Nostalgic 37

BARBARA CARTLAND

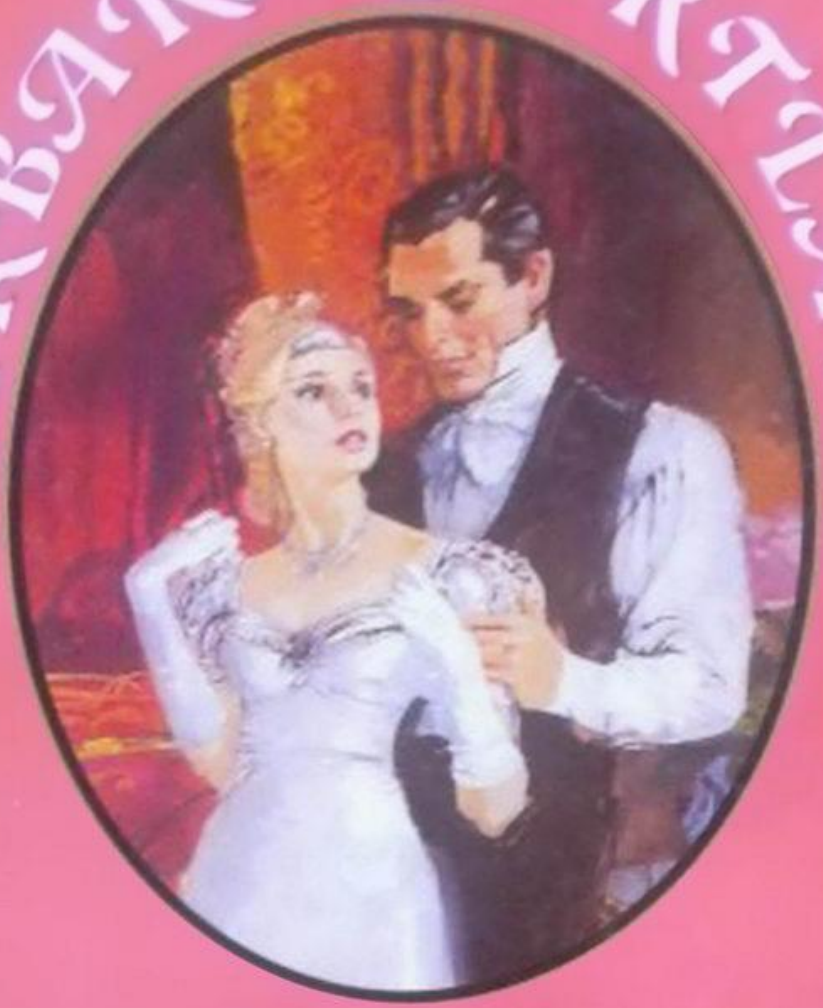

ÎN ASCUNZĂTOARE

ALCRIS

BARBARA CARTLAND

ÎN ASCUNZĂTOARE

Titlu original: HIDING

Traducător: Mihnea Columbeanu
Editura Alcris
Bucureşti, 2002
ISBN 973-646-143-2

Când mama Caritei moare, tatăl ei vitreg îşi anunţă intenţia de a o mărita cu bătrânul şi crudul Lord Stilbury. Singura salvare e fuga. Plecând călare, Carita caută un loc unde să înnopteze, când vede un străin căzând de pe cal şi rămânând întins la pământ fără cunoştinţă. Fermierii locali care îi adăpostesc presupun că sunt căsătoriţi. Dar, când necunoscutul îşi revine, Carita află că şi el fuge de o căsătorie pe care nici nu se gândeşte s-o încheie…

Carita plânsese şi avea o expresie de deznădejde pe faţă.

Când îl auzi intrând, ridică privirea.

Apoi scoase un murmur slab, ca al unui copil necăjit, şi alergă înnebunită spre el.

Când ajunse în faţa lui, îi puse mâinile pe umeri, privindu-l întrebătoare.

Contele îşi dădu seama că se aştepta să-i spună că trebuia să plece cu tatăl ei vitreg.

În schimb, o cuprinse cu braţele, strângând-o la piept, şi-şi pogorî buzele peste ale ei.

Îi simţi tresărirea, după care trupul ei păru să se topească, unindu-se cu al

lui.

Gura-i era foarte gingaşă, dulce şi inocentă.

O sărută la început cu blândeţe, dar îi simţea crescând în toată făptura un extaz care părea să treacă prin buzele ei, până în ale lui.

Niciodată nu mai trăise aşa ceva.

O strânse tot mai tare şi mai tare, în timp ce sărutul devenea mai posesiv, mai dornic.

Pentru Carita, parcă s-ar fi deschis porţile paradisului.

Fusese absolut sigură că tatăl ei vitreg avea s-o ia cu el.

Se rugase ca Darol s-o sărute măcar o dată înainte de a pleca, ca să aibă o amintire de la el.

„Va trebui… să mă… omor”, îşi spusese ea. „Nici nu… pot să mă gândesc… cum am s-o… fac, dar… fiindcă îl iubesc pe Darol… nu pot lăsa… niciun alt bărbat… să mă atingă!”

Iar acum, Darol o săruta şi era şi mai minunat, mai perfect decât îşi imaginase că ar fi fost posibil.

Durerea din piept îi dispăruse.

În schimb, simţea o însufleţire cum niciodată nu mai cunoscuse, care o ridica până-n înaltul cerului.

Darol îşi retrase capul ca s-o privească şi văzu că i se transformase toată faţa.

Niciodată nu-şi imaginase că o că o femeie putea arăta atât de strălucitoare, atât de incredibil de frumoasă.

Ştia, fără să i se spună, că era iubirea vieţii lui.

Fără o vorbă, o sărută din nou, iar acum Carita făcea parte integrantă din el, cum nicio femeie nu mai putuse în trecut.

În sfârşit, când buzele lui i le eliberară din nou pe ale ei, fata spuse cu o voce care părea să fie muzica îngerilor:

— M-am… m-am rugat… şi m-am tot rugat… să mă… săruţi… măcar o dată… înainte de a trebui să… te părăsesc…

În ascunzătoare

Mama Caritei Wensley moare, iar tatăl ei vitreg o informează că urmează să se mărite cu Lordul Stilbury, care este un om foarte bătrân.

Întrucât e un snob social, tatăl ei vitreg este hotărât s-o oblige să facă acest lucru, iar Carita, ştiind că el îi e ocrotitor legal, se hotărăşte să fugă şi să se ascundă.

Fata ia un cal focos, sperând că o va duce la Norfolk, unde locuieşte un unchi al ei excentric.

Carita tocmai se întreabă unde va putea sta peste noapte, când deodată un călăreţ cu un armăsar magnific sare peste un gard viu, numai pentru a cădea într-o groapă unde, lovindu-se la cap, rămâne nemişcat.

Ştiind că trebuie să facă ceva ca să-l ajute, Carita opreşte o căruţă de ţară, trasă pe un drum din apropiere de doi băieţi.

Aceştia îl ridică în căruţă pe străinul rămas fără cunoştinţă şi îl duc la o fermă, unde soţia fermierului, o femeie bună şi cumsecade, presupune că el şi Carita sunt căsătoriţi.

Carita n-o contrazice căci, neavând unde să stea şi temându-se că tatăl ei vitreg ar putea s-o ajungă din urmă, ştie că ar părea firesc să înnopteze împreună cu „soţul” ei.

Mai târziu, când necunoscutul îşi revine, Carita îi explică despre greşeala femeii şi-l roagă să nu dezvăluie adevărul.

Astfel, Carita află că şi străinul se ascunde, după ce a fugit de o feei construindu-şi o scară din aşternuturi, pentru că femeia respectivă încearcă să se mărite cu el prin înşelătorie, pentru titlul şi banii lui.

Prin urmare, străinul nu-i spune Caritei cine e şi acceptă situaţia.

Cei doi îşi continuă călătoria împreună, spre un sat de pe moşia străinului, unde acesta speră să găsească un adăpost pentru Carita.

Cum îi va urmări în continuare pericolul din partea femeii care continuă să-l urmărească, precum şi din partea tatălui vitreg al Caritei, cum vor scăpa amândoi, găsind împreună o soluţie a problemei lor comune, veţi afla din acest roman palpitant, al 459-lea scris de Barbara Cartand.

NOTA AUTOAREI

Strigătul „Banii sau viaţa!” a semănat groaza în inimile călătorilor din Anglia secolelor al XVII-lea şi al XIX-lea.

Aceasta era somaţia tâlharilor la drumul mare, până când patrulele călări şi cele ale poliţiei au început să-i împiedice să-i mai jefuiască pe bogătaşii din caleşti.

Dek Turpin este unul dintre cei mai cunoscuţi tâlhari la drumul mare din Anglia, astăzi fiind privit ca un personaj romantic.

Totuşi, în luna mai a anului 1793, el a ucis un pădurar din Epping care încerca să-l captureze, iar pentru această faptă pe capul lui a fost pusă o recompensă de două sute de lire sterline.

Era măcelar de meserie, avea vreo treizeci de ani şi se spunea că avea chipul „foarte ciupit de vărsat”.

În cele din urmă, a fost executat la Tyburn, unde spânzurarea în public s-a practicat până în secolul al XIX-lea.

În jurul acestor oameni s-au ţesut legende, iar una dintre ele xvesteşte drumul lui Dick Turpin până în York, pe un cal numit Black Bess – un drum pe care Turpin nu l-a făcut niciodată, cu un cal pe care nu l-a avut niciodată.

Capitolul 1

1823

Contele de Kelvindale simţi un trup moale mişcându-se lângă al lui.

Adormise, lucru deloc surprinzător.

Făcuse dragoste cu Lady Imogen Basset, pasional, aprig şi extrem de obositor.

Ajunsese la ea acasă după un drum lung şi obositor, de la Londra.

Sperase să se poată culca devreme – singur.

Totuşi, descoperise abătut că Lady Basset tocmai dădea o petrecere cu participare numeroasă, destul de deşucheată.

Erau invitaţi şi cei doi fraţi ai ei, despre care contele ştia că aveau o reputaţie sub orice critică.

Aceştia jucau încontinuu, mizând pe sume mai mari decât îşi puteau permite, ceea ce însemna că tot timpul erau adânciţi în datorii.

De asemenea, beau prea mult şi fuseseră implicaţi în nenumărate scandaluri din înalta societate.

La vremea când cina luă sfârşit, Contele de Kelvindale ştia că făcuse o greşeală.

N-ar fi trebuit să accepte invitaţia lui Lady Imogen.

Întrucât era un om atât de important, membru al uneia dintre cele mai vechi familii nobile din ţară, şi peste măsură de bogat, era potopit cu invitaţii.

Era primit cu bucurie în fiecare casă din ţară, iar la curte era declarat persona grata.

Dar, în ceea ce-o privea pe Imogen, devenise din vânător vânat.

Lady Imogen Basset, fără îndoială cea mai frumoasă femeie din Beau Monde, era urmărită necontenit de toţi curtezanii şi craii care forfoteau în jurul

lui George al IV-lea.

Faptul că angajamentele ei amoroase rivalizau cu cele ale regelui nu făcea decât să-i sporească şi mai mult atracţia.

Prin urmare, îşi putea alege amanţii dintr-un număr imens de solicitanţi, lucru de care profita la maximum.

Totuşi, recent îl luase în cătare pe conte, fiind hotărâtă să-l urmărească până la capăt.

În unele momente, contele se simţa ca un cerb vânat sau ca un vulpoi fugărit de copoi.

În acelaşi timp, însă, Lady Imogen îl intriga.

Era atât de scandaloasă, atât de spirituală şi atât de gata să-şi râdă de ea însăşi, încât o găsea amuzantă.

Întotdeauna fusese extrem de discret în aventurile lui sentimentale.

Îi displăcea să ajungă de râsul caricaturiştilor, aşa cum păţise regele încă de pe vremea când era Prinţ de Wales.

De asemenea, încerca să evite pe cât posibil bârfele şi bălăcărirea limbilor din înalta societate.

Aşa ceva însă, în ceea ce-l privea pe conte, ar fi fost imposibil.

Contele de Kelvindale era un bărbat mult prea chipeş şi prea râvnit de femeile nemăritate.

Fiecare doamnă cât de cât importantă îl dorea fie pentru ea însăşi, fie ca ginere.

Venise spre casa de la ţară a lui Lady Imogen cu cea mai recetă trăsură a sa, trasă de patru cai superbi.

Caii lui făceau întotdeauna obiectul tuturor proprietarilor şi crescătorilor din ţară.

Una dintre momelile pe care le folosise Imogen pentru a-l ademeni să stea la ea fusese promisiunea unui Steeple-Chase.

Contelui îi plăcuseră întotdeauna aceste curse, pe care le câştiga invariabil.

Prin urmare, trimisese înainte doi dintre cei mai buni şi repezi cai ai lui, ca să fie odihniţi înainte de concurs.

Nu mai locuise niciodată la The Towers, unde Imogen stătuse cu soţul ei, pe vremea când acesta mai trăia.

Lady Imogen Basset se măritase la vârsta de şaptesprezece ani.

Încă de pe-atunci i se observa uluitoarea frumuseţe care avea s-o facă beneficiara toasturilor în toate cluburile din St. James's.

Alegerea ei fusese nefericită, căci Richard Basset, deşi gentleman, era doar al treilea din trei fraţi.

Prin urmare, avea foarte puţini bani.

Totuşi, Richard Basset se îndrăgostise de Imogen la prima vedere şi, pentru că arăta atât de frumos în uniformă, fata se topise în braţele lui.

Jurase că, dacă i se interzicea să se mărite cu el, aveau să fugă împreună.

Tatăl ei, Ducele de Bredon, îngăduise fără tragere de inimă căsătoria.

Aceasta luase sfârşit, din fericire poate, peste cinci ani, când Richard Basset murise într-un duci, apărându-şi onoarea de gentleman.

Refuzase cu înepăţânare să creadă că soţia lui îi fusese necredincioasă.

Prin urmare, îl provocase la duci pe bărbatul care se lăudase că ar fi avut o aventură cu ea.

Totuşi, deznodământ neobişnuit pentru asemenea dueluri, fusese rănit mortal în inimă.

Învingătorul trebuise să fugă din ţară pentru cel puţin trei ani.

Imogen era liberă şi ajunsese în culmea frumuseţii.

Tatăl ei i-a dat destul bani ca să locuiască într-o casă de la Londra.

Acolo, Imogen i-a luat tot ceea ce-i era necesar pentru rochii şi bijuteriile primite de la amanţii ei.

La douăzeci şi şapte de ani, începuse să-şi spună că era timpul să-şi asigure viitorul.

Era destul de inteligentă pentru a-şi da seama că frumuseţea ei, oricât de spectaculoasă, n-avea să dureze o veşnicie.

Dacă nu avea grijă, în curând urma s-o înlocuiască una dintre noile frumuseţi ale lumii bune.

Toate încercau să se urce pe piedestalul de unde domnea ea acum, necontestată de nimeni.

Când l-a cunoscut pe Contele de Kelvindale, a ştiut că era exact bărbatul de care avea nevoie.

Desigur, auzise despre el.

Ar fi fost imposibil să facă parte din Beau Monde şi să nu afle despre succesele lui la curse şi aventurile sale amoroase.

Şi avusese toate acele aventuri cu femei frumoase, dar discrete.

Astfel, celor care-i spionau le-ar fi fost greu să dovedească faptul că bănuielile erau întemeiate.

Imogen, însă, nu avea intenţia să-şi „ascundă felinarul sub o baniţă”.

Imediat ce contele a căzut pradă avansurilor ei, le-a declarat-o tuturor, în gura mare.

La început, el nu a ştiut despre acest lucru şi, când a aflat, s-a înfuriat îngrozitor.

A acuzat-o pe Lady Imogen că se comporta vulgar, însă ea n-a făcut decât să-i râdă în nas.

— De ce să-ţi fie ruşine de asocierea noastră? l-a întrebat. Eu sunt mândră de ea, Darol, şi ştii la fel de bine ca mine că în toată lumea nu există nicio pereche mai reuşită decât noi, când suntem împreună!

Întrucât era atât de sinceră, contele a izbucnit în râs.

În acelaşi timp, şi-a spus că lucrurile ajunseseră puţin cam prea departe şi,

cu cât se retrăgea mai repede din combinaţie, cu atât mai bine.

Totuşi, nu peste mult a constatat cât de dificil îi era să se retragă.

Promisese, cu nepăsare, că într-o zi avea să facă o vizită la The Towers şi să participe la o cursă de Steeple-Chase.

Imogen l-a asigurat că acea întrecere era una dintre cele mai dificile din toată ţara.

— Ultima dată când am organizat una, i-a povestit ea, jumătate din călăreţi n-au reuşit să alerge până la capăt, dar ştiu că tu, dragul meu drag, când vei câştiga cupa de argint pe care i-o dau eu învingătorului, ai să le-arăţi tuturor ce călăreţi inferiori sunt.

Contele şi-a spus că această declaraţie era o idee cam exagerată.

Ştia că doi dintre prietenii lui care aveau să concureze erau călăreţi uluitor de buni.

Prin urmare, a plecat de la Londra în zorii zilei.

Trimisese pe drum înainte trei schimburi de cai, cu două zile în prealabil.

Dacă-şi conducea trăsura ca un expert, putea ajunge la The Towers tocmai la timp pentru cină.

Şi ajunse cu un sfert de ceas mai devreme.

În acelaşi timp, deşi nu-i convenea să recunoască, era frânt de oboseală.

Atât fizic, cât şi mintal.

Concentrarea cu care condusese caleaşca nu numai pe drumurile principale, ci şi pe drumeagurile strâmte şi întortocheate, îi atrăsese admiraţia grăjdarilor.

— Nime’ numa’ ’mneavoastră, M’lord, ereaţ’ în stare s-o făceţ’! exclamă grăjdarul şef, când ajunseră la The Towers.

Dar, în timp ce făcea o baie fierbinte, înainte de cină, contele spera ca seara să nu se prelungească prea mult.

Speranţele i se spulberară.

Când în sfârşit a reuşit să se culce, s-a prăbuşit doborât pe pernele moi.

Şi-a spus că trebuia să adoarmă imediat, dacă voia să fie în formă la Steeple-Chase.

Întâmp ce închidea ochii, s-a gândit că în timpul serii aflase foarte puţine despre cursă.

Nici măcar nu ştia la de oră urma să înceapă.

Acum, dacă stătea să se gândească, i se părea că toţi cei prezenţi se abţinuseră intenţionat să vorbească despre întrecerea care avea loc a doua zi.

Se întrebă dacă nu cumva Imogen ticluia vreunul dintre şiretlicurile ei.

Poate că născocise un soi de Steeple-Chase diferit de cele care avuseseră loc înainte.

Ar fi fost în stare să insiste ca participanţii să călărească legaţi la ochi sau să li se dea voie să-şi folosească doar un singur braţ.

„Dacă se gândeşte la aşa ceva”, îşi spuse contele al dracului să fiu dac-am să iau parte!”

Imediat, însă, auzi uşa deschizându-se şi, spre uimirea lui, Imogen intră în dormitor.

Îl urmărise fără cruţare.

Se asigurase că locuiau în case diferite, ca să-şi poată petrece nopţile unul în compania celuilalt.

Dar niciodată, până în acel moment, nu venise în camera lui.

O lege nescrisă deta ca bărbaţii să fie aceia care-şi vizitau femeile în camerele lor, atunci când aveau o affaire de coeur.

Acum, Imogen apăru în cameră, ţinând în mână o lumânare.

Contele îşi dădu seama că arăta extrem de atrăgătoare, într-o cămaşă de noapte diafatnă care mai degrabă îi dezvăluia perfecţiunea trupului, decât să i-o ascundă.

Părul ei lung şi negru i se revărsa peste umeri, până aproape de talie.

Ochii, în care se zărea o undă de verde, luceau că ai unei tigroaice.

— Imogen! exclamă contele. Ce cauţi aici?

Imogen râse cu un sunet argintiu, pe care toţi admiratorii ei îl asemuiseră cu un clinchet de clopoţei.

— M-aş fi aşteptat să fie evident, Darol! replică ea.

Puse lumânarea pe noptieră şi se opri lângă pat, privindu-l pe conte.

— Am venit cale lungă, spuse el, şi, cum am de gând să câştig mâine cursa ta de Steeple-Chase, trebuie să mai şi dorm puţin!

— Vei avea timp destul pentru asta, răspunse încet Imogen.

În timp ce vorbea, îşi ridică braţele deasupra umerilor.

Foarte încet, cu un foşnet ca un oftat, cămaşa de noapte îi căzu pe covor…

După aceea, nu mai fu nevoie de cuvinte.

* * *

Contele îşi spunea că niciodată n-o mai văzuse stăpânită de o pasiune atât de nesăţioasă.

Deschise ochii şi-şi dădu seama că încă mai era întuneric.

Lumânarea, care arsese complet, abia mai răspândea câteva raze de lumină.

Imogen îşi ridică de pe umărul lui capul.

— Trebuie să plec, Darol, spuse ea, şi nu va fi nevoie să te grăbeşti cu noaptea-n cap, pentru că nu ne vom căsători decât la amiază!

Contele trase aer în piept.

Nu se putea să fi auzit bine.

— Ce… ce-ai spus?

— Steeple-Chase-ul mai poate aştepta, replică Imogen. Am aranjat în

schimb, minunatul şi adorabilul meu amant, să ne căsătorim în capela mea privată, o idee de care toţi prietenii noştri sunt foarte încântaţi!

Contelui îi trecu prin minte că de aceea se uitaseră toţi la el atât de ciudat.

De aceea fusese atât de dificil să le vorbească despre Steeple-Chase.

Cu glas tare, spuse:

— Pesemne că sunt foarte prost, dar nu înţeleg nimic din ceea ce-mi spui, Imogen. Întotdeauna am dat foarte clar de înţeles că nu am intenţia să mă căsătoresc cu nimeni, încă mult timp de-acum încolo!

— Te vei căsători cu mine! insistă Imogen. Şi ştiu că vom fi foarte fericiţi.

— Când am să mă căsătoresc, continuă ferm contele, îmi voi cere eu aleasa de soţie şi voi face toate aranjamentele necesare.

— Asta aş fi dorit şi eu să faci, răspunse Imogen, dar tu ai părut cam nehotărât, dragul meu drag, şi tot întârziai să-mi spui cuvintele pe care aşteptam să le-aud. Aşa că am grăbit puţin lucrurile.

— Regret că te dezamăgesc, spuse contele, dar acum, că ai făcut cererea în căsătorie, răspunsul meu la invitaţia ta este: „Nu!”

Imogen râse uşor.

— Chiar crezi că aş accepta un „nu” ca răspuns? întrebă ea. Dacă ţi-aş spune că aştept un copil?

— N-aş crede, şi n-aş putea răspune altceva decât că asta-i o minciună.

Vag, ca prin ceaţă, contele îi aminti că auzise de ce Imogen nu-i dăruise lui Basset un copil.

Cu acel prilej, subiectul nu-l interesase prea mult.

Imogen, se spunea, rămăsese stearpă de pe urma unui accident la călărie pe care-l suferise în tinereţe.

Oricum, acest gând nu-i trecuse niciodată prin minte în tot timpul cât trăiseră împreună.

— Dacă nu-l aştept acum, spuse ea cu nepăsare, atunci voi face unul imediat ce ne căsătorim, firește, pentru că-mi dau seama că ai nevoie de un moștenitor.

Vorbea cu o veselie cam forţată.

Contele se convinse că nu greşea spunându-şi că lui Imogen îi era imposibil să aibă copii.

— Cu sau fără copil, replică el, n-am să mă căsătoresc cu tine, Imogen!

— Aici te înşeli, răspunse ea. Am aranjat totul şi, dacă trebuie să fii convins să vii în faţa altarului, cei doi fraţi ai mei abia aşteaptă să te… convingă.

Tonul pe care vorbea era amenințător, iar contele înţelese perfect ce voiasă spună.

Fraţii ei ar fi fost încântaţi să-l aducă într-o situaţie în care ar fi fost obligat să le achite datoriile, în scopul de a evita un scandal.

Nu-şi putea imagina nimic mai umilitor decât să fie târât pe sus în capelă, între cei doi destrăbălaţi.

Pe neaşteptate, Imogen se aplecă înainte şi-l sărută uşor pe buze.

— Nu mai încerca să scapi de ceea ce e inevitabil, zise ea. După cum ţi-am mai spus, vom fi foarte fericiţi şi-mi va plăcea să fiu Contesă de Kelvindale mai mult decât mi-a plăcut orice altceva în viaţa mea!

Terminând de vorbit, se dădu jos din pat.

Îşi ridică de pe covor cămaşa de noapte, punându-şi-o pe ea peste cap.

Apoi stătu un moment nemişcată, privindu-l pe conte.

Acesta se holba la ea ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că era adevărată.

În sfârşit, contesa porni spre uşă.

— Somn uşor, iubitule! îi mai ură ea. Vei înţelege că te încui aici pentru a te împiedic să evadezi. Îţi promit că voi fi o mireasă foarte frumoasă!

Şi ieşi din cameră, iar contele auzi cheia răsucită în broască.

Un moment, îi fu imposibil să se mişte.

Apoi îşi spuse că trebuia să scape cumva din acea capcană care-i fusese întinsă, deşi nu era sigur cum.

Îşi dădea seama cât de abil fusese pregătit totul.

Observase că Imogen inclusese printre oaspeţi şi două bârfitoare profesioniste care aveau să răspândească povestea prin toată lumea bună.

Mai exista şi un bărbat despre care-şi amintea că era un eminent avocat, foarte popular.

Venise pentru ca Imogen să se asigure că acordul de căsătorie era semnat.

Fără îndoială, acordul urma să asigure tot viitorul lui Imogen, indiferent dacă trăiau împreună sau separat.

— S-a gândit la toate! exclamă el furios.

Coborî din pat şi, ducându-se la uşă, constată că era făcută din lemn solid de stejar, aşa cum se aşteptase.

Fără nicio unealtă, i-ar fi fost imposibil s-o forţeze.

Apoi se duse la fereastră şi înţelese de ce i se repartizase tocmai acea cameră.

Se afla pe latura de vest a casei şi nu avea balcon. Doar un perete drept cobora până în grădina de jos.

Dacă încerca să scape pe-acolo, risca să-şi rupă un picior, sau chiar mai rău.

Nu exista cameră de toaletă cu uşă de legătură, iar hornul era prea îngust pentru a încerca să-l escaladeze.

Cu toate acestea, jură că n-avea să se lase înfrânt.

Se îmbrăcă repede cu hainele de călărie.

O făcea cu o îndemânare care-l nemulţumea mereu pe valetul lui, căruia îi displăcea că avea un stăpân atât de descurcăreţ.

Mai întâi privi prin cameră, apoi scoase cearşafurile de pe pat. Erau însă

numai două.

Privi draperiile.

Nu erau confecţionate din catifea, ci dintr-o mătase mult mai flexibilă.

Le desprinse şi le legă de cearşafuri, cu noduri marinăreşti.

Tată lui îl învăţase cum să facă aceste noduri, când era mic.

Dar funia improvizată nu era destul de lungă, aşa că fu nevoit să-i mai adauge şi câteva pături.

Spre norocul lui, în cameră erau patru.

Legă cearşaful de la un capăt al frânghiei de piciorul gros de lemn al patului cu baldachin.

Ştia că nu atârna atât de greu încât să târască patul pe podea.

Deschise fereastra cât de larg se putea şi, cu acel prilej, observă că stelele păleau.

În curând avea să se lase liniştea dinaintea zorilor.

Apoi urmau să apară primele raze de lumină la orizont.

Îşi aruncă funia improvizată pe fereastră şi-şi dădu seama că nu se înşelase gândindu-se să avea să-i fie de folos pentru ceea ce urmărea.

În continuare, îşi legă la gât cravata şi îmbrăcă redingota de călărie.

Îşi umplu buzunarul cu toţi banii pe care-i adusese cu el.

Se ruga ca escaladarea improvizată să-i reuşească.

Altfel, s-ar fi prăbuşit pe pământul de jos.

Nu era sigur, căci prin întuneric nu se vedea bine, dar i se părea că sub fereastră se afla un rond de flori.

Spera să nu se înşele.

Se întoarse să mai arunce o privire prin dormitor.

Cu acel prilej, lumânarea de pe noptieră pâlpâi pentru ultima oară şi se stinse.

Strâmbând amar din buze, contele speră să nu fie un semn de rău augur

despre soarta care-l aştepta.

Ca să fie sigur, încercă cearşaful legat de piciorul patului.

Se asigură că nodul, pe care-l legase cât mai strâns, avea să reziste.

Apoi ieşi încet pe fereastră şi începu să coboare pe lângă peretele casei.

Noroc că învăţase alpinismul de la tatăl lui.

În copilărie, se căţărase pe munţii din Wales, când se duceau să stea acolo la o rudă.

Spre marea lui încântare, ajunsese până în vârf.

Întotdeauna fusese hotărât ca, odată când avea timp, să viziteze Elveţia şi să escaladeze Alpii.

Până acum nu apucase s-o facă.

Dar nici nu uitase cum să folosească o frânghie şi cum să-şi sprijine sigur picioarele pe peretele casei.

Când ajunse la capătul funiei, fu nevoit să-şi dea drumul de la o înălţime de doi metri.

Sări şi, uşurat, constată că nu se înşelase presupunând că sub fereastră exista un rond de flori.

Căzu pe pământul afânat, care amortiză şocul.

Apoi, cât putea de repede, porni spre grajduri, fără să scoată niciun zgomot.

În grajdul principal, unde fuseseră introduşi caii lui, nu era de serviciu decât un îngrijitor tânăr şi somnoros.

Băiatul ridică privirea cu uimire când contele îi spuse:

— Ştiu că e cam devreme dar, din moment ce nu pot dormi, vreau să ies cu unul din caii mei.

Grăjdarul se ridică de pe balotul de fân unde dormise.

Îl urmă pe conte, care se apropiase de boxa unde, la lumina unui felinar, îşi văzuse armăsarul.

Era calul cu care intenţionase să câştige cursa de Steeple-Chase.

Îşi spuse că exact de un asemenea cal avea nevoie ca să scape.

Întrucât grăjdarul era încă destul de buimac, îl ajută să-l înşăueze pe Jupiter şi, în timp ce-i strângea chinga şeii, spuse:

— Sunt Contele de Kelvindale. Să-i spui grăjdarului meu şef, când se trezeşte, să-mi ducă imediat acasă trăsura de voiaj, cu ceilalţi cai!

Repetă mesajul, ca să fie sigur că băiatul înţelesese.

Apoi îi dădu o suverană, pe care tânărul grăjdar o înhăţă lacom.

După care, contele îl scoase de căpăstru pe Jupiter în curte.

Încălecă repede, termindu-se că, dacă nu se grăbea, Imogen ar fi putut găsi o cale se a-l împiedica să plece.

Putea chiar să-şi trimită fraţii sau servitorii pe urmele lui.

Porni într-o direcţie în care nu putea fi văzut din casă, spunându-şi că reuşise să zădărnicească planurile femeii.

Totuşi, îşi dădea seama că mai avea mult de mers până să se simtă în siguranţă.

O cunoştea pe Imogen destul de bani ca să ştie că sub frumuseţea ei se ascundea o hotărâre neclintită ca stânca.

Aceasta avea s-o facă să se agaţe de el cu o tenacitate nestrămutată.

Se hotărâse să se mărite cu el, iar contele ştia că nu s-ar fi dat înapoi de la nimic, oricât de josnic, oricât de infam, oricât de neplăcut, dacă astfel reuşea să ajungă soţia lui.

„Trebuie să procedez cu inteligenţă”, îşi spuse el când ajunse pe câmp şi-i lăsă lui Jupiter frâu liber.

Intenţionase să se întoarcă acasă, la Kelvin Priory, iar până acolo avea de făcut un drum lung şi greu, printre sate.

Kelvin Priory era unul dintre cele mai bune şi mai frumoase conace ancestrale din toată Anglia.

Moşia se afla în proprietatea familiei încă din secolul al doisprezecelea.

Casa fusese construită la vremea când primul Conte de Kelvindale îşi primise titlul.

Contele era foarte mândru de acel conac, la fel cum se mândrea şi cu ascendenţa lui.

Nici în cele mai nesăbuite vise ale lui nu s-ar fi gândit s-o aducă pe Imogen în locul mamei lui, ca nouă Contesă de Kelvindale.

Îşi adorase mama, care murise pe vremea când el era student la Oxford.

Încă îl mai durea gândul că o pierduse.

Deşi contele nu vorbise niciodată despre asta, mama sa ocupa un loc special în inima lui.

Se gândea vag că, într-o zi, golul avea să fie umplut de o soţie.

Ar fi fost de neconceput ca o femeie atât de promiscuă şi, în multe privinţe, atât de neruşinată ca Imogen, să ocupe vreun loc în viaţa lui altfel decât ca ţiitoare.

„Cum am putut fi atât de idiot”, se întrebă contele, „încât să nu ghicesc că, văduvă fiind, voia să se mărite cu mine?”

Celelalte frumuseţi cu care avusese affaires de coeur arzătoare avuseseră nişte soţi placizi, care de prefăceau că nu ştiau ce se întâmpla.

Ştiind ce ţintaş desăvârşit era contele, spuneau că preferau să se afle la ţară, nu la Londra.

Contele îşi amintea acum nenumărate ocazii când cuvintele lui Imogen ar fi trebuit să-l pună în gardă cu privire la planurile ei.

I se părea complet imposibil şi de necrezut că păşise în cursa întinsă de ea, ca un ageamiu.

„Aşa ceva n-o să se mai întâmple niciodată!” îşi dădu el cuvântul în sinea lui.

În acelaşi timp, ştia că încă mai trebuia să se asigure că n-avea să fie

capturat din nou.

Fără îndoială, Jupiter era mai rapid decât oricare dintre caii lui Imogen.

Dar din grupul ei făceau parte şi doi oameni care, după părerea contelui, l-ar fi putut ajunge din urmă.

Pe lângă grăjdari sau călăreţii de escortă, desigur.

Aceştia puteau lua cu împrumut cai de la ceilalţi oaspeţi, care aduseseră cu ei cai de soi ales.

— Nu mi-a trecut niciun moment prin minte, murmură contele cu o undă de umor, că nu o cursă de Steeple-Chase de pregătise, ci o vânătoare! Şi că eu eram prada!

Simplul gând îl făcu să-i dea pinteni lui Jupiter.

Călări astfel până când îşi dădu seama că se apropia amiaza.

Se întrebă dacă ar fi fost prudent să tragă la vreunul dintre hanurile locale.

Exista pericolul ca oamenii de la han să fie chestionaţi mai târziu şi să-l descrie corect.

Apoi îşi spuse că trebuia să-şi asume acest risc.

Prin urmare, se opri în următorul sat.

Era un cătun formate doar din câteva case cu acoperiş de crengi, o biserică normandă şi un han alb cu negru.

Acesta din urmă se afla în piaţa satului, unde mai existau şi câteva tarabe.

Nu se vedea nici ţipenie de om.

Contele intră cu Jupiter într-o curticică unde văzuse că exista un grajd cam dărăpănat, nefolosit.

Îl mână pe Jupiter înăuntru şi găsi în iesle puţin fân proaspăt.

Umplu o găleată goală cu apă de la o pompă din apropiere.

Apoi intră în han, unde văzu că acesta era ţinut de un om foarte bătrân.

Hangiul îl privi întrebători, cu ochi despre care contele bănui că erau aproape orbi.

Ceru ceva de mâncare şi i se răspunse că exista puţină şuncă rece şi brânză fermentată, dar altceva nimic.

Contele replică repede că de mai mult nici nu avea nevoie, comandând în acelaşi timp o cană de cidru fermentat în casă.

Mâncă şi bău repede.

După ce plăti cele primite, îl întrebă pe bătrân unde se afla.

Avu nevoie de câtva timp ca să înţeleagă.

Dar îşi spuse că mergea în direcţia potrivită, care în cele din urmă avea să-l ducă acasă.

Părăsi hanul.

Încălecând din nou pe Jupiter, căruia odihna părea să-i fi priit, contele porni iar la drum.

Trei ore mai târziu, îşi spuse că se rătăcise.

Trebuia să ceară îndrumări de la prima persoană care-i ieşea în cale.

Întrucât mergea numai pe câmpii, traversând doar drumurile principale, fără a porni în lungul lor, întâlnea foarte puţini trecători.

Îşi spuse că, dacă voia să ajungă acasă înainte de a se întuneca, trebuia să se grăbească.

Tocmai străbătea un şes neted, cu iarbă.

În capătul acestuia se vedeau câteva oi.

Contele ajunsese la jumătatea ajiştei, când îşi dădu seama că în faţa lui se înălţa un gard viu.

Trebuia să sară, dacă nu voia să se întoarcă spre poarta care părea să fie singura cale de trecere.

Pentru Jupiter, un asemenea gard nu era deloc greu de sărit.

Contele îl mână într-acolo, luându-şi avânt cu priceperea lui obişnuită.

Abia în timp ce zbura pe deasupra, la câteva degete distanţă de creasta gardului, observă deznădăjduit că în partea cealaltă se găsea o groapă adâncă.

În jur erau împrăştiate câteva pietre mari.

Jupiter recunoscu pericolul în acelaşi timp cu stăpânul lui.

Se întinse cât putea de tare, dar picioarele i se împiedicară de marginea opusă a gropii.

Contele fu aruncat peste capul calului.

Zguduit, armăsarul se ridică din nou în picioare, dar omul rămase nemişcat.

Capitolul 2

Carita auzi un glas sonor din hol şi se cutremură.

Ştia că tatăl ei vitreg se întorsese şi, ca de obicei, simţea cum o străbătea un mic tremur de frică.

De când murise mama ei, tatăl ei vitreg, Sir Mortimer Haldon, devenise şi mai agresiv şi dominator decât fusese înainte.

Îl urâse din clipa când acesta se căsătorise cu mama ei.

În acelaşi timp, putea înţelege de ce mama ei, o femeie atât de frumoasă, blândă, delicată şi destul de nepriceputǎ, îl acceptase.

Lui Mary Wensley i-ar fi fost imposibil să trăiască fără un bărbat care să aibă grijă de ea.

Se măritase cu chipeşul ei soţ, care îi furase inima, când era foarte tânără.

În ciuda împotrivirii familiei sale, se căsătriseră la o lună de când se cunoscuseră.

Unul dintre motive fusese acela că Richard Wensley era ofiţer de marină, iar Mary nu putea fi sigură niciodată când avea să se ordone ca nava lui să se alăture flotei, nici când urma să se întoarcă.

Printr-un mare noroc, Richard petrecuse primii doi ani de căsnicie într-o funcţie de uscat, la Portsmouth.

Se constatase că era atât de iscusit cu tinerii marinari, şi un organizator atât de bun, încât autorităţile făcuseră tot posibilul pentru a-l menţine în port.

În sfârşit, după doi ani războiul fusese câştigat, iar Richard plecase din nou pe mare.

Fusese trimis în Indiile de Vest, de unde nu se mai întorsese niciodată.

Atunci se prăbuşise soţia lui.

Nimic din tot ceea ce spunea sau făcea Carita nu-i putea alunga mamei sale disperarea de a-l fi pierdut pe omul iubit.

Fiind inteligentă, Carita înţelegea că unul dintre lucrurile care o apropiase pe Mary de Richard era faptul că fusese complet dependentă de el.

Richard avusese un caracter foarte puternic, pe care gata spera să-l fi moştenit, măcar în parte.

Îi plăcea să fie stăpân la el în casă şi să simtă că protecţia şi iubirea lui o făceau pe Mary să fie fericită.

Trecuseră şase luni, când în Anglia a sosit cu întârziere vestea că murise.

Nu în luptă, ci de o febră tropicală.

Mary Wensley fusese cât pe ce să ajungă în mormânt de atâta plâns.

Apoi, pe neaşteptate, în timp ce ea şi Carita încă mai locuiau în căsuţa cu chirie din Portsmouth, făcuseră cunoştinţă cu Sir Mortimer Haldon.

Carita nu-şi mai amintea unde anume îl cunoscuseră.

Şi totuşi, Sir Mortimer Haldon umpluse dintr-odată casa cu prezenţa lui copleşitoare.

Întrucât era atât de autoritar, Mary Wensley se apropiase de el ca şi cum ar fi fost un elixir care o readucea la viaţă.

Pe-atunci, Carita avea cincisprezece ani.

Sir Mortimer i se părea diferit de tatăl ei, pe care ea îl adorase, în toate felurile posibile.

Se ferea de el, iar Sir Mortimer era conştient de sentimentele ei.

O dată ce se însurase cu mama ei, fata devenise pentru el o provocare căreia îi era imposibil să-i reziste.

Încercase la început să-i câştige afecţiunea, sau cel puţin recunoştinţa, prin vorbe dulci şi mici daruri.

Carita trebuia să recunoască faptul că era generos cu mama ei şi pregătit să fie generos şi cu ea.

Intuiţia, însă, o prevenea că Sir Mortimer nu era omul care părea a fi.

De fapt, era un om rău.

Carita nu putea să explice de ce simţea astfel, dar sentimentul era inconfundabil.

Mary Wensley n-a avut nevoie de mult timp pentru a se hotărî să se mărite cu Sir Mortimer.

Sau, mai degrabă, luase el hotărârea pentru ea, iar situaţia se schimbase dramatic.

Sir Mortimer le luase de la Portsmouth, ducându-le în casa lui mare şi urâtă din Oxfordshire.

În timp ce mergeau într-acolo pe alee, Carita îşi spusese că arăta la fel de neplăcut ca proprietarul ei.

Înăuntru era peste măsură de luxoasă şi de bogat mobilată.

Feţei îi era dor de căsuţa sărăcăcioasă unde locuiseră cu tatăl ei.

Ştia însă, şi încerca să se bucure, că mama ei, chiar dacă nu-şi iubea la nebunie al doilea soţ, măcar era mulţumită.

Era răsfăţată, dezmierdată şi înconjurată cu tot ce şi-ar fi putut dori.

Rochii, blănuri, bijuterii, toate erau îngrămădite în jurul ei.

Sir Mortimer juca rolul admiratorului îndrăgostit, amăgindu-i pe toţi cei care veneau să-i vadă.

Numai Carita îi dădea seama de tonul lăudăros pe care le explica prietenilor:

— Draga mea soţie a fost fiica Lordului Murcot şi a fost măritată cu Onorabilul Căpitan Richard Wensley, care din păcate şi-a pierdut viaţa servind în marina Maiestăţii Sale.

„De parcă toate astea ar fi motive de mândrie pentru el!” îşi spunea Carita cu dispreţ.

Dar, în timp ce-şi privea tatăl vitreg în ochi, avea sentimentul stânjenitor că acesta îi putea citi gândurile.

Încerca, de dragul mamei sale, să fie politicoasă şi, desigur, recunoscătoare pentru tot ceea ce-i dăruia el.

Dar ştia că Sir Mortimer aştepta ca, în timp, să ajungă să-i mulţumească în genunchi pentru fiecare rochie nouă.

— Mortimer mi-a spus, zicea mamaei, că n-ai fost recunoscătoare pentru manşonul de blană pe care ţi l-a dăruit. Desigur, draga mea, îţi dai seama cât e de generos, nu-i aşa?

— Da, mamă, bineînţeles, dar i-am mulţumit.

— Nu cu destulă convingere, draga mea. Te rog, încearcă să-l asiguri că te bucuri de tot ceea ce primeşti de la el.

Carita încerca, dar ştia că toate cadourile tatălui ei vitreg aveau motive ascunse.

Erau menite s-o rănească şi s-o umilească – inclusiv manşonul de blană.

I-l dăduse imediat după ce Carita îşi pierduse pisica miţoasă care-i fusese tovarăşă nedespărţită de când venise la Haldon Hall.

Era sigură că nu întâmplător blana manşonului avea exact aceeaşi culoare cu a iubitei sale pisici.

Potea să fi fost o coincidenţă, dar asemenea lucruri se întâmplaseră de-o duzină de ori.

O rochie cumpărată de la Londra sosea acasă, iar Carita vedea că era verde.

Adică, tocmai culoarea faţă de care avea cele mai mari supertiţii!

Şi tatăl ei considerase că verdele aducea ghinion.

Şi aşa mai departe – nenumărate înţepături.

Fata îşi spunea că trebuia să fie destul de matură ca să nu le ia în seamă.

Totuşi, apăreau încontinuu.

Cu un prilej înfiorător, când ea avea şaisprezece ani, Sir Mortimer îşi pierduse cumpătul şi o bătuse.

Fusese o umilinţă la care Carita nu voia să se gândească.

Se dusese la mama ei, spunându-i că trebuia să plece neîntârziat de la Hall.

Mary o strânsese în braţe şi, pentru prima oară, îşi sfidase soţul.

— Dacă te mai atingi de Carita, îl prevenise ea când rămăseseră singuri, am să te părăsesc.

— Ce zici? întrebase morocănos Sir Mortimer.

— Carita e fiica lui Richard, nu a ta. O fi ea dificilă, aşa cum sunt toate fetele la vârsta asta, dar nu voi permite să fie agresată fizic de nimeni!

Fusese pentru prima oară când Mary îi ţinea piept lui Sir Mortimer.

Acesta fusese destul de înţelept ca s-o ia în braţe, spunând-o că n-avea să se mai întâmple.

Carita, însă, rămăsese cu impresia că o bătuse nu atât pentru ceea ce făcuse, ci din plăcere sadică.

Din acel moment, Sir Mortimer încercase şi mai mult s-o umilească în toate felurile posibile.

Râdea batjocoritor de aproape tot ce spunea ea.

Dacă avea vreo posibilitate de a o ridiculiza în faţa prietenilor lui, când Mary nu era prezentă, nu pierdea niciodată ocazia s-o facă.

Carita se străduia din răsputeri să-l evite.

Începea să-şi spună că ar fi fost mai bine să se mute la vreo rudă a mamei

sale.

Aşa ceva însă ar fi fost dificil, pentru că nu se mai văzuse cu niciuna dintre ele de ani de zile.

În primul rând, nu aveau nicio rudă în apropiere de Portsmouth.

În al doilea rând, ori de câte ori îi scriau, rareori, mama ei era convinsă că nu erau mulţumit de Sir Mortimer.

Într-o zi, după ce tatăl său vitreg se purtase deosebit de jignitor cu ea, Carita îi spusese lui Mary:

— N-ar fi mai bine, mamă, dacă i-aş cere voie mătuşii Elizabeth voie să mă duc la ea, în Yorkshire? Eventual până voi fi destul de mare ca să nu mai am nevoie de guvernantă şi profesori.

Mama ei scosese un ţipăt de groază.

— Dar ştii, iubito, că nu pot să te pierd!

Desfăcuse braţele şi, cu lacrimi în ochi, adăugase:

— Tu eşti tot ce mi-a mai rămas de la dragul de Richard. Când mă uit la tine, parcă-l văd pe el, cum stătea lângă mine, şi ştiu că nu l-am pierdut complet.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Carita i le ştersese, promiţându-i că n-avea s-o părăsească niciodată.

Apoi, cu şase luni în urmă, pe neaşteptate, Mary Wensley murise.

Nu se simţise bine deloc în timpul iernii şi suferise de răceli grave, una după alta.

O lăsaseră vlăguită şi nervoasă.

Când Sir Mortimer era prezent, îşi dădea toată silinţa să pară însufleţită şi atentă.

Dar, imediat ce pleca la călărie sau pentru a se întâlni cu prietenii, Mary părea să se prăbuşească.

Zăcea cu ochii închişi, fără să doarmă, ci ca şi cum s-ar fi mutat cu gândul

într-o altă lume.

Într-o zi, Sir Mortimer spusese că trebuia să se ducă la un dineu.

Era dat de Lordul Locotenent, pentru cei mai importanţi moşieri din comitat.

— Este „numai între bărbaţi”, draga mea, îi spusese el soţiei sale, ceea ce înseamnă, teamă mi-e, că nu mă poţi însoţi.

— Sunt sigură că toţi cei de-acolo vor fi fericiţi să te aibă între ei, îşi auzise Carita mama răspunzându-i.

Vorbea cu vocea blândă şi admirativă pe care o folosea întotdeauna când i se adresa lui Sir Mortimer.

Ştia că-i plăcea să-i vorbească astfel.

Părând să se umfle în pene de mândrie, Sir Mortimer răspunse:

— Mi-am pregătit un discurs excelent, făcând câteva sugestii pentru viitor, care sunt sigur că vor fi aprobate de Lordul Locotenent.

— De bună seamă! răspunse soţia lui.

După ce Sir Mortimer plecă, gras, pomps şi, după părerea contelui, cam peste măsură de elegant în hainele lui de seară, mama ei se simţi prea obosită ca să se mai mişte.

— Voi lua cina cu tine, în dormitorul tău, îi spusese Carita. Ţi-ar fi prea greu să te scoli şi să cobori la parter.

— Îmi va face mare plăcere, draga mea, reuşise mama ei să murmure.

Cina era foarte apetisantă dar, când o văzu pe masă, Mary nu vru să se atingă de nimic.

Pentru că părea atât de fragilă, Carita fu alarmată şi încercă s-o convingă să bea un pahar de şampanie.

— Sunt sigură că ţi-ar face mai bine, mamă, decât medicamentele alea nesuferite pe care ţi le-a dat medicul.

— Medicamentele mă fac să mă simt chiar mai rău, replică mama ei, dar

de fapt nu vrea nimic.

Totuşi, bău câteva înghiţituri.

Tava cu cina fu luată, iar Carita se aşeză pe marginea patului, luând mâna mamei sale într-a ei.

— Sunt îngrijorată pentru tine, mamă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, răspunse Mary. Azi-noapte l-am visat pe tatăl tău şi era foarte aproape de mine.

Degetele feţei le strânseră pe ale ei.

Carita nu-şi mai auzise niciodată mama vorbind în felul acela.

— Dragul de… Richard, murmură ea. Mi-a lipsit… mi-a lipsit atât de mult… iar acum… a venit la mine… şi vom fi… din nou împreună.

Carita scoase un uşor ţipăt.

Apoi, înainte de a apuca să spună ceva, în timp ce îngenunchea lângă patul mamei sale, o auzi spunând:

— O… Richard… Richard! Eşti aici… am fost… atât de… nefericită… fără tine!

În vocea ei se simţea o notă nouă, frenetică.

Îşi ţinea ochii larg deschişi, iar pe faţă îi apăruse o lumină orbitoare.

Arăta mai tânără şi mai frumoasă decât o văzuse Carita de ani de zile.

Un moment, timpul păru să se oprească în loc.

Apoi, ochii lui Mary Wensley se închiseră.

Carita ştiu, încă înainte de a o atinge, că era moartă – sau, mai bine zis, că se dusese la soţul ei, într-un loc unde puteau fi împreună.

* * *

Nu încăpea nicio îndoială că moartea soţiei sale îl rănise adânc pe Sir Mortimer.

La drept vorbind, o iubise – în felul lui.

Dar nu avea pe nimeni în faţa căruia să-şi exprime sentimentele, aşa că se răzbuna pe Carita.

— De ce naiba nu mi-ai spus că mama ta era atât de grav bolnavă? o întrebă el furios. Nu se putea să nu fi ştiut – trebuie să fi bănuit că era pe moarte.

— Nici nu mi-a trecut prin minte! replică fata. Dar, dacă i-a fost scris să moară, atunci cred că s-a prăpădit aşa cum îşi dorise ea.

Nu-i spuse lui Sir Mortimer că tatăl ei venise să-şi ia soţia.

Nici că momentul morţii ei fusese o experienţă miraculoasă, pe care n-avea s-o uite niciodată.

Ca şi cum ar fi suspectat aşa ceva, Sir Mortimer o interoga la nesfârşit.

Ce spusese mama ei? Ce se întâmplase? Cum murise, cum îşi dăduse ultima suflare?

— A vorbit? A spus ceva de mine?

— Nu, tată vitreg!

— Nu pot să cred! insista furios Sir Mortimer.

La înmormântare nu venise niciuna dintre rudele lui Mary.

Carita le scrisese ca să le spună când urmau să aibă loc funeraliile.

Dar fie drumul era prea lung, fie, în cazul unor verişoare mai vârstnice, n-o văzuseră pe Mary ani de zile.

Aşa că fuseseră de ajuns câteva scrisori de condoleanţe.

Desigur, Sir Mortimer insistase să organizeze o înmormântare foarte măreaţă şi solemnă.

Întrucât era o persoană destul de însemnată în comitat, la slujbă veniseră mulţi oameni care abia dacă o cunoscuseră pe soţia lui.

Mai veniseră şi prietenii lui cu care obişnuise să se ducă la vânătoare.

Desigur, după aceea toată lumea venise la Hall, unde era pregătit un prânz

de doliu.

Carita nu intrase în sufragerie.

De vreme ce, pe lângă mâncare, aveau şi multă băutură, le auzea glasurile.

Deveneau din ce în ce mai zgomotoase.

Când în sfârşit plecară, oaspeţii se buluciră pe uşă într-o hărmălaie asurzitoare.

Carita ar fi rămas în camera ei, dacă tatăl ei vitreg n-ar fi trimis după ea.

Coborî la parter, cu faţa foarte palidă şi ochii umflaţi, căci după încheierea funeraliilor plânsese amarnic.

— Îmi vei ţine companie, spuse aspru Sir Mortimer. Nu vreau să stau singur în amarul meu, pentru că mama ta nu mai e cu mine.

Ascultătare, fata luă cina cu el, dar pentru ea fu un adevărat calvar.

Sir Mortimer spunea încontinuu cât de generos fusese cu mama ei şi cu ea.

Repeta mereu tot ce făcuse pentru ele de când venise în „cocioaba aia ca o cocină", cum o numea el, din Portsmouth.

— Ce-ar fi făcut mama ta dacă mie nu-mi era milă de ea, întrebă el, şi n-o aduceam aici, unde a putut trăi în confort, cu tot ce-şi dorea?

Făcu o pauză, înainte de a adăuga:

— Şi-i valabil şi pentru tine, deşi Dumnezeu mi-e martor că eşti al naibii de nerecunoscătoare.

— Îţi sunt recunoscătoare, tată vitreg, se scuză Carita, şi întotdeauna ţi-am mulţumit pentru toate lucrurile pe care mi le-ai dat.

— Da, cu buzele m-ai mulţumit şi din ochi m-ai blestemat! mugi Sir Mortimer. Crezi că nu ştiu ce sentimente ai pentru mine?

După o scurtă tăcere, continuă:

— Nu sunt atât de insensibil încât să mă fi lăsat înşelat de recunoştinţa

voastră prefăcută, şi a ta, şi a mamei tale!

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, tată vitregă, spuse Carita, dar cred că ar fi mai bine ca, acum că mama nu mai e cu noi, să mă mut la o rudă, dacă vrea cineva să mă primească.

— Şi toată lumea să spună că te-am aruncat înapoi în stradă, de unde te-am salvat? tună glasul lui Sir Mortimer. Ai să stai aici cu mine şi măcar voi avea în casă pe cineva cu care să vorbesc, seara când mă întorc acasă!

Carita începu să facă toate eforturile pentru a se purta frumos cu el.

La urma urmei, îşi spunea fata, suferea pesemne la fel de mult la fel ce mult ca ea după moartea lui Mary.

Dacă simţea o durere măcar comparabilă cu a ei, i se rupea inima de mila lui.

La o săptmână după moartea soţiei lui, însă, oamenii pe care Sir Mortimer şi-i numea prieteni începură din nou să vină în vizită, mâncând, bând şi distrându-se.

Se purtau de parcă acum ar fi avut un drept de a benchetui la Hall pe care înainte nu-l avuseseră.

Carita ştia că aşa era.

Mama ei spusese că nu voia să-i primească pe anumiţi prieteni de-ai lui Sir Mortimer care nu-i plăceau.

Erau oameni destul de simpli, mari băutori, cu care Sir Mortimer îşi petrecuse destul de mult timpul înainte de a se fi recăsătorit.

Numai când începuse să parvină pe scara socială a comitatului rupsese relaţiile cu ei.

Carita era convinsă că de la asemenea prieteni i se trăgea proasta reputaţie din trecut.

Sir Mortimer mai fusese căsătorit, dar cu o femeie lipsită de importanţă.

Când le cunoscuse pe Carita şi mama ei, era văduv de zece ani.

Mary însemnase atât de mult pentru el nu numai fiindcă era atrăgătoare, ci şi pentru că, având-o ca soţie, Sir Mortimer putuse să joace în comitat un rol pe care înainte nu-l mai jucase niciodată.

Dacă stătea să se gândească, fata aproape că auzea din nou cu câtă satisfacţie îi spusese Sir Mortimer mamei ei:

— Azi a vorbit cu mine Lordul Locotenent. A fost foarte curtenitor, draga mea, şi a întrebat cum mai stai cu sănătatea.

Altă dat spusese:

— Mi-am dublat cotizaţia pentru vânătoare, iar administratorul, Lordul Grameton, pe care-l cunoşti, mi-a mulţumit. Sunt sigur, draga mea, vă ne va invita la cină înaintea Balului Vânătoresc din noiembrie.

Carita înţelegea acum multe lucruri pe care pe-atunci fusese prea tânără ca să le înţeleagă.

Mama ei reprezentase o treaptă cu ajutorul căreia Sir Mortimer urcase tot mai sus, an de an, pe scara socială.

„Mama nici nu bănuia”, îşi spunea ea recunoscătoare. „Nicio clipă nu s-a gândit că oamenii pot avea motive ascunse şi mă bucur că nu i-am spus”.

Cu fiecare zi, viaţa la Hall devenea tot mai neplăcută pentru Carita.

Tatăl ei vitreg începuse să primească şi alţi vizitatori pe lângă tovarăşii lui de băutură şi toţi erau oameni pe care Carita nu-i mai întâlnise niciodată.

Bănuia că nu aşteptaseră decât ca soţia lui să moară.

Acum puteau veni cu toţii să profite de ospitalitatea tatălui ei vitreg, şi mai ales de vinurile care umpleau beciul lui mare, bine garnisit.

Întrucât beau atât de mult, Carita se retrăgea întotdeauna imediat ce masa lua sfârşit.

Urca la etaj şi se încuia în camera ei.

Considera că tovărăşia acelor oameni transpiraţi, cu chipuri roşii şi buhăite, era degradantă.

Femeile râdeau prea ascuţit şi flirtau într-o manieră care ar fi şocat-o pe mama ei.

„Trebuie să vorbesc din nou cu tata-vitreg”, îşi spuse ea într-o seară, auzindu-l că venea pe coridor, spre bibliotecă.

Era o cameră mare şi, când stătea singură acolo, Carita era uşurată că putea citi, uitând de ceea ce se întâmpla în casă.

Acolo putea să uite de bărbaţii care-i făceau complimente stânjenitoare şi se purtau cu alte femei într-un fel pe care ea îl găsea înjositor.

Spera ca tatăl ei vitreg să intre în cabinetul lui, aflat lângă bibliotecă.

În schimb, Sir Mortimer deschise uşa bibliotecii şi exclamă:

— Aici erai! M-am aşteptat să te găsesc în camera asta, distrugându-ţi ochii cu cititul, când ar fi trebuit să fii afară, la aer.

Nu făcea decât să-i caute nod în papură.

Carita puse cartea pe masă şi se ridică în picioare.

— Azi după-amiază am fost la călărie cu Mercur, tată-vitreg, spuse ea. Era o zi minunată şi nu prea călduroasă, deşi suntem la sfârşitul lui iulie.

Tatăl ei vitreg nu răspunse.

Nu făcu decât să intre în cameră, oprindu-se în faţa consolei, aşa cum obişnuia.

— Vreau să-ţi vorbesc, Carita.

Fata se apropie de el şi se aşeză într-un fotoliu.

Îşi spuse că tatăl ei vitreg arăta deosebit de neplăcut.

Avea gulerul cămăşii mototolit, iar câţiva dintre nasturii vestei îi erau descheiaţi.

Bănuia că băuse cu vreunul din amicii lui.

Era roşu la faţă, iar părul, atâta cât mai avea, îi stătea în neorânduială.

Fata aştepta.

După un moment, Sir Mortimer o întrebă:

— Mă asculţi?

— Da… desigur, tată-vitreg.

— Atunci pot să-ţi spun că eşti o fată foarte norocoasă – foarte norocoasă într-adevăr!

Carita înălţă sprâncenele.

— În ce sens? întrebă ea.

— Tocmai am fost în vizită la Lordul Stilbury. Mi-a spus că voia să-mi vorbească despre o chestiune importantă, aşa că m-am dus călare până la el.

— Cred că până la Stilbury House sunt cinci mile, observă Carita.

Sir Mortimer nu răspunse.

O privea cu o expresie extrem de neplăcută.

Era o privire care în ultima vreme o făcea să se cutremure.

Deşi nu prea putea să înţeleagă, îşi spunea că, aproape împotriva propriei lui dorinţe, o admira.

Carita ştia că semăna cu mama ei.

În acelaşi timp, felul cum se uita la ea avea ceva ciudat şi foarte neliniştitor.

O privea de atâta vreme, încât într-un târziu fata întrebă:

— Ce este, tată-vitreg? Te supără ceva?

— Dacă mă supără? repetă el. Nu, în niciun caz! Sunt încântat… absolut încântat de ceea ce mi-a spus Stilbury. Cred că eşti curioasă să afli despre ce e vorba, nu-i aşa?

— D-da… desigur, dădu Carita răspunsul aşteptat din partea ei.

— Dumnezeu i-e martor că nicio clipă nu m-am aşteptat la aşa ceva, continuă Sir Mortimer, dar Stilbury, draga mea fiică vitregă, ţi-a cerut mâna!

Carita scoase un uşor ţipăt.

— Nu… nu poţi vorbi serios!

— Serios? Ba sunt cât se poate de serios! mugi Sir Mortimer. Şi deşi

recunosc că m-a luat prin surprindere, sunt onorat – profund onorat – la gândul că vei dobândi o poziţie atât de importantă în comitat. De fapt, numai soţia Lordului Locotenent va fi mai însemnată decât tine, iar Stilbury îmi va deveni ginere – din toate punctele de vedere!

Carita înţelegea acest lucru, dar Lordul Stilbury era la fel de bătrân ca tatăl ei vitreg, dacă nu chiar mai bătrân.

Acum îşi amintea că fusese invitat la cină cu două seri în urmă, iar în săptămâna trecută, de mai multe ori.

Îl considerase unul dintre cei mai antipatici şi respingători prieteni ai tatălui ei vitreg.

Era un bărbat gras, înalt şi solid, dar avea chipul slab şi prelung.

Dacă stătea să se gândească, îşi amintea că buzele lui subţiri sugerau cruzime, după cum i se dusese şi vestea.

Nu-şi amintea cine-i vorbise despre el.

Probabil fusese una dintre femeile pe care mama ei n-ar fi văzut-o cu ochi buni.

— E un om fără suflet, care nu-mi place deloc, spusese femeia, şi nu mă codesc să dau crezare tuturor istorisirilor despre felul cum s-a purtat cu soţia lui, omorând-o în bătaie, din câte vorbeşte lumea!

— Pe-asta n-o cred! replicase altă femeie. Dar am auzit că e aspru cu caii, iar grăjdarii îi ştiu de frică!

Discuţia îi revenise în minte, deşi până atunci nu se mai gândise la ea.

Grăbită, fără măcar să se gândească la ce spunea, fata strigă:

— Nu… nici în ruptul capului nu pot… să mă mărit… cu Lordul Stilbury! Este… nesuferit şi mult… mult prea… bătrân!

— Îţi dai seama ce spui? întrebă Sir Mortimer. Stilbury este unul dintre cei mai importanţi oameni din Oxfordshire! E foarte bogat, iar casa şi moşia lui sunt mai mari decât ale mele!

— Nu mă interesează averea lui! protestă Carita. Cum aş putea să mă mărit cu un bărbat atât de bătrân încât ar putea să-mi fie bunic, şi despre care se spune că a fost atât de… crud cu soţia lui, încât a… murit din cauza… felului în care… a maltratat-o!?

— Bârfe! Cine să plece ureechea la bârfe, decât o neghioabă mică aşa ca tine? strigă Sir Mortimer. Cum îndrăzneşti, tu, o fată fără un penny pe numele tău, să refuzi un om atât de distins şi de bogat încât nu-ţi vei mai dori niciodată nimic altceva, tot restul vieţii?

— Nu vreau nici banii şi nici poziţia lui! răspunse Carita. Când mă voi mărita, ceea ce sper să fac… într-o zi, vreau să iubesc… la fel cum şi mama… l-a iubit pe… tatăl meu.

Chiar în timp ce vorbea, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună acel lucru.

— Şi cu ce s-a ales de pe urma iubirii pentru tatăl tău? întrebă Sir Mortimer. O casă cu chirie în Portsmouth, care nu era, după cum am mai spus, mai mare decât o cocină!

— Dar am fost… fericite acolo! ripostă Carita.

— Fericite? pufni Sir Mortimer. Amândouă aproape în zdrenţe, fără destulă mâncare ca să ţină măcar o găină în viaţă şi fără nicio speranţă de viitor decât… sărăcia?

Înfuriindu-se tot mai tare, continuă:

— Sărăcie, da – ăsta-i cuvântul: să-ră-ci-e!

La auzul acestui strigăt, Carita se ridică în picioare.

— Poţi strâmba din nas la adresa casei în care locuiam împreună cu tatăl meu, când nu era plecat pe mare, spuse ea calmă, dar am fost foarte… foarte fericite.

— Atunci eşti şi mai nătângă decât credeam! afirmă Sir Mortimer. Poate nu-ţi dai seama că te poţi întoarce foarte uşor la viaţa aia, dacă refuzi uluitoarea

ofertă pe care ţi-a făcut-o Stilbury!

— Asta şi am de gând să fac! replică încet Carita, aşa că te rog să-i spui, tată-vitreg, că deşi sunt profund… onorată de această… ofertă, răspunsul meu este: „Nu!”

Sir Mortimer se holbă la ea.

Apoi îşi aruncă pe spate capul, izbucnind într-un râs zgomotos şi răguşit, fără pic de umor.

— Chiar crezi, proastă mică ce eşti, c-am să-ţi permit să refuzi un om ca Stilbury? Ai să-l accepţi şi-i vei mulţumi în genunchi lui Dumnezeu pentru că ţi s-a făcut o asemenea ofertă.

Începuse din nou să se înfurie, şi adăugă:

— Ce ai tu ca să atragi un bărbat, în afară de faţa asta drăguţă? N-ai niciun ban – înţelegi? – eşti săracă lipită, fără ceea ce ţi-am dat eu!

Cu glas tot mai sonor, continuă:

— Stilbury, Dumnezeu să-l ajute, e îndrăgostit de tine! Şi Cerul mi-e martor că n-am de gând să-l lămuresc ce obrăznicătură obositoare şi ingrată eşti!

Carita se răsuci pe călcâie, gata să iasă din cameră, dar Sir Mortimer scoase un răget:

— Ai să stai aici şi-ai s-asculţi tot ceea ce am să-ţi spun! Să fie clar o dată pentru totdeauna – am acceptat oferta lui Stilbury şi mâine va veni aici ca să stabilim împreună data nunţii!

— N-am să… mă mărit cu el… tată-vitreg, n-am… s-o fac! strigă Carita. Îl găsesc… revoltător şi nu… doresc să… mor la fel ca prima lui soţie… din cauza… cruzimii lui!

— Dacă de-asta te temi, mârâi Sir Mortimer, atunci ştiu cum să procedez cu tine, fata mea! Vreau să-ţi fie clar un lucru…

Îndreptând spre ea un deget gros, declară:

— Dacă mâine refuzi să-l accepţi pe Stilbury, am să te bat în fiecare zi, până ai s-o faci! Să nu mă înţelegi greşit, fie şi dac-o să trebuiască să te târăsc leşinată în faţa altarului, tot am s-o fac!

În timp ce vorbea, se apropia de ea tot mai mult.

Cu un ţipăt de groază, Carita se întoarse şi ieşi în fugă din cameră, înainte ca Sir Mortimer s-o poată opri.

Trânti uşa în urma ei.

Apoi alergă pe coridorul care ducea spre scară şi urcă la etaj.

Năvălind în camera ei, închise uşa şi o încuie.

În sfârşit, se trânti pe pat şi-şi îngropă faţa în perne.

Nu putea fi adevărat!

Ceea ce i se spusese nu putea să fie decât un coşmar îngrozitor din care avea să se trezească.

Cum s-ar fi putut mărita cu un om atât de bătrân?

Acum, că stătea să se gândească, nu se mai îndoia că era întru totul atât de crud şi rău pe cât auzise.

Deşi tatăl ei vitreg o făcea să se înfioare, ştia că asta nici nu se compara cu ceea ce-ar fi simţit pentru Lordul Stilbury.

Îi reveni în minte faptul că, de fiecare dată când venea în vizită la ei şi-i strângea mâna, se simţea cutremurată de repulsie.

Avea o mână extrem de rece şi umedă, şi emana un sentiment respingător care o făcea să se chircească instinctiv în sinea ei.

— O… mamă… scapă-mă! murmură ea. Scapă-mă… scapă-mă! Cum aş putea… să trăiesc… cu un bărbat pe care-l… detest?

Se gândea cum îşi bătuse soţia şi cât ce crud era cu caii lui.

Apoi îşi aminti de ameninţarea tatălui ei vitreg.

După ce o bătuse prima oară, îi primisese mamei ei că n-avea să se mai atingă de ea.

Dar mama ei nu mai era.

Carita n-avea nicio îndoială că, în dorinţa lui de a se înrudi prin alianţă cu Lordul Stilbury, nu numai că ar fi bătut-o, însă chiar ar fi făcut-o cu plăcere.

Cunoştea prea bine lucirea aceea din ochii lui, ori de câte ori o umilea într-un fel sau altul.

Nimic n-ar fi putut să fie mai umilitor sau mai degradant decât să mănânce bătaie de la el.

Şi totuşi, nu încăpea nicio îndoială că avea s-o facă, până o silea să-i îndeplinească dorinţa.

— Nu pot… să îndur! O… Doamne… nu pot… să îndur asta! murmură ea.

Se gândea la tatăl său şi la lumina de pe faţa mamei ei, când murise.

Şi atunci, aproape ca şi cum tatăl ei i-ar fi dorit, îndrumând-o, ştiu ce avea de făcut.

Se întrebă cum de nu se gândise mai dinainte.

Încet, se ridică de pe pat.

Avea să fugă, şi trebuia s-o facă înainte ca Lordul Stilbury să vină în vizită, a doua zi după-amiază.

Traversă camera spre fereastră, unde se opri uitându-se afară.

Cădura de peste zi trecuse, iar umbrele începuseră să se lungească.

Păsările se adunau la cuiburile lor.

Totul părea atât de liniştit şi neschimbat, cu excepţia faptului că lumea ei se întorsese cu susul în jos, sfărâmându-se complet.

— Ce pot… să fac… unde să… mă duc? se întrebă ea, rămânând în aşteptarea unui răspuns.

Şi, din nou, ca şi cum i-ar fi vorbit însuşi tatăl ei, îşi aminti că acesta avusese un frate care locuia în Norfolk.

Părea să fie un om ciudat, mai vârstnic decât tatăl ei.

Din câte i se spusese, unchiul ei locuia singur şi izolat, preferând compania animalelor în locul celei omeneşti.

Scria despre ele.

Cărţi şi articole pentru cei pe care-i interesa prăsirea celor mai bine vite, ale celor mai bune oi şi ale celor mai buni câini, din rase care de obicei nu se găseau în Anglia.

Carita îşi amintea că, în copilărie, îl ruga pe tatăl ei:

— Povesteşte-mi despre el, tăticule!

— E mult mai în vârstă decât mine, îi spusese tatăl ei, şi e fericit, în felul lui ciudat. Nu-i place să meargă la petreceri, nici să întâlnească oameni, decât dacă au aceleaşi interese cu ale lui.

— Pare un om foarte ciudat, tăticule, comentase Carita.

— Toţi oamenii au interese diferite, îi explicase tatăl ei. Eu iubesc marea şi dintotdeauna mi-am dorit să fiu marinar. Fratele meu Andrew, încă de pe vremea când era foarte tânăr, a fost ceea ce am putea numi un „singuratic”.

Tăcuse un moment, înainte de a continua:

— Când i-a rămas o mică sumă de bani de la naşul lui, s-a mutat de unul singur şi de-atunci n-am mai auzit decât foarte rar de el.

Andrew însă îi scrisese lui Mary când ziarele anunţaseră moartea soţului ei.

Fusese o scrisoare afectuoasă, deşi pe un ton destul de impersonal.

Carita ştia acum că acolo trebuia să se ascundă.

Poate că unchiul Andrew avea s-o considere o „oaie pierdută” şi s-o protejeze.

„La el am să mă duc!” îşi spuse ea.

Încercă să fie practică şi să se gândească logic la ceea ce avea de făcut.

Nu peste mult, auzi o bătaie în uşă.

Când întrebă cine era, un lacheu răspunse:

— Stăpânu’ zice că v-aşteaptă jos la cină, domnişoară Carita.

— Spune-i că mă doare capul şi m-am culcat, răspunse fata.

Lacheul plecă, iar Carita începu să-şi facă bagajele.

Ştia că i-ar fi fost greu să ia prea multe cu ea.

Prin urmare, alese trei rochii subţiri de muselină, care aveau să ocupe foarte puţin spaţiu, o cămaşă de noapte şi ceva rufărie de corp.

Ştia că toate puteau fi împachetate în coburii şeii lui Mercur.

Avea să se îmbrace cu cel mai bun echipament al ei de călărie şi, la venirea iernii, urma să-şi cumpere o manta.

Gândul la cumpărături îi aduse aminte că avea nevoie de bani.

Îşi dădu seama că dispunea de foarte puţini, fiindcă până atunci nu-i fuseseră necesari.

Sir Mortimer se comportase generos ce mama ei şi achitase toate notele de plată fără să se plângă, chiar şi la cele mai scumpe magazine de pe Bond Street.

Carita primise câteva monede de argint ca să le pună pe tava de colectă, la biserică.

Uneori, când ieşea la călărie, îşi cumpăra câte un pahar de cidru.

Altminteri, nu prea avusese nevoie de bani.

„Trebuie să fac rost de câţiva, chiar acum… Trebuie!” îşi spuse ea.

Drumul până la Norfolk era lung, iar pe parcurs trebuia să se oprească pentru ca Mercur să înnopteze în câte un grajd.

Avea nevoie de ovăz bun, şi nici ea nu voia să flămânzească.

Atunci îşi aminti de bijuteriile mamei ei.

Cele mai valoroase piese erau jos, în seif, şi nu putea să le ia.

Dar bijuteriile pe care mama ei le purtase în timpul zilei şi cu ocazii mi obişnuite se aflau în caseta ei.

Purta bijuterii zilnic, fiindcă aşa îi plăcea lui Sir Mortimer.

Caseta mai conţinea broşe, brăţări, coliere şi cercei pe care, ca Lady Haldon, le purtase la toate petrecerile deosebite.

„Voi lua cu mine lucrurile mamei”, hotărî Carita.

Era destul de înţeleaptă pentru a şti că ar fi fost o greşeală să le pună în coburii şeii.

Putea fi necesar să-i lase pe grăjdari sau pe alţi servitori de la hanuri să-i care coburii.

Fusese prevenită ce mama ei ca, ori de câte ori călătoreau, să fie atentă la hoţi.

Prin urmare, ascunse broşele în căptuşeala tunicii de călărie.

Deşi puteau s-o incomodeze, cel puţin aveau să fie în siguranţă.

Apoi, privind caseta de bijuterii a mamei sale, îi veni o idee.

Conţinea verigheta lui Mary, pe care o primise de la soţul ei.

Şi-o scosese când Sir Mortimer i-o cumpărase pe cea nouă.

Carita îşi puse verigheta pe deget şi descoperi că i se potrivea perfect.

Cu acel prilej, îşi spuse din nou că tatăl ei o învăţa ce să facă.

Fiind atât de tânără, ar fi fost reprobabil să călătorească neînsoţită.

O femeie căsătorită, însă, putea călări prin ţară doar cu un grăjdar care o urma de la distanţă.

Dacă trebuia să se oprească undeva, putea spune oricând că grăjdarul mai întârzia, întrucât calul lui îşi pierduse o potcoavă. Prin urmare, avea s-o ajungă mai târziu.

Dacă purta verighetă, n-aveau să se gândească nicio clipă că se putea să nu fie ceea ce părea a fi.

Ca să fie sigură, adăugă alături şi unul dintre inelele cu diamant ale mamei sale.

Totuşi, încă se mai temea că s-ar fi putut să aibă nevoie de bani, dacă unchiul ei refuza s-o adăpostească.

După ce stătu pe gânduri câteva minute, cusu în tivul fustei de călărie o brăţară cu diamante despre care ştia că era foarte valoroasă.

O fixă bine, într-un loc unde n-avea să i se frece de picioare.

Mai puse una, mai îngustă, în cătuşeala tunicii de călărie, la spate.

„Am fost foarte, foarte deaşteaptă!” îşi spuse ea, în timp ce termina de cusut.

Îşi pregăti totul, inclusiv botinele şi pălăria de călărie, apoi se dezbrăcă.

Se rugă mult timp înainte de a se vârî în pat: i se rugă tatălui ei s-o ajute, şi lui Dumnezeu s-o apere.

În sfârşit, se culcă, simţindu-se mai calmă.

* * *

Când Carita coborî pe furiş scara, era încă întuneric.

Ieşi pe cea mai apropiată uşă care dădea spre grajduri.

Când ajunse acolo, găsi doar un singur grăjdar vârstnic de serviciu.

Omul stătea în camera harnaşamentelor, pe un scaun de lemn, cu picioarele proptite pe un taburet, dormind adânc.

Carita nu-l trezi, îndreptându-se tiptil spre boxa unde se odihnea Mercur, şi îl înşeuă ea însăşi.

Calul îi frecă botul de ea, ca întotdeauna.

De când murise mama ei, îşi spusese de multe ori că Mercur era singurul prieten care-i mai rămăsese.

Îl scoase în curte, iar calul o aşteptă să se urce pe butucul pentru încălecat, de unde sări în şa.

Cu mişcări încete, ca să nu facă zgomot, părăsi grajdurile pe poarta din dos, dincolo de care se întindea câmpia.

Îi era destul de clar în ce direcţia trebuia să pornească.

Se hotărâse să călărească peste câmpii şi ştia că trebuia să se îndepărteze de Hall cât mai repede posibil.

Când tatăl ei vitreg îi observa lipsa, avea să organizeze o poteră de căutare.

Carita călărea cu viteză, dar era atentă să nu-l obosească pe Mercur.

Era calul ei deosebit, de când venise la Hall.

Dacă nu-i purta recunoştinţă tatălui ei vitreg pentru nimic din tot ceea ce-i dăruise, pentru Mercur îi mulţumea sincer.

Îşi văzu de drum, oprindu-se numai pentru a-l lăsa pe Mercur să bea dintr-un pârâu limpede pe care-l traversară, a cărui apă îi ajungea numai până la chişiţă.

Apoi, porniră din nou.

Carita începea să se întrebe unde putea găsi un loc ca să înnopteze.

Îşi pregătise povestea despre „grăjdarul" care avea s-o urmeze în curând.

Căuta un han mic şi liniştit, unde n-aveau să i se pună prea multe întrebări.

Oriunde-ar fi fost, trebuia să se afle într-un loc unde ar fi fost improbabil ca tatăl ei vitreg s-o caute.

Era absolut sigură că pornise pe urmele ei, pentru că era hotărât ca, orice-ar fi spus ea, s-o mărite cu Lordul Stilbury.

Văzu în faţa ei un câmp cultivat şi-şi spuse că în timpul zilei acolo lucraseră oameni.

Pe iarbă se vedeau urmele de roţi ale unor căruţe.

Observă într-o parte a câmpului o groapă adâncă, săpată recent.

Tocmai se întreba de ce o săpaseră, când deodată, peste gardul viu înalt din spatele gropii, apăru un cal.

Făcu o săritură superbă, iar Carita crezu în primul moment că avea să poată ajunge dincolo de groapă, deşi aceasta era destul de lată.

Apoi, văzu calul împiedicându-se de marginea gropii.

Scoase un ţipăt de spaimă, când călăreţul fu aruncat peste capul calului.

Omul văzu îndesat printre nişte bolovani.

Calul se ridică împleticit în picioare, iar Carita porni într-acolo.

Ştia că trebuia să-l ajute pe călăreţ, dacă-i stătea în putere s-o facă.

Capitolul 3

Călare pe Mercur, ducând de dârlogi armăsarul negru, Carita urma căruţa în care cei doi oameni îl urcaseră pe necunoscut.

Când ajunsese la el, descoperise că era leşinat.

Îşi dădea seama că, în cădere, se lovise la cap de un bolovan de pe marginea gropii.

Descălecase şi începuse să se întrebe ce-ar fi putut să facă pentru el.

Apoi, spre uşurarea ei, văzuse apropiindu-se o căruţă, pe drumul îngust pe care intrase şi ea pe câmp.

Le făcuse cu mâna, strigând, iar oamenii, după ce deschiseseră poarta, veniseră încet spre ea.

Nu era nevoie de nicio explicaţie; puteau vedea foarte bine ce se întâmplase.

Unul dintre ei linişti armăsarul care încă mai tremura după şocul căderii.

Apoi, celălalt spuse:

— No-pă’ ’ai mai ghine ş-om mere cu el la fermă…

După aceea, unul dintre ei – erau foarte tineri, doar nişte băieţi – o ajută să încalece.

Tânărul îi dădu căpăstrul armăsarului, iar Carita reuşi să-l înţeleagă când o întrebă:

— No, veniţ’ şi-mnea voastră?

Dădu din cap şi porniră încet, oprindu-se numai ca să închidă poarta după ce trecură.

Aveau de parcurs cam opt sute de metri până la fermă, care era o clădire de cărămizi, lungă şi joasă.

Arăta pitoresc, cu plante agăţătoare pe pereţi.

Se vedea limpede că era o casă foarte veche.

Dar era destul de mare pentru a o face să se întrebe dacă i-ar fi putut convinge s-o primească acolo peste noapte.

Era flămândă şi frântă de oboseală şi ştia că şi Mercur se simţea la fel.

Armăsarul, după căzătură, era foarte docil şi mergea pe lângă ea cu un aer uşor buimac.

Băieţii nu se opriră în faţa fermei, ci ocoliră până în spate, unde erau grajdurile.

Carita văzu că era loc destul pentru cai.

Opriră căruţa în dreptul uşii din dos.

Apoi, unul dintre ei intră grăbit în casă, strigând:

— Muică! Muică!

Celălalt băiat veni spre Carita, spunând:

— Apăi, io v-oi duce la grajd, dară…

Străbătu curtea, iar Carita îl urmă, descălecând la uşa grajdului.

Se bucură să vadă că înăuntru existau mai multe boxe, în câteva dintre ele fiind căruţe.

În celelalte stăteau cai de călărie, dar nu la fel de buni ca Mercur şi armăsarul străinului.

Două dintre boxe erau goale şi, cu ajutorul băiatului, băgă cei doi cai înăuntru.

Între timp, li se alăturase şi un bătrân, întrebând:

— No-pă’ care-i baiu?

— Careva s-o-mburdat, Jake, răspunse băiatul. N-o hai şi ne-ajută cu caii.

Jake era şi mai puţin vorbăreţ decât băiatul.

Scoase căpăstrul lui Mercur, cu gesturile unui grăjdar cu experienţă, şi începu să-i descheie chinga şeii.

Carita văzu că în boxe erau paie proaspete, iar în iesle, fân.

Bătu pe crupă armăsarul apoi, în timp ce băiatul pornea spre casă, îl urmă.

Spera ca „muica”, cine-o mai fi fost şi aceea, să fie înţelegătoare faţă de necazul ei.

Intră în casă prin uşa din spate şi văzu că interiorul arăta foarte atrăgător.

Tavanul era susţinut pe grinzi groase de stejar, iar într-o vatră spaţioasă ardea focul.

Băiatul dispăruse şi, tocmai când Carita se întreba ce să facă, auzi voci de la etaj.

Îşi dădu seama că acolo îl duseseră pe străin.

Se gândi că politeţea îi impunea să se urce ca să vadă cum se mai simţea.

Porni pe scara din lemn de stejar şi văzu o uşă deschisă, prin care se auzeau vocile.

Intră, destul de nervoasă.

O femeie grasă, cu obrajii rumeni ca două mere, stătea aplecată peste pat. Arăta exact aşa cum s-ar fi aşteptat Carita să arate o soţie de fermier.

Lângă ea stătea încă o femeie, mai vârstnică, purtând un şorţ şi o bonetă pe cap.

Aceasta tocmai scotea cizmele de călărie ale necunoscutului, care zăcea întins pe un pat, cu ochii închişi.

Avea pe frunte, chiar sub păr, o rană deschisă care încă mai sângera.

Cele două femei vorbeau între ele, iar băieţii care-l aduseseră la fermă priveau.

Nevasta fermierului o văzu prima pe Carita.

— Ni la ia c-o v int! exclamă ea. Băieţii mei mi-or zâs că ’mnealui s-o-mburdat la gropă. Apăi de nu le-am zâs io di triispce ori să nu lase gropa aia dechisă, însămnă că niciodat’ nu le-am zâs, ş-acuma ui!

Oftă, continuând:

— Da’ vez’ numa’ să nu m-asculte! Să vez’ numa’ dac-or găsi urmă di izvoru’ cela de le-o zâs careva că-i p-acolo!

— P-acolo pi undeva îi on izvor, muică, zo! răspunse unul dintre băieţi.

În timp ce vorbea, trecu pe lângă Carita şi coborî scara, urmat de fratele lui.

Carita se apropie de pat şi, privindu-l pe necunoscut, întrebă:

— Credeţi că e rănit grav?

— N-o acuma nu mi te-ngrija, răspunse soţia fermierului. Din câte văz io, bărbatu’ matale-are doră numa’ on cucui, şi azmâne-o fi iară pe picioare!

Fata deschise gura ca să spună că nu era soţul ei, ci doar un străin pe care nu-l mai văzuse niciodată până la accident.

Deodată, îşi dădu seama că acolo se putea ascunde dacă Sir Mortimer venea în căutarea ei.

Tatăl său vitreg ar fi întrebat despre o tânără singură, nu despre o femeie măritată şi însoţită de bărbatul ei.

Acela părea să fie răspunsul la rugăciunile prin care ceruse ajutor.

Poate că aşa se explica de ce, aproape pe negândite, îşi pusese verigheta mamei sale.

— Credeţi că veţi putea să chemaţi o soră pentru… el? întrebă ea.

— O soră? repetă nevasta fermierului. Acuma la ce-ţ’ trebe soră, no? Jessie şi cu mine l-om griji pânsă face bine, aşei, Jessie?

Cealaltă femeie, care între timp reuşise să-l descalţe pe străin, murmură ceva pe un ton afirmativ.

Nevasta fermierului continuă:

— Dacă mă uit la mata cum arăţ, socot că nu-mi eşti măritată de mult, da’ las-c-ai să-nveţ’. Când oi avea matale on bărbat şi patru băieţ’ cum am io, îi musai să ţâ să ducă careva-n câte-on războel di-on fel or’ altu’. Câtu-i ziulica di lungă tăt zâc c-am oblojât mai multe mânuri şi chicere decât cine de le-am pus pe masă!

Râse de propria ei glumă, cu un sunet foarte vesel şi melodios.

— Sunteţi foarte bună, spuse Carita, şi vă mulţumesc din toată inima că… pentru tot ce faceţi pentru… noi.

În timp ce rostea ultimul cuvânt, roşise.

Soţia fermierului, însă, tocmai începuse să-l dezbrace pe necunoscut, aşa că nu observă.

Ridică doar privirea ca să spună:

— Acuma, meri cu Jessie să-ţ’ arate odaia vecină, unde-ai să-mi dormi cât o zăcea leşinat bărbatu’ matale, şi poţ’ să-ţ’ desfaci şi bagajele de le-i luat la drum.

Înainte ca fata să poată răspunde, Jessie traversă camera şi deschise o uşă de legătură.

Dormitorul în care zăcea străinul era spaţios, cu un bovindou mare.

Camera de alături era mică şi îngustă.

Carita îşi spuse că era exact genul de încăpere de care avea nevoie.

Nu putea decât să le mulţumească tatălui ei şi îngerului păzitor pentru că avuseseră grijă de ea.

— Am lucrurile în spinarea calului, îi spuse ea lui Jessie. Cobor să mi le-aduc.

Jessie, care se vedea limpede că era o femeie taciturnă, mormăi şi începu să ia cuvertura de pe pat.

Carita văzu că acesta era pregătit deja, cu cearşafuri şi feţe de pernă curate.

Camera mai avea o uşă care dădea pe palier.

Fata coborî scara şi se duse din nou la grajd.

Şaua ei, cu coburii prinşi de ea, era agăţată într-un cârlig de pe perete, în faţa boxei lui Mercur.

Jake dispăruse, iar acum în iesle, pe lângă fânul pe care amândoi caii îl mestecau încântaţi, apăruse şi ovăz.

Carita văzu că şi găleţile fuseseră umplute cu apă proaspătă.

Luându-şi coburii, se întoarse la fermă, cu o scurtă rugăciune de mulţumire.

Ştia cât de speriată fusese toată ziua, temându-se ca tatăl ei vitreg să n-o ajungă din urmă.

Dacă o prindea, i-ar fi fost imposibil să mai scape.

Ştia că ar fi bătut-o cu plăcere până-i făcea pe plac.

„Îl urăsc! îl urăsc de moarte!” îşi spuse ea.

Se gândea că dacă mai stătea doar două zile la fermă, Mercur avea timp să se odihnească înainte de a porni mai departe, spre Norfolk.

Când urcă din nou la etaj, în dormitor, constată că soţia fermierului şi cu Jessie îl dezbrăcaseră pe necunoscut şi-l culcaseră.

Acesta purta o cămaşă de noapte albă, care probabil îi aparţinea fermierului sau unuia dintre fiii lui.

Acum, când străinul stătea cu chipul întors spre ea, Carita putea să vadă cât era de frumos.

— D-apăi acuma io o să oblojesc rana bărbatului matale, spuse nevasta fermierului când o văzu pe Carita. Nu-i adâncă, da’ o să-i rămâie o vânătaie colo, ca la o săptămână şi mai bine!

— Eşti sigură că înainte de asta îşi va regăsi cunoştinţa? întrebă Carita.

— Io aşe cred, răspunse femeia fermierului. Numa’ tăt-îi cât de iute mi se tămăduieşte. Da’ zâc, că di păţania asta a lui numa’ copchiii mei îs de vină.

Niciodată nu m-ascultă la ce le spui – nice unu' din ei!

Jessie tocmai aduna hainele străinului, care în cădere se murdăriseră de noroi.

Îi goli buzunarele şi puse conţinutul lor pe un scrin.

Carita privi surprinsă obiectele.

Văzu o pungă plină cu monede şi un portofel doldora de bancnote.

Soţia fermierului îi urmări direcţia privirii.

— N-ar strica să grijeşti di banii bărbatului matale, o sfătui ea, şi să-i pui bine. Nu voi să zâcă nimenea c-o plecat di la mine din casă cu mai puţin decât cu cât o venit!

Fără tragere de inimă, Carita porni spre scrin.

— Ia-i, insistă nevasta fermierului, vorbindu-i ca unui copil. În odaia matale îi on sertar pe care poţ' să-l încui.

— Eşti foarte amabilă că… ne găzduieşti, îi mulţumi Carita. Desigur… trebuie… să ne plătim… şederea.

Soţia fermierului râse.

— Apăi lasă că di-asta oi vorbi io cu bărbatu' matale, când s-o trezi şi dac-o să să simtă diestul de bine. Dacă-i ceva de plătit, ai băieţ' trebe să plătească! Auz' acolo, să sape-o gropă-n care poci să cază şi vacile şi oile nostre, şi să n-o copere!

Carita vru să spună că nimeni nu s-ar fi putut aştepta să apară un armăsar atât de mare ca al necunoscutului, în stare să sară peste gardul viu.

Totuşi, era atât de recunoscătoare la gândul că putea sta la fermă peste noapte, încât nu făcu decât să ia punga şi potrofelul străinului.

Tocmai pornea spre uşa camerei sale, când nevasta fermierului spuse:

— No, acuma, nu mi te-am întrebat cum te cheamă, şi pare-mi-se că nice mata nu m-ai întrebat de nume.

— Într-adevăr, răspunse Carita, şi ai fi foarte bună dacă mi l-ai spune.

În timp ce vorbea, se întreba înnebunită cum avea să se prezinte.

— Johnson mi-i numele, spuse femeia, şi-n ferma asta a noastră îs Johnsoni di trii jeneraţii.

— Eu mă numesc Freeman, răspunse Carita.

Era primul nume care-i venise în minte.

Şi îl găsea destul de potrivit, din moment ce ducea o viaţă ascunsă.

— D-apăi, domnă Friiman, răspunse doamna Johnson, îm' pare bine că-ţ' poci fi die folos, şi propui ca îndată ce vine-acas' domnu' Johnson, care mintenaş trebe să pice, să-ţ' scoţ' pălăria aia die călărie şi să-m' vii jos să-mbuci câte ceva.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse Carita, căci într-adevăr mor de foame.

În timp ce vorbea, îşi dădu seama că într-adevăr se simţea foarte slăbită.

Dar nu numai de foame, ci şi din cauza tuturor întâmplărilor şocante prin care trecuse.

— No, acuma, dă-i zor, o grăbi doamna Johnson.

Carita intră în camera ei şi se aşeză pentru un moment pe marginea patului.

Cum era posibil să i se fi întâmplat atât de multe şi atât de repede?

Avea senzaţia că se învârtea toată lumea în jurul ei.

Şi totuşi, când se temea cel mai mult de noaptea care o aştepta, fusese salvată de un străin.

„Este un gentleman", îşi spuse ea încercând să se liniştească, „şi sunt sigură că n-o să se supere dacă mă dau drept soţia lui, cel puţin pentru noaptea asta.

Apoi reflectă că, dacă exista vreun risc ca necunoscutul să fie nemulţumit, putea să plece pe furiş înainte ca el să se întremeze destul pentru a-şi continua călătoria.

Îşi scoase pălăria.

Tocmai se pregătea să dezbrace şi tunica de călărie, când îşi aminti de bijuteriile pe care le cususe în căptuşeala ei.

Dacă Jessie sau altcineva vedea broşele, cu siguranţă că li s-ar fi părut cam ciudat.

Apoi îşi aminti de banii străinului.

Găsi fără nicio dificultate sertarul.

În cameră nu mai exista decât un scrin, pe lângă pat şi un mic dulap.

Se vedea limpede că era un scrin foarte vechi, care probabil fusese adus în casă când fusese construită aceasta.

Unul dintre sertare avea o broască, iar cheia era în ea.

Carita puse mai întâi banii străinului în sertar.

Apoi, împăturindu-şi tunica, descoperi că în sertar mai era doar atâta loc ca s-o îndese lângă pungă şi portofel.

După ce-l încuie, nu fu sigură unde să pună cheia, ca să fie în siguranţă.

Imediat, însă, îşi aminti cum o văzuse pe mamaei făcând, în copilărie, când plecau de-acasă la plimbare.

Strecură cheia sub un colţ al covorului.

Era improbabil s-o caute cineva acolo.

După ce se spălă pe mâini şi pe faţă cu apă rece, coborî grăbită scara.

Familia Johnson se aşezase deja în jurul mesei mari din bucătărie.

Încăperea era spaţioasă, cu tavanul pe bârne de care atârnau două şunci, o mulţime de cepe, o raţă şi trei găini nejumulite.

Fermierul Johnson era un bărbat între două vârste, care începuse să se cam împlinească şi să chelească.

Stătea în picioare la capătul mesei, tăind un picior mare de miel.

Doamna Johnson se afla în celălalt capăt.

Mai erau prezenţi trei tineri, printre care şi cei doi băieţi care-l ridicaseră pe străin, şi o fată de vreo paisprezece ani.

Văzând cât de bine semănau, Carita îşi dădu seama că era sora lor.

Jessie aducea mâncarea de pe maşina de gătit pe masă.

După ce puse toate farfuriile la locurile lor, se aşeză lângă doamna Johnson.

— N-o, iacătă-mi-te, dragă, exclamă doamna Johnson la vederea Caritei. Nădăjduiam să nu-ntârzii pre mult, să nu ţă să răcească cina. Crez că-i ştii pe băieţii mei, Billy şi Luke, şi pe pretinu' lor Jim, ş-asta d-aci-i fi-mea, Molly, ş-apăi bărbată-mio-i ăl de şade-n capu' mesii.

Carita se apropie de domnul Johnson.

— Bună seara, îl salută ea. Soţia dumitale şi cu dumneata sunteţi foarte amabili că ne primiţi să stăm la dumneavoastră. Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă fiii dumneavoastră nu veneau tocmai la momentul potrivit.

— 'Seara, răspunse domnul Johnson.

Înainte de a mai adăuga ceva, soţia lui exclamă de la celălalt capăt al mesei:

— N-o acuma şez, domnă Friiman, că ştiu că-ţi trebe să-ţ' pui burta la cale bine di tăt, după câte toate prin care-i trecutără!

Domnul Johnson puse în faţa ei o farfurie plină cu friptură de miel.

Alături avea o garnitură enormă de cartofi, mazăre şi morcovi.

Carita se întreba unde putea să încapă în stomacul ei atâta mâncare.

Când termină de mâncat, simţea că niciodată în viaţa ei n-avea să-i mai fie foame.

Membrii familiei se înfruptau cu atâta poftă, încât abia dacă mai aveau timp să scoată o vorbă.

Numai doamna Johnson turuia întruna, deşi nimeni nu părea să-i dea atenţie.

— Io tomnai mă-ntrebam încotro mereţ' 'mneavoastră, spuse ea, în timp ce Carita îşi mânca friptura de miel.

Jessie puse în faţa ei o ceaşcă de cafea, dar Carita observă că toţi bărbaţii beau cidru.

Ar fi preferat şi ea un pahar.

Însă era prea sfioasă ca să ceară, gândindu-se că putea fi un privilegiu bărbătesc.

Tocmai se pregătea să-i răspundă doamnei Johnson, spunând că se ducea la Norfolk, când se gândi că aşa ceva risca să fie neînţelept.

Poate că, deşi era improbabil, tatăl ei vitreg avea să-şi amintească de unchiul ei din Norfolk.

În general, era greu de crezut că s-ar fi gândit la el.

Totuşi, când Carita le scrisese rudelor despre moartea mamei sale, îi menţionase că unchiul ei moştenise titlul, fiind acum Lord Wensley de Wen.

Oricum, ar fi fost periculos să rişte.

Amintindu-şi că Suffolk-ul de învecina cu Norfolk-ul, răspunse repede:

— Suntem în drum spre Essex.

— A, d-apăi ăsta-i drum lung! replică doamna Johnson, şi socot că numa' bunul Dumnezo v-o făcut să poposiţ' o ţâră. Mie-ntodeuna călăria mi-o părut forte obositore, cum bine ştiu a mei.

Membrii familiei, aplecaţi asupra farfuriilor lor, n-o luară în seamă, iar doamna Johnson continuă:

— Tata mi-o zăs c-aveţ' doi cai buni colo-n grajd, şi nu trebe să vă faceţ' griji pentru ei. Jake îi straşnic cu caii, nu-i aşe, mă băieţ?

Urmă o pauză, înainte ca unul dintre ei – Carita bănui că cel numit Billy – răspunse:

— Ie dară, muică, aşei!

Mielul fu urmat de o ruladă de budincă umplută cu fructe şi scăldată din belşug în sirop gros.

După doar câteva îmbucături, Carita ştiu că nu mai putea mânca şi se

întrebă dacă ar fi jignit gazdele spunând-o.

Apoi simţi ceva mişcându-se lângă picioarele ei.

Îşi dădu seama că era un cocker spaniel pe care-l observase intrând în bucătărie.

Sub masă de aflau doi câini.

În timp cele dădea pe furiş bucăţele din budincă, nu se îndoi că erau primite cu recunoştinţă.

Când masa luă sfârşit, băieţii îşi împinseră scaunele înapoi şi ieşiră din bucătărie.

— Nu uitaţ' să-ncuiaţ' găinile! strigă după el domnul Johnson.

Se auzi un „Ie" din depărtare, în timp ce băieţii mergeau spre uşa din dos.

După plecarea lor, doamna Johnson îi explică feţei:

— Trebe să-nchidem peste tăt, noptea. Vin vulpile de-ş' vâră nasu' să mânce tăt ce mişcă! îi destul di greu la fermă şi fără să trăbuiască să grijim de ăle vulpi, aşa că boierimea pote să le vâneze, da' nu prind dăcât una din trii!

Carita zâmbi.

În timp ce locuia la Haldon Hall, aflase că aceasta era o nemulţumire comună a agricultorilor.

Sir Mortimer, însă, se plânsese întotdeauna că de fapt nu erau îndeajuns de mult vulpi şi, dacă ar fi fost după el, le-ar fi crescut anume.

Gândindu-se la el, Carita se înfioră, apoi îi spuse doamnei Johnson:

— Sunt foarte obosită şi sper că mă veţi scuza dacă acum mă duc la culcare.

— Sigur că da, dragă, aşe să faci, răspunse cu bunătate doamna Johnson. O să viu şi io acuma sus, să văz dacă bărbatu' matale-i bine. Dacă laş' uşa deschisă şi-i neliniştit noptea, o să-l auz'.

Carita vru să întrebe ce-ar fi trebuit să facă în acel caz.

Se temea, însă, ca doamnei Johnson să nu i se pară ciudat, aşa că tăcu.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, doamna Johnson spuse:

— I-am zâs lu’ Jessie să fiarbă neşte plante care să-l adormă la loc, de s-o trezi. Numai să-i să beie, ş-o să vază el cine eşti.

Carita ştia că întrucât necunoscutul n-o mai văzuse în viaţa lui, nu avea cum s-o recunoască.

Trebuia să ţină pentru sine acest lucru, aşa că răspunse numai atât:

— Ştiu că… so-soţul meu vă va fi foarte recunoscător, când se va trezi.

La cuvântul „soţ” se poticnise, dar doamna Johnson nu observă.

Ajunseră în dormitor, unde lângă pat ardeau două lumânări.

Se vedea clar că străinul nu se mişcase deloc de ultima oară când îl văzuse.

Carita observă din nou cât era de chipeş.

Dar de ce, dacă avea un armăsar atât de magnific şi se vedea limpede că era bogat, călărea singur, fără niciun lacheu?

Când doamna Johnson îi ură noapte bună, se duse în camera ei şi începu să se dezbrace.

Nu-şi putea alunga sentimentul că ar fi fost foarte dezamăgită dacă trebuia să plece înainte ca străinul să-şi recapete cunoştinţa.

Atunci, n-ar mai fi aflat niciodată cine era, nici încotro se îndrepta.

Îşi făcu rugăciunile şi spuse de nenumărate ori cât de recunoscătoare era că-şi putea petrece noaptea în confort şi siguranţă.

Ştia că, dacă ar fi locuit de una singură la un han, hangiului i s-ar fi părut foarte ciudat.

Şi n-ar fi putut dormi, de teamă că tatăl ei vitreg ar fi ajuns-o din urmă.

În acel caz, ar fi dus-o înapoi la Haldon Hall, în cele mai umilitoare condiţii.

Fără îndoială, când ajungeau înapoi ar fi snopit-o în bătaie pentru că fugise.

— Nu pot… să îndur… nu… pot! strigă ea îngrozită.

Îşi trase cu hotărâre cearşaful şi pătura în jurul umerilor.

În noaptea aceea, orice s-ar fi întâmplat, era în siguranţă!

Trebuia să-şi păstreze calmul şi să facă planuri pentru viitorul apropiat.

Apoi, fiind frântă de oboseală, adormi.

* * *

Când Carita se trezi din somn, era dimineaţă.

Prima ei stare fu uimirea pentru că dormise atât de adânc.

Dacă străinul strigase, nu-l putuse auzi.

Se dădu jos din pat repede şi intră în camera alăturată.

Necunoscutul zăcea în aceeaşi poziţie în care-l lăsase, iar Carita oftă uşurată.

Auzea mişcări de la parter şi-şi aminti că locuitorii fermelor îşi începeau ziua de muncă foarte devreme.

Se gândea să facă şi ea acelaşi lucru.

Prin urmare, se spălă cu apă rece şi îmbrăcă una din rochiile de muselină pe care şi le adusese cu ea.

Aplecându-se pe fereastră, constată că se anunţa o zi foarte călduroasă.

Apoi coborî la parter, unde văzu că bărbţii îşi terminaseră deja micul dejun.

În bucătărie nu erau decât doamna Johnson, Jessie şi Molly.

— No, iacătă-te, dragă! exclamă doamna Johnson. Mi-s sigură că ţi-i mult mai bine, după o nopte de somn bun.

— Am dormit foarte bine, zâmbi Carita.

— Io, az-dimineaţ’ când m-am uitat, am văzt că bărbatu’ matale nu de-o deranjat, continuă doamna Johnson. Numa, ştiu că dup-aşa on cucui, şed

cuminţ’ ca şorecii până-ncep să să zbânţuie di colo-colo şi să-ndruje la prostii.

— Şi… şi atunci, ce să… fac? întrebă Carita.

Doamna Johnson îi zâmbi:

— Nu-ţ’ bate capu’ pentru bărbatu’ matale. Grijesc io di el, cum am grijit şi de taica, ş-apoi de Billy, că-ntruna are ba on năcaz, ba altu’. Di câte ori l-am oblojât, nice nu-ţ’ pot zice.

Carita zâmbi şi ea.

Dacă doamna Johnson avea să se ocupe de străin, nu trebuia să-şi facă griji pentru el.

Mâncă o farfurie mare de friptură cu ouă, pe care o primi de la Jessie.

Apoi ieşi să vadă de cai.

Erau odihniţi şi întremaţi.

În acelaşi timp, observă că armăsarul era cam neliniştit, dar Jake o asigură:

— Mâne-o să-i fie mai ghine, ş-apăi on cal mai di soi io nice n-am văzt.

Tonul pe care vorbea o făcu pe Carita să se simtă invidioasă, aşa că intră în boxa lui Mercur, ca să-l laude.

— Nu există cal mai frumosca tine! îi spuse ea.

În timp ce Mercur îşi freca botul de umărul ei, Carita reflectă că de fapt era singurul ei prieten pe lume şi n-ar fi suportat să-l piardă vreodată.

— Sunt sigură că după ce ajungem la Norfolk totul va fi bine, îi spuse pe un ton încurajator.

În acelaşi timp, se temea la gândul că unchiul ei ar fi putut să n-o primească.

Richard Wensley spusese întotdeauna că era un om extrem de ciudat.

— Ar fi trebuit să fie călugăr, sau un fachir ca aceia din India, care stau în vârf de munte meditând la viaţa care vine după asta de-acum, îl auzise ea odată spunând.

— De ce fac asta, tată? îl întrebase.

— Dumnezeu ştie! răspunsese tatăl ei. Eu, unul, am destule griji în viaţa asta ca să-mi mai bat capul şi cu cea de apoi!

Şi totuşi, oricât de glumeţ vorbise, Carita era sigură că, de-acolo de unde se afla acum, se gândea la ea şi o ajuta.

„Am nevoie de ajutorul tău, tată”, spuse ea din adâncul inimii. „Am o nevoie disperată. Ştii că nu mă pot mărita cu Lordul Stilbury, dar dacă tata-vitreg mă găseşte, va trebui să primesc, ca să scap de bătaie”.

Gândindu-se le acest lucru, simţi încă un fior.

Cuprinse gâtul lui Mercur cu braţele.

Se agăţa de el ca de singura fiinţă rămasă pe lume care o mai putea apăra de oroarea şi umilinţa pe care i le plănuise tatăl ei vitreg.

Când reveni în casă, o întrebă pe doamna Johnson dacă o putea ajuta cu ceva.

Doamna Johnson stătu un moment pe gânduri, apoi se interesă:

— Eşti dibace cu acu?

— Da, desigur, răspunse Carita.

— No, atuncea ajută-mă să cârpesc oarece. Ai băieţ’ îşi rup ciorapii mai iute decât poci io să-i cos.

— Desigur, am să vă ajut, se învoi Carita.

Doamna Johnson scoase o grămadă de şosete şi ciorapi proaspăt spălaţi.

Cu toţii, însă, aveau găuri în vârfuri şi călcâie.

Pregăti lâna pentru ţesut, iar Carita îi duse sus, în camera străinului, într-un coş.

Timpul trecea, iar ziua devenea tot mai caldă.

Fata se aşeză la fereastră, cosând şi aruncând câte o privire spre pat din când în când.

Domnea o linişte desăvârşită, tulburată numai de zumzetul albinelor

dincolo de fereastră şi cotcodăcelile îndepărtate ale găinilor.

Se mai auzeau şi cântecele păsărilor care zburau peste grădina năpădită de bălării, spre câmpiile de dincolo de ea.

Carita se tot întrerupea din lucru ca să privească afară.

Avea impresia că ajunsese într-o lume diferită de cea pe care tocmai o părăsise.

Apoi, pe neaşteptate, auzi un sunet dinspre pat.

Puse jos ciorapul pe care-l ţinea în mână şi se ridică în picioare.

Necunoscutul se întorsese pe o parte, mişcându-şi acum capul la stânga şi la dreapta.

Carita ajunse la el şi observă că-şi ţinea ochii încă închişi.

Buzele-i erau întredeschise, iar fata îşi spuse că probabil avea gura uscată.

Intrând în cameră, observase într-un ulcior de pe noptieră ceaiul de plante fiert de Jessie.

Turnă o jumătate de pahar.

Rezemându-i capul cu un braţ, îl ajută pe străin să şi-l ridice de pe pernă.

Necunoscutul îşi mişcă mâna, iar Carita se temu să nu răstoarne paharul.

Îi spuse încet:

— Vă e sete. Trebuie să beţi. O să vă facă bine şi veţi adormi la loc.

În timp ce vorbea, îşi aminti cum îi vorbise mama ei în copilărie, când era bolnavă.

Era sigură că proceda bine.

Poate că, deşi inconştient, străinul îşi dădea vag seama ce se întâmpla.

Apoi, în timp ce-şi lăsa capul la loc pe pernă, Carita îşi spuse că părea destul de încins.

Se duse la spălător, în căutarea unui burete, şi-şi dădu seama că străinul nu adusese nimic cu el.

Alergă în camera ei să-şi ia buretele şi un prosop, revenind cu ele la pat.

Îi îmbăie uşor chipul cu buretele umed, apoi i-l şterse cu prosopul.

Era pentru prima oară când îi făcea aşa ceva unui bărbat.

Avea senzaţia că străinul era un băieţel care căzuse şi se lovise.

Poate datorită ceaiului medicinal, poate mulţumită îngrijirilor ei, necunoscutul se linişti.

Nu se clinti, când Carita se duse la bucătărie ca să mănânce de prânz.

După-amiază, doamna Johnson veni la etaj să vadă cum se mai simţea.

— Crezi că are febră? o întrebă Carita.

— Mâne, răspunse doamna Johnson, l-om spăla. Când omu' are febră, asta de-obicei i-o coboră, şi trebe să zâc că az' îi cald cum de mult n-o mai fo'!

Carita ştia că s-ar fi ruşinat foarte tare să-l spele pe străin, dar nu putea refuza să-l ajute.

— Poate că până mâine îşi va reveni, replică ea, şi-atunci o să se poată spăla singur.

Doamna Johnson clătină din cap.

— Cu cât dorme mai mult, cu-atâta-i mai bine, şi să nu-l tulburi până nu trebe musai.

În timp ce vorbea, zâmbi şi-i puse Caritei o mână pe braţ.

— Îi on bărbat falnic, o mândreţă di om, adăugă ea, şi-nţăleg că abia aştepţ' să te ieie-n braţă, da' vez' matale – trebe numa' s-ar o ţâr' de răbdare.

Carita se ruşina, dar nu avea ce să mai răspundă.

— Ş-acuma, haida jos, o chemă doamna Johnson. Văz că mi-ai cârpit ai ciorapi, aşa c-o să gătim oarece bunătăţ' pentru cină.

— Mi-ar face plăcere să vă ajut, răspunse Carita.

— Sigur că să pote, zâmbi doamna Johnson, şi să nu uiţ, când s-o drezi 'mnealui, o să trăbuiască să-l ospătăm. O s-aibă nevoie, şi-aşe nice n-o să să mânie, ca să-i vie rău iară. Io di când mama m-o făcut n-am văzt on bărbat care să recunoască vriodat' că el o fo' di vină!

Râse în timp ce vorbea, iar Carita o urmă în jos pe scară.

Îşi spunea că poate, într-o bună zi, când urma să aibă şi ea un soţ, acel sfat îi va fi de folos.

Apoi, simpla idee o făcu să se înspăimânte.

Începu din nou să se roage:

„Dar nu Lordul Stilbury… Doamne, te rog… nu Lordul Stilbury! Orice bărbat… dar nu… el!

* * *

Cina pe care o luară în seara aceea i se păru contelui delicioasă.

O ajutase pe doamna Johnson să prepare câţiva pui mărişori.

După aceea, în locul budincii umplute grele, pregătiră un jeleu şi o salată de fructe culese din grădină.

Le serviră cu frişcă groasă.

Carita îşi spunea că mamei sale tare i-ar mai fi plăcut o asemenea masă, dacă şi-ar fi putut-o permite.

Când urcă din nou la etaj, fredona un cântecel.

Necunoscutul continua să doarmă, iar doamna Johnson îi pusese lângă pat un ulcior cu ceai proaspăt.

Carita se dezbrăcă.

Pentru că încă mai era foarte cald, se acoperi numai cu un cearşaf.

Probabil adormise de vreo oră, când auzi un sunet din camera alăturată.

Înainte de a se vârî în pat, trăsese perdelele în lături.

Acum, lumina lunii şiroia pe fereastră.

Astfel, putut să se dea jos din pat repede, alergând în camera vecină, unde era culcat străinul.

La sfatul doamnei Johnson, lăsase lângă pat două lumânări aprinse.

Dacă necunoscutul striga, putea ajunge la el fără a fi nevoie să caute o lumină.

O singură privire spre pat o înştiinţă că străinul era foarte neliniştit.

În acelaşi timp, încerca să spună ceva.

Carita îi turnă repede ceaiul de plante în pahar.

Apoi, îngenunchind lângă pat, îi rezemă capul cu braţul, la fel ca prima dată.

— Trebuie să beţi, spuse ea, apoi veţi adormi la loc.

Tocmai îi ridica paharul la buze, când văzu că necunoscutul deschisese ochii.

Erau mari şi cenuşii, iar Carita observă că o priveau ţintă.

Totuşi, nu era sigură dacă putea s-o vadă sau nu.

— Beţi, spuse ea, şi-o să vă simţiţi mai bine.

Apropie paharul şi mai mult.

Atunci, cu un glas profund, care părea să vină de foarte departe, străinul întrebă:

— Ci… cine… eşti… şi… unde… mă aflu?

Capitolul 4

Carita se trezi în sunetul glasurilor din camera vecină.

Ştiu că era că doamna Johnson şi bănui că aceasta stătea de vorbă cu străinul.

Îi trecu prin minte că, dacă se referea la soţia lui, iar necunoscutul n-avea idee la cine sau la ce se referea, situaţia ar fi putut deveni foarte încurcată.

Coborî din pat şi începu să se îmbrace repede.

O auzea pe doamna Johnson vorbind neîntrerupt şi râzând în răstimpuri.

Când porni spre uşa dintre camere, o auzi spunând:

— D-apăi io mă scobor jos să v-aduc oarece la micu’ dejun, şi după ce vă puneţ’ burta la cale v-oţ’ sâmţi mai bine.

Carita aşteptă până-i auzi paşii pe scară.

Apoi, intră în cameră.

Străinul stătea în capul oaselor, cu spatele rezemat de perne.

Văzând-o, o privi întrebător.

Cam înspăimântată, Carita se apropie de el şi-i spuse în şoaptă:

— Am să vă explic… totul… dar ei cred… că suntem căsătoriţi, şi vă rog… să nu le… spuneţi că… nu suntem.

Cuvintele păreau să i se rostogolească de-a valma în timp ce vorbea.

— Căsătoriţi? repetă încet necunoscutul.

— Da… dar vă rog… vă rog, aşteptaţi… până rămânem singuri… şi-am să vă… explic.

Străinul o privea lung, cu o expresie neîncrezătoare în ochi.

Dar, înainte de a apuca să răspundă, în cameră intră Jessie cu o tavă.

Se apropie de pat şi puse tava lângă el, apoi luă capacul de pe farfurie.

În farfurie, Carita văzu ouă cu şuncă, şi ştiu că aceeaşi mâncare o aştepta şi pe ea, în bucătărie.

Fără o vorbă, coborî grăbită scara.

Era mai bine, îşi spusese ea, să-l lase pe străin să mănânce, înainte de a începe cu explicaţiile.

— Poate că se va… supăra foarte tare, murmură ea. Iar în cazul ăsta, cu… cât pot pleca… mai repede… cu atât mai bine!

Fiind îngrijorată, mâncă fără să vorbească şunca şi ochiurile puse în faţa ei.

Oricum, nu era nevoie să vorbească, întrucât doamna Johnson avea destule de spus.

— N-aş fi crezut ca on om în putere ca bărbatu’ matale să-ntârzie mult

până să-ş’ revie, deşi nu zâc nici că ceaiurile lu’ Jessie nu-l ajutară, da’ când îi vorba să te tămăduieşti, propria-ţ’ putere-i a de contează ăl mai tare.

În timp ce Carita medita la aceste cuvinte, cei doi băieţi se ridicară de la masă şi ieşiră.

Fermierul plecase încă înainte ca ea să coboare la parter.

Doamna Johnson termină prin a spune că „soţul” contelui nu trebuia să se obosească.

— Niciodat’ să nu fuj’ ’nainte să poţ’ mere, aşa zic io, dup-atâţa ani di esperenţă. Nu-i nice o grabă ca să ne părăsâţ’. Noauă ne place să vă ţinem aicea, drept îţ’ spui.

— Sunteţi foarte buni, murmură Carita, şi mulţumesc pentru deliciosul mic dejun!

Ar fi trebuit să se urce din nou la etaj.

În schimb, simţindu-se cuprinsă de sfială, preferă să se ducă la grajd, pentru a vedea dacă Mercur n-avea nevoie de nimic.

Calul se agita nervos în boxă, iar armăsarul, alături, de asemenea.

Carita înţelese că aveau nevoie de mişcare.

— S-ar putea să trebuiască să plecăm azi, îi şopti ea lui Mercur.

La gândul că ar fi trebuit să plece singură în necunoscut, căutând drumul spre Norfolk, simţi că i se frângea inima.

După ce-şi spuse că nu trebuia să fie laşă, se duse la etaj.

Când ajunse la uşa dormitorului, o văzu pe Jessie ieşind cu o tavă pe care era o ulcică de apă caldă şi un brici recent folosit.

Străinul se bărbierise.

Când îl văzu, Carita îşi spuse că aşa arăta şi mai chipeş decât în ajun, când fusese leşinat.

Închise uşa în urma ei şi porni încet spre pat.

Avea ochii atât de dilataţi de teamă, încât păreau să-i acopere toată faţa.

Când ajunse lângă pat, îi fu imposibil să vorbească.

Necunoscutul se uita la ea – şi, pe neaşteptate, zâmbi.

— Ei, despre ce este vorba? întrebă el. Dacă aţi sta jos şi mi-aţi spune?

Jessie îi scosese bandajul.

Deşi avea o vânătaie mare pe frunte, rana se vindecase parţial şi era acoperită cu o crustă.

Simţind că i se înmuiau picioarele, Carita se aşeză recunoscătoare pe scaunul de lângă pat.

— V… V-am văzut… c-căzând… începu ea, cu voce şovăitoare.

— Ce era de cealaltă parte a gardului viu? întrebă necunoscutul. Când am trecut pe deasupra, mi-am dat seama ce prostie făcusem, neasigurându-mă că Jupiter putea să sară în siguranţă.

— Jupiter? Va să zică, aşa se numeşte! E cel mai magnific armăsar pe care l-am văzut vreodată!

— Vă mulţumesc, mă bucur că-l admiraţi.

— Sigur că-l admir şi, în chip destul de ciudat, calul meu se numeşte Mercur!

Străinul zâmbi.

— Atunci, e limpede că invocăm aceiaşi zei şi cred că, de vreme ce am auzit că Jupiter este nevătămat, ar trebui să le fiu recunoscător.

— V-aţi lovit cu capul de un bolovan, spuse Carita.

— Ce să caute un bolovan pe un câmp de la ţară? întrebă surprins străinul.

— Din câte înţeleg, oamenii săpaseră acolo în căutarea unui izvor subteran, despre care cred că se găseşte sub gardul viu.

Se lăsă tăcerea, apoi necunoscutul spuse:

— Numai eu sunt de vină şi, cu cât pornesc mai curând la drum, cu atât mai bine!

Carita scoase un uşor ţipăt.

— Nu trebuie să vă mişcaţi prea repede! V-aţi lovit la cap! Aţi zăcut fără cunoştinţă timp de patruzeci şi opt de ore şi sunteţi încă rănit.

Necunoscutul ridică mâna la rană, atingând-o uşor, parcă temându-se să nu-l doară.

Apoi spuse:

— Oamenii aceştia de la fermă au fost foarte buni primindu-ne aici, dar vă rog să-mi spuneţi de ce a trebuit să afirmaţi că am fi căsătoriţi.

Carita îşi mută privirea, iar străinul văzu că se înroşea în obraji.

I se păru că era răsăritul soarelui pe cer şi-şi spuse că fata fin faţa lui era surprinzător de frumoasă.

În acelaşi timp, nu dorea să se încurce cu nicio femeie tânără, ci numai să scape de Imogen.

Toate cele întâmplate înainte îi reveniseră în minte când se trezise.

Zăcuse cu gândul la ele până când doamna Johnson se uitase în cameră ca să vadă dacă nu se trezise.

Atunci, trăsese perdelele şi începuse să vorbească.

Fata, cu o voce slabă care-l înştiinţă cât de nervoasă era, îi răspunse la întrebare:

— Am… am fugit… şi fiindcă eram… singură… n-aveam idee unde… aş fi putut… să înnoptez.

Necunoscutul nu vorbi, aşa că adăugă:

— Când armăsarul dumneavoastră a căzut şi… v-a aruncat, şi… v-aţi lovit cu capul de bolovan, m-am… întrebat ce… să fac…

— Şi ce-aţi făcut? o întrebă el.

— Din fericire, am văzut o căruţă venind pe drum, cu doi tineri în ea, şi… când i-am chemat… s-au apropiat…

— Prin urmare, m-au urcat în căruţă şi m-au adus la fermă! încheie

străinul.

Carita dădu din cap.

— Înainte de a apuca să… spun ceva, doamna Johnson a presupus că eram… căsătoriţi… şi am ştiut că asta însemna că… aveam unde să… stau peste… noapte.

Străinul zâmbi.

— Deci, nimic mai simplu!

— D-da… şi m-am… mai gândit, continuă Carita, că dacă… mă căuta… cineva… nu s-ar fi… aşteptat să… am un… soţ…

— Cred că doamna Johnson mi s-a adresat cu numele „domnule Freeman”, spuse necunoscutul. Acesta este numele pe care mi l-aţi ales?

— A fost… primul nume care… mi-a venit în minte.

— Nu este al dumneavoastră?

— Nu.

— Şi nu-mi veţi spune numele dumneavoastră adevărat?

Urmară câteva clipe de tăcere, iar Carita îşi mută din nou privirea, înainte de a spune:

— Cred că ar fi mai bine dacă… ar rămâne secret… mi-e atât de frică… o frică atât de disperată că… cei care mă caută… ar putea afla cumva că… sunt aici.

În timp ce vorbea, o cutremură un mic fior.

Se lăsă tăcerea, până când străinul spuse:

— Îmi dau seama că vă e teamă dar, cu siguranţă, n-ar trebui să călătoriţi singură. Aţi vrea să-mi spuneţi încotro vă îndreptaţi?

Carita ezită, înainte de a răspunde:

— Voi încerca… să ajung la… unchiul meu, care locuieşte în… Norfolk… dar i-am spus doamnei Johnson că… suntem în drum spre Essex… în caz că… va fi luată la întrebări.

— Cred că aşa ceva e improbabil, spuse calm străinul. Am impresia că v-aţi acoperit urmele cu foarte multă iscusinţă.

— Mă rog să fie aşa… dar în acelaşi timp… mai am foarte mult de mers… şi chiar şi astfel… s-ar putea să nu fiu… în siguranţă…

Se gândea că unchiul ei ar fi putut refuza s-o primească la el, întorcând-o din drum.

De asemenea, tatăl ei vitreg îi putea lua urma până acolo.

Îl putea convinge pe unchiul ei că era foarte înţelept ca fata să se mărite cu un om bogat şi important.

Nu avea idee că spaima din ochii ei şi încordarea trupului erau atât de vizibile pentru străin.

După o clipă, acesta spuse cu un glas mult mai blând decât înainte:

— Nu-mi puteţi încredinţa secretul dumneavoastră? Poate reuşesc să vă rezolv problema.

— Nimeni nu poate face asta… decât dacă m-ar putea… ascunde de… tatăl meu vitreg! răspunse înnebunită Carita.

— Va să zică, de un tată vitreg fugiţi! constată necunoscutul.

Carita îşi spuse că fusese indiscretă.

În acelaşi timp, înţelese că nu-şi mai putea retracta cuvintele, aşa că nu făcu decât să dea din cap.

— Mama dumneavoastră a murit? se interesă străinul.

— Da, şi de aceea… tatăl meu vitreg este acum… tutorele meu.

Se lăsă tăcerea. După un timp, necunoscutul spuse:

— Încerc să ghicesc – şi s-ar putea să mă înşel – dar cred că tatăl dumneavoastră vitreg încearcă să vă mărite cu un bărbat care vă displace.

Carita îl privi cu ochi mari.

— C-cum se poate… să ştiţi asta?

— V-am spus – mă pricep destul de bine să rezolv probleme, replică

străinul.

Se rezemă puţin mai comod de perne, înainte de a continua:

— Cred că ar trebui să-mi permiteţi, din moment ce ne-aţi pus în situaţia intimă de a trece drept soţi, să vă ajut. E tot ce pot face, după ce m-aţi salvat.

— Cred că… dacă aş fi mers mai departe… tot v-ar fi găsit… cineva… până la urmă, spuse Carita.

— Nu puteţi fi sigură de asta. O noapte sub cerul liber mi-ar fi putut face foarte rău, iar cineva ar fi putut să-l fure pe Jupiter!

Carita scoase un uşor strigăt.

— Ar fi fost… îngrozitor! Ştiu ce-aş simţi dacă… mi l-ar fura cineva pe… Mercur.

— Ceea ce este foarte posibil, dacă vă continuaţi drumul de una singură.

Fata îl privi lung.

— Nu m-am gândit nicio clipă la… asta! Mă faceţi să mă tem… şi mai mult!

— În loc de a vă teme, mai bine puneţi „cărţile pe masă” şi începeţi prin a-mi spune care este numele dumneavoastră de botez, pe care sunt sigur că doamna Johnson se aşteaptă să-l ştiu.

— Mă numesc… Carita.

— E numele adevărat?

— Da, aşa este.

— Un nume foarte atrăgător, remarcă străinul. Iar al meu este Darol.

— Ce nume neobişnuit!

— Nu l-aţi mai auzit?

— N-aş crede.

— Acum, permiteţi-mi să vă sugerez să începem cu începutul, şi să-mi spuneţi de ce nu vreţi să vă măritaţi cu bărbatul pe care vi l-a ales tatăl dumneavoastră vitreg.

Carita îşi trase respiraţia.

— Este… îngrozitor… foarte bătrân… şi crud! Se spune că prima lui soţie… a murit fiindcă o… bătea! Şi e crud… şi cu… caii lui.

Vorbea atât de încet, încât contele abia dacă o auzea.

Totuşi, ştia că fiecare cuvânt pe care-l rostea era sincer şi adevărat.

Bănuia că şi-ar fi dat seama dacă l-ar fi minţit.

De asemenea, era conştient că nicio femeie, oricât de iscusită, n-ar fi putut simula micul fior care-i străbătea tot trupul.

Şi nici groaza ce-i întuneca ochii.

Când Carita termină de vorbit, o întrebă:

— De ce doreşte tatăl dumitale vitreg să te măriţi cu un om atât de nesuferit?

— Fiindcă este… foarte bogat şi… important, şi ar fi în folosul… social al tatălui mei vitregă să se poarte referi la el ca… fiind ginerele lui.

În timp ce vorbea, Carita îşi aminti însufleţirea din glasul lui Sir Mortimer, când îi spusese că Lordul Stilbury avea să-i devină „ginere – din toate punctele de vedere!”

— Aşa că ai fugit! Cred că ai procedat foarte cuminte, aprobă contele.

— Înţelegeţi… mă înţelegeţi cu adevărat! Cum aş fi putut să… mă mărit cu un asemenea om… iar tata-vitreg a spus că dacă nu primesc… o să mă bată până… accept!

Acum, oroarea din vocea ei era inconfundabilă.

— Chiar crezi că a vorbit serios? întrebă uimit contele. Te-a mai bătut vreodată?

— O dată… când aveam… şaisprezece ani, răspunse Carita. Şi a fost… îngrozitor de… degradant… dar lui… i-a plăcut… s-o facă… Ştiu că… i-a plăcut… şi vrea… s-o mai facă!

Simţi că ochii i se umpleau de lacrimi şi tremura din tot trupul.

Se ridică de pe scaun, ducându-se la fereastră.

Acolo se opri cu privirea afară, făcând eforturi să se stăpânească.

Nu-şi dădea seama că se putea s-o doară atât de tare să vorbească despre asta.

Şi totuşi, acum îi spunea cuiva pentru prima oară lucrul care o frământase de atâta vreme.

Părea şi mai îngrozitor şi diabolic decât i se păruse înainte.

Rezemat de perne, contele vedea cum îi străluceau razele soarelui în păr şi cât de zvelt îi era trupul, în rochia subţire de muselină.

Îi era greu să creadă că un bărbat, oricât de depravat, ar fi putut biciui o făptură atât de delicată şi de fragilă.

Trecură câteva minute, înainte de a spune:

— Vino înapoi, Carita, şi hai să plănuim cum te-aş putea ajuta să scapi.

Fata întoarse capul şi, un moment, păru că din ochi îi strălucea însuşi soarele.

— Chiar… vorbiţi… serios? întrebă ea. Cu adevărat… serios?

— Sigur că vorbesc serios, răspunse contele, dar va trebui să procedăm cu multă iscusinţă.

Carita alergă înapoi la pat dar, în loc de a se a mai aşeza pe scaun, îngenunche.

La fel făcuse atunci când îi dăduse ceaiul medicinal şi-i spălase chipul.

— Dacă mă… ajutaţi, spuse ea, poate am o… şansă să… scap.

— Sigur că trebuie să scapi, răspunse el categoric. În primul rând, după cum ai spus deja, e improbabil ca tatăl tău vitreg să te caute întovărăşită de un soţ.

— Înţelegeţi… cu… adevărat! exclamă Carita. Este foarte… absolut… minunat… din partea… dumneavoastră!

Contele era obişnuit să audă femeile spunându-i cât era de minunat, dar

nu credea să mai fi auzit vreodată aceste cuvinte rostite cu atâta sinceritate.

— Ceea ce trebuie să facem noi, spuse, este să ne ferim de greşeli. Acum, spune-mi ce distanţă ai parcurs ieri.

— Nu… nu prea ştiu… exact, spuse Carita. Am plecat în zori, când ştiam că nu era nimeni… treaz. M-am dus la grajd, şi singurul grăjdar de serviciu dormea, aşa că nu m-a… auzit… plecând.

Contele zâmbi în sinea lui.

Şi el plecase cam în aceeaşi perioadă şi socotise că mai avea de parcurs sub douăzeci de mile, înainte de a ajunge acasă.

Dar cu acea copilă lucrurile stăteau altfel, căci ea mai avea mult de mers până la Norfolk.

Contele se gândea că poate, cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să-i găsească un adăpost în acel sat.

Nu putea ajunge la Kelvin Priory însoţit de o tânără frumoasă, fără a provoca o sumedenie de bârfe.

„Dacă-i găsesc un loc unde să stea”, îşi spuse el, „voi lua apoi legătura cu unchiul ei din Norfolk şi-l voi aduce aici, în loc de a o lăsa să se ducă singură până la el”.

Cu glas tare, spuse:

— Vorbeşte-mi despre unchiul tău. Crezi că-l va putea împiedica pe tatăl tău vitreg să te silească la o cununie care te înspăimântă? Ţi-ar putea da posibilitatea de a cunoaşte un bărbat cu care ţi-ar plăcea să te măriţi?

— Adevărul… este, spuse Carita cu voce slabă, că nu l-am… văzut pe unchiul Andrew de… foarte mult timp. Tata spunea mereu că era un… om ciudat şi… ar fi trebuit să fie… călugăr. S-a… rupt de lume şi preferă să trăiască… în izolare.

Contele fu surprins.

— Am auzit că există asemenea oameni, spuse el, deşi n-am întâlnit

niciunul.

— S-ar putea să… refuze… să mă primească, urmă Carita. Atunci, va trebui să găsesc… alt loc unde să mă duc… sau poate… să mă angajez… undeva…

— N-ai niciun ban? se interesă contele.

— Nu am banii mei proprii, recunoscu Carita, dar am adus cu mine bijuteriile mamei mele.

Tăcu un moment, înainte de a adăuga:

— Voiam… voiam să vă întreb dacă… aţi putea fi atât de bun să… plătiţi ce… datorez când vom… pleca de-aici… apoi, după ce-am să vând una din broşele mamei mele… v-aş putea… achita… datoria.

— Bine că mi-am amintit, observă contele. Ce s-a întâmplat cu banii pe care-i aveam asupra mea?

— I-am încuiat într-un sertar din camera mea, aşa cum mi-a sugerat doamna Johnson să fac, îi explică repede Carita.

— Atunci nu trebuie să-ţi faci griji pentru ceea ce-i datorăm doamnei Johnson, spuse contele. În acelaşi timp, bijuteriile tale, oricât de valoroase ar fi, nu vor dura o veşnicie.

— Ştiu, răspunse Carita, dar sunt sigură că-mi voi găsi o ocupaţie… profesoară la copii, poate… Am primit o educaţie bună!

Contele nu comentă.

Îşi spunea că era mult prea tânără ca să poată fi dăscăliţă sau guvernantă.

Şi mai ştia şi că ambele îndeletniciri erau foarte prost plătite.

Îşi spunea că nicio femeie întreagă la minte n-ar fi luat în casă o fată atât de frumoasă şi fermecătoare ca aceea îngenuncheată lângă patul lui.

— Îmi dau seama că vă… gândiţi că-mi va fi… dificil să-mi… găsesc de lucru, continuă Carita, dar dacă am… grijă, sunt sigură că bijuteriile mamei îmi vor… ajunge pentru mult timp… doi ani, poate… iar atunci, voi fi mai…

matură.

— Nu cred că doi ani vor conta prea mult, spuse contele. Între timp, Carita, după cum bine ştii, ar trebui să fii însoţită, sau să ai pe cineva care să-ţi poarte bine de grijă.

— M-am tot gândit şi… zău că nu-l am decât pe unchiul Andrew. Dar el, trăind ca un… sihastru… s-ar putea să nu mă dorească.

— Îmi dau seama că asta e o problemă, îi dădu dreptate contele, însă nu pot crede că nu-i vom găsi soluţia. Până una-alta, aici eşti în siguranţă şi, după ce plecăm, îţi voi găsi un loc unde să stai înainte de a porni în partea a doua a călătoriei tale spre Norfolk.

— Vă mulţumesc… o… cât vă mulţumesc pentru că sunteţi… atât de bun! exclamă Carita. Mă temeam… să trag la un han… Ştiam că li s-ar părea ciudat să vadă că sunt singură… şi împietream la gândul că tatăl meu vitreg ar fi putut… să se intereseze după… plecarea mea, iar atunci… m-ar fi urmărit şi m-ar fi prins.

Teama îi revenise în voce, iar contele observă că tremura.

— Iată ce avem de făcut, îi spuse el calm şi fără grabă. Trebuie să ne relaxăm şi să ne simţim bine până când va trebui să plecăm de-aici. Sunt de acord cu doamna Johnson – ar fi o greşeală din partea mea să plec azi. Va trebui să văd cum mă simt mâine, când mă trezesc.

— Vă rog… n-aş vrea să fie… prea curând, îl imploră Carita. Nu mă gândesc… numai la dumneavoastră… ci şi la mine!

— Cel puţin, eşti sinceră! replică el. În dimineaţa asta l-ai văzut pe Jupiter?

— Da, m-am dus să-i văd şi pe Jupiter, şi pe Mercur, înainte de a veni la dumneavoastră, răspunse Carita. Amândoi erau cam nervoşi şi mi-am dat seama că aveau nevoie de mişcare.

— Cu siguranţă, lui Jupiter nu-i place să stea tot timpul închis în grajd!

confirmă contele. L-ai întrebat pe fermier dacă n-are un padoc în care caii să poată fi lăsaţi liberi?

Carita se ridică în picioare.

— Mă duc chiar acum să mă interesez! spuse ea.

Un moment, se temuse ca Darol să nu-i propună să se plimbe călare cu caii.

Îi era frică să n-o vadă cineva, în caz că făcea acest lucru.

Coborî în fugă să-i spună doamnei Johnson despre sugestia contelui.

— D-apăi am ştiut io că la calu' lui s-o gândi întâi şi-ntăi! răspunse doamna Johnson. Îi ştiu io pe bărbaţ, numa' la animalele lor să gândesc, iară noi, muierile, suntem numa' pe locu' al doilea.

Râse, nelăsându-i timp Caritei să răspundă nimic, apoi îi spuse unde-l putea găsi pe domnul Johnson.

Caii fură lăsaţi liberi pe un câmp de unde le-ar fi fost greu să scape.

O luară la fugă, întinzându-şi picioarele şi cabrându-se, pentru a arăta cât de mult se bucurau că erau liberi.

Carita îi privi un timp.

Apoi reveni în casă pentru a-i spune lui Darol ce aranjase.

Când intră în dormitor, avea obrajii îmbujoraţi şi părul puţin răvăşit de vânt.

Contele îşi spuse că semăna cu Persefona întorcându-se din Tartarul lui Hades ca să aducă primăvara pe lume.

— Mercur şi Jupiter se simt minunat! zâmbi ea. M-au rugat să vă mulţumesc din toată inima pentru că v-aţi gândit la ei.

Contele râse, iar Carita se aşeză pe scaunul de lângă pat.

Intenţionat, Darol evită să mai vorbească despre necazurile ei, ştiind cât de mult o tulbura acest subiect.

În schimb, începură să discute despre altele.

Contele constată că fata era surprinzător de învăţată, ţinând seama de tinereţea ei.

Nu putea să nu-şi spună că, pe vremea când era cu Imogen, dacă nu făcea dragoste cu ea, aveau de obicei conversaţii banale sau care constau numai în bârfe.

Invariabil, ajungeau la subiecte personale.

La fel ca pe toate celelalte femei pe care le cunoscuse, pe Imogen n-o interesa decât dragostea şi câştigurile pe care aceasta i le putea aduce.

Carita îi spuse că tatăl ei fusese ofiţer de marină, dar fără a-i dezvălui numele.

Îi descrise în detalii grăitoare munca lui de la Portsmouth.

De asemenea, locurile pe care le vizitase în călătoriile lui pe mare.

— Va să zică, a murit în Indiile de Vest! repetă contele.

— I-a scris mamei, descriind locurile, şi am găsit cărţi despre insula unde era nava lui în port, şi despre celelalte insule. Totul părea fascinant!

— Mi-ar plăcea şi mie să mă duc acolo într-o bună zi, spuse contele.

Atunci, Carita începu să-i vorbească despre Haiti şi cultul voodoo care se practica acolo.

Îi mai povesti şi despre o serie de lucruri ciudate care se puteau întâmpla pe celelalte insule.

— Ştiaţi că Împărăteasa Josephine s-a născut pe insula Martinica? întrebă ea. O ţigancă i-a prezis, când era foarte mică, toate lucrurile care urmau să i se întâmple.

— Deci, crezi în ţigăncile ghicitoare? o întrebă contele.

— Cred că sunt foarte pitoreşti, dar nu doresc să-mi spună nimeni viitorul.

— De ce nu?

În timp ce-i punea întrebarea, contele îşi spuse că putea fi cam indiscretă.

— Vreau să mă gândesc că viitorul meu va fi frumos şi interesant – şi, desigur, sper că, la fel ca mama, am să mă îndrăgostesc de un bărbat care mă va iubi şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

În vocea ei se distingea o notă de emoţie care nu-i scăpă contelui.

— Şi dacă bărbatul de care te vei îndrăgosti n-o să fie un om important şi nu va avea niciun ban? sugeră el.

— Ce importanţă ar avea asta, atâta vreme cât vom fi împreună? replică fata.

Avu impresia că Darol arăta cam sceptic, aşa că adăugă:

— Mama şi tata au avut foarte puţini bani când s-au căsătorit, şi totuşi au fost atât de fericiţi, încât fiecare casă în care au locuit părea plină de iubire.

Oftă uşor, înainte de a continua:

— Asta a fost viaţa pe care am cunoscut-o în copilărie şi numai când m-am mutat la tatăl meu vitreg mi-am dat seama că o casă mare, plină cu servitori şi haine frumoase, nu preţuieşte nimic în lipsa iubirii.

Buzele contelui se răsfrânseră uşor.

Se gândea, la fel cum făcuse de-atâtea ori, că multe femei ca Imogen îşi exprimaseră iubirea şi admiraţia pentru el.

Însă n-ar fi fost în niciun caz atât de volubile dacă el n-ar fi avut titlul şi averea pe care le avea.

— Chiar crezi, întrebă el cu glas tare, că dacă te-ai îndrăgosti acum, de unul dintre fiii fermierului, să zicem, ai fi dispusă să te măriţi cu el şi să munceşti la fel de mult ca doamna Johnson ca să ţii gospodăria pe picioare?

— Sigur că da! declară Carita. Cum spunea mama odată, când iubeşti, ţii luna şi stelele în braţe şi nimic altceva nu mai are importanţă.

— Atunci, remarcă el, tot ce pot spune e că eşti o tânără foarte neobişnuită.

Carita roşi.

— Cred că râdeţi de mine! murmură ea.

După un moment, adăugă:

— Când mama s-a măritat cu tatăl meu vitreg, am fost sigură că se gândea mai mult la mine decât la ea însăşi. Eram foarte sărace şi adesea flămânzeam, iar ea era îngrijorată pentru mine.

Cu voce şi mai scăzută, continuă:

— Când a… murit, mama s-a… reîntâlnit cu tata… şi am ştiut cât de mult… îi lipsise… oricât de îndestulată şi comodă fusese viaţa cu… tatăl meu vitreg.

În vocea ei se simţea o undă de teamă, iar contele spuse repede:

— Ei bine, Carita, nu putem decât să sperăm că acest lucru i se va întâmpla şi fiecăruia dintre noi, iar dacă tu fugi, află că şi eu fug. Aşa că avem asta în comun şi amândoi trebuie să băgăm de seamă să nu fim prinşi.

— Şi dumneavoastră… fugiţi? întrebă Carita cu uimire. Dar… de cine? Cine-ar putea să vă ameninţe… pe dumneavoastră?

Contele nu-i răspunse, iar după un moment Carita spuse:

— Cred că… s-ar putea… să fie… o femeie.

— Încerci să fii perspicace, remarcă el, iar aceasta e o greşeală. Tu ai secretele tale, iar eu le am pe ale mele. În acelaşi timp, amândoi trebuie să avem mare grijă să nu fim prinşi.

În timp ce vorbea, se gândea că, dacă pe Carita o căuta tatăl ei vitreg, atunci cu siguranţă şi Imogen îl căuta pe el.

Era convins că nu s-ar fi lăsat păgubaşă cu una cu două.

Dacă era omeneşte posibil, l-ar fi pus cumva într-o situaţie în care i-ar fi fost foarte greu să mai refuze căsătoria.

Apoi îi trecu prin minte că intenţionase să ajungă mult mai curând la Kelvin Priory.

Aşa, ar fi avut timp să le spună servitorilor că nu trebuia s-o primească pe

Lady Imogen Basset cu niciun chip.

Acest fapt în sine ar fi dat naştere la bârfe.

Totuşi, nu găsea nicio altă cale prin care o putea ţine la distanţă de el.

Se gândi că, imediat ce aflase despre fuga lui, Imogen trebuiasă fi plecat direct la Londra.

Negăsindu-l acolo, în curând avea să-şi facă apariţia la Kelvin Priory.

Dificultăţile care-l aşteptau păreau să-l ameninţe ca un val seismic.

„Ce-am să fac acum? Ce să fac…?” se întreba el.

Ştia că Imogen avea să declare că o părăsise, ceea ce-ar fi atras solidaritatea celor care care-i considera prietenii ei.

Dar familia lui şi oamenii mai respectabili din Beau Monde n-aveau decât să considere că proceda cu înţelepciune.

„Cum mi-aş fi putut imagina vreodată că va ajunge să-ncerce să mă ia de bărbat cu forţa”, se întrebă el, „aducându-i pe toţi acei oameni pentru a fi martori la ceremonie?”

Îi invitase pe prietenii ei, nu pe-ai lui – ce putea fi mai târâie-brâu, linge-blide şi maţe-fripte în Lumea Bună.

În acelaşi timp, aveau să vorbească.

Contelui i se zgârcea carnea pe trup la gândul că numele lui urma să fie terfelit prin noroi.

Se gândea la hohotele de râs pe care le-ar fi stârnit printre cei care stăteau la băutură în cluburile din St. James.

„Cel mai bine ar fi să plec în străinătate”, îşi spuse el.

Apoi ajunse la conculzia că aşa ceva ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia.

Nimeni nu dispărea din ţară dacă nu era vinovat de ceva.

Iar contele nu dorea ca oamenii să spună despre el că fugea cu coada-ntre picioare din încurcătura pe care singur o cauzase.

Fiind foarte mândru şi exigent, se temea că orice pas ar fi făcut risca să

fie şi mai dezastruos decât cel dinainte.

Tăcea de atât de mult timp, încât Carita spuse:

— Când eram îngrijorată, aşa cum văd că sunteţi dumneavoastră acum, am descoperit că cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să mă rog.

— Să te rogi? întrebă surprins contele.

— M-am rugat când tata-vitreg mi-a spus prima oară că trebuia să mă mărit cu omul acela îngrozitor. Atunci, Dumnezeu, sau poate tata, mi-a spus că trebuia să fug. Era un lucru foarte greu de făcut, dar o dată ce mi-a intrat în minte, planul parcă a început să se formeze de la sine.

Dintr-odată, observă că Darol o privea cu o expresie oarecum cinică.

— Ceea ce spun s-ar putea să vă pară… ciudat, consimţi ea, dar apoi, când m-am rugat din nou să găsesc un loc unde să stau peste noapte, s-a întâmplat accidentul dumneavoastră şi, când am venit aici, am putut rămâne pentru că oamenii au crezut că eram căsătoriţi.

Tăcu un moment, apoi zâmbi, continuând:

— Atunci am ştiut că totul fusese plănuit dinainte şi că cineva avea grijă de mine şi mă ajuta, şi că fusese o prostie să mă sperii atât de tare.

Contele o privea lung.

Ştia că-i spunea acele lucruri numai fiindcă era de părere că l-ar fi ajutat şi pe el.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Carita, murmură el după câteva clipe. Acum, dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că a trecut mult timp de când nu mi-am mai spus rugăciunile învăţate de la mama mea. Poate că de aceea unele lucruri din viaţa mea au început să meargă strâmb.

— Dacă vă rugaţi, sunt sigură că au să se îndrepte, spuse Carita, dar niciodată în felul la care vă aşteptaţi.

Râse scurt, copilăreşte, înainte de a adăuga:

— Cine-ar fi ghicit că dumneavoastră şi Jupiter veţi fi răspunsul la

rugăciunile mele? Poate că, deşi acum s-ar putea să nu credeţi, am să vă pot ajuta fiindcă şi dumneavoastră m-aţi ajutat pe mine.

— Nu pot decât să sper că va fi aşa, răspunse contele. Va să zică, în timp ce te rogi pentru tine, Carita, te-ai putea ruga şi pentru mine.

— Sigur că da! răspunse fără afectare Carita. De fapt, am şi rostit multe rugăciuni de recunoştinţă că am devenit „doamna Freeman”!

În timp ce vorbea râse, iar contele râse şi el.

Se gândi că era o conversaţie extraordinară cu o fată atât de tânără ca ea.

Ba chiar, cu orice femeie care nu era la fel de bătrână ca mama lui.

Acum îşi amintea cum îl învăţase mama lui să-şi spună rugăciunile, când era mic.

Ajungând la Eton, îşi spusese că slujba de la capelă, care se ţinea de două ori pe zi, era o plictiseală cumplită.

Iar după ce crescuse, nu mai avusese de ce să se roage, pentru că tot ceea ce-şi dorea părea să-i cadă în mâini ca o pară mălăiaţă.

Abia acum, după ce Imogen îl adusese cu forţa într-o situaţie atât de incomodă, din care trebuia să scape – iar Darol recunoştea că totul se întâmplase numai din vina lui – începea să se gândească din nou la rugăciuni.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea semaa ce prostie făcuse nedându-şi seama mai din timp că intenţiona să se mărite cu el.

Spre deosebire de celelalte femei pe care le cunoscuse, Imogen n-avea de gând să-l lase să dispară din viaţa ei.

Darol se gândea la cadourile scumpe pe care le dăruise frumuseţilor cu care avusese affaires de coeur.

Deşi existaseră lacrimi şi reproşuri, acele relaţii nu fuseseră urmate de niciun scandal.

Şi, cu siguranţă, foarte puţini oameni ştiau că nu se grăbea să se însoare.

Îşi putea imagina prea bine comentariile de la The Towers şi furia pe care

i-o provocase lui Imogen dispariţia lui.

Precum şi hotărârea ei nestrămutată de a-l aduce înapoi.

Iar a doua oară n-avea să mai existe nicio scăpare.

Din nou, contele se întrebă în sinea lui ce naiba putea face.

Apoi, întrucât Carita stătea pe scaun privindu-l, cu înfăţişarea ei de înger, îşi spuse că era o greşeală să-l invoce pe diavol.

Dacă fata avea dreptate, acum numai bunul Dumnezeu mai putea să-l ajute.

Se întrebă dacă nu era o problemă prea neînsemnată.

Apoi îşi aminti cum obişnuia să spună mama lui că Dumnezeu aude fiecare rugăciune şi că îngerul păzitor îl veghează.

„Nu-mi vine în minte niciun moment în care să fi avut mai mare nevoie de îngerul meu păzitor!” îşi spuse el.

Impulsiv, întinse o mână spre Carita.

— M-am gândit la tot ceea ce mi-ai spus, începu el, şi presimt că vom putea amândoi, cu ajutorul rugăciunilor tale şi al îngerului meu păzitor, dacă am unul, să ne salvăm şi să împiedicăm definitiv pe oricine să ne mai ajungă din urmă.

Zâmbind, Carita îi întinse mâna.

Degetele ei le cuprinseră pe ale lui, şi simţi cât era de puternic.

— Sunt sigură că aveţi dreptate, spuse ea, şi vă rog… lăsaţi-mă să mai stau puţin cu dumneavoastră… doar în caz că ne urmăreşte şi Satana!

Contelui îi trecu prin minte că acea descriere i se potrivea foarte bine lui Imogen.

Cu voce tare, spuse:

— În cărţile cu poveşti, binele învinge răul, iar cavalerul alb ucide întotdeauna balaurul. Asta trebuie să facem şi noi, Carita, dar în cazul meu sunt doi balauri!

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Carita şi contele plecară împreună de la fermă, în zorii zilei.

Contele era hotărâtă să ajungă la Kelvin Priory cât mai repede şi să afle ce se întâmplase după fuga lui de la The Towers.

Desigur, Caritei nu-i spusese nimic despre toate astea.

Îi spusese numai că urma să-i găsească un loc unde să stea, când ajungeau în satul unde locuia el.

Doamna Johnson le ură drum-bun cu multă voioşie, spunând câtă plăcere îi făcuse şederea lor la fermă.

Le dădu un pachet mare, în care le pusese merinde pentru prânz.

— Nu v-aruncaţ' banii la ăle hanuri, adăugă ea. Ai di colo nu vă dau decât brânză veche şi carne ca talpa. Mai bine v-a prinde ce m-am împachetatără io aicea!

— Nu mă îndoiesc, răspunse Carita. Şi-ţi mulţumesc foarte, foarte mult, doamnă Johnson, pentru toată bunătatea dumitale.

Doamna Johnson o sărută cu afecţiune.

— Ş-acuma, aveţ' de grijă, mai spuse ea, sau mai degrab, zăi bărbatului matale să steie cu ochii pe mata!

În timp ce vorbea, privi spre conte, care răspunse:

— Promit că aşa voi face!

Şi plecară.

Contele insistase s-o plătească pe doamna Johnson.

Carita ştia că fusese copleşită de bucurie, văzând banconta pe care el i-o îndesase în palmă.

Bănuia că valora zece lire sterline.

Totuşi, îi venea greu să creadă că cineva ar fi dat atât de mult.

Caii erau odihniţi şi galopară o bucată de drum, ca să-şi mai consume energia.

După aceea, îşi continură mersul într-un trap constant dar vioi.

Contele ştia că astfel aveau să ajungă la Kelvin Priory pe la jumătatea după-amiezii.

Când veni ora prânzului, amândurora le era foarte foame, căci luaseră micul dejun mult mai devreme decât de obicei.

Contele găsi un loc încântător, pe o colină, chiar deasupra unei vâlcele.

Acolo se sfârşea o pădure şi puteau sta pe iarbă, la umbra copacilor de la marginea ei.

Înnodară dârlogii cailor şi-i lăsară să pască liberi.

— De Mercur nu ştiu, spuse contele, dar Jupiter vine imediat ce-l fluier.

— Îl insultaţi pe Mercur! replică fata. Vine când îl chem de când am început să-l călăresc şi sunt sigură că înţelege fiecare cuvânt pe care i-l spun.

Contele râse.

Se aşezară pe iarbă, sub ramurile unui ulm.

Carita deschise pachetul cu prânzul primit de la doamna Johnson.

Cu siguranţă, fusese foarte generoasă.

Le pusese felii de şuncă şi pui şi o budincă despre care Carita ştia că era o delicatesă deosebită a ei.

Mai aveau sos, într-o ceşcuţă cu capac.

De asemenea, o salată verde cu roşii, din grădină.

Contele scoase o sticlă de cidru din coburii şeii şi două căni din care să bea.

La vederea lor, Carita râse.

— Mi s-a părut mie că aţi plecat cu mai multe decât la sosire! Dar nu ştiam că aveaţi la dumneavoastră ceva atât de delicios cum e cidrul domnului

Johnson!

— A fost destul de greu ca să-l stânjenească pe Jupiter, răspunse contele, dar aşa Mercur a putut ţine pasul cu el.

O tachina, iar Carita răspunse:

— Iar suneţi nedrept cu Mercur. Cred că-i cel mai frumos cal pe care l-am văzut vreodată!

— Iar eu, desigur, îl admir pe Jupiter, spuse contele. Într-o bună zi, îi vom pune să se ia la întrecere, ca să vedem care câştigă.

Carita nu răspunse.

Se gândea că era posibil ca, pe viitor, să nu mai fie niciodată cu Darol.

Imediat ce ajungeau în satul unde el îi promisese că avea să-i găsească o gazdă pentru noapte, Carita trebuia să-şi continue drumul, chiar a doua zi dimineaţa.

Nu mai putea sta mult pe capul lui.

Trebuia să-şi găsească unchiul şi spera ca acesta să fie atât de bun încât s-o primească la el.

De asemenea, avea senzaţia neplăcută că satul lui Darol, oriunde ar fi fost, se afla prea aproape de tatăl ei vitreg.

Căci acum bănuia că Sir Mortimer găsea scuze plauzibile pentru a-i explica Lordului Stilbury absenţa ei.

Totuşi, nu spuse nimic.

Se gândea că aşa ceva ar fi părut o dovadă de nerecunoştinţă, când Darol avusese bunătatea de a accepta să se dea drept soţul ei.

În plus, îi promisese s-o ajute.

„E tânăr şi chipeş”, îşi spuse ea. „Sunt sigură că există o mulţime de oameni de care are grijă şi nu vrea să mă adauge şi pe mine pe listă”.

Contele îşi mânca prânzul cu multă plăcere.

— Doamna Johnson a avut dreptate, remarcă el. N-am fi găsit asemenea

bunătăţi la niciunul dintre hanurile prin faţa cărora am trecut.

— N-au fost prea multe, îi aminti Carita.

— Fiindcă mergem mai mult pe câmpii, dar în continuarea călătoriei vom întâlni mai multe sate.

Totuşi, era hotărât să le evite, ştiind că în cele mai multe dintre ele oamenii l-ar fi recunoscut.

Se întrebase dacă n-ar fi fost cine să-i spună Caritei cine era, dar încă nu se putea hotărî.

Ceea ce-i plăcea la ea era aerul ei nepretenţios.

Încetase să mai fie timidă sau ruşinată în prezenţa lui.

Îi vorbea cu o uşurinţă dezinvoltă, pe care contele n-o mai întâlnise la nicio altă femeie.

Desigur, femeile pe care le cunoştea la Londra erau frumuseţile sofisticate care se ţineau după el cu atâta aprindere.

Îl măguleau cu fiecare cuvânt rostit şi fiecare fluturare din gene.

Era mult prea familiarizat cu repertoriul lor, care varia foarte puţin de la o femeie la alta.

O dată ce trecuse peste stânjeneala explicaţiilor despre motivul pentru care se dăduse drept soţia lui, Carita începue să i se adreseze ca unui frate.

Discutaseră despre toate subiectele posibile, fără a-l aborda pe niciunul într-un stil prea personal.

Pentru conte, aceasta era o experienţă cu totul nouă.

Nu putea să nu se întrebe de ce era Carita atât de diferită.

I-ar fi venit greu să creadă că nu se simţea atrasă de el.

Ştia, după ce înţelesese de ce se temea, că-l privea cu ochii ei mari ca şi cum ar fi fost un fel de zeu.

„Cu siguranţă, este unică şi cu totul diferită de oricare altă fată pe care am mai cunoscut-o!” îşi spunea el.

Dar ştia că, la drept vorbind, cunoscuse foarte puţine.

Evitase intenţionat să aibă de-a face cu debutantele.

Ştia că până şi o simplă cină luată cu una dintre ele l-ar fi putut prinde în capcana însurătorii.

Iar acum, după nefericita experienţă cu Imogen, jura ca niciodată să nu mai aibă nimic de-mpărţit cu văduvele.

Carita îi risipi şirul gândurilor, spunând:

— A fost cel mai delicios prânz, dar nu mai pot mânca şi mi se pare că ar fi mare păcat să aruncăm ce-a mai rămas.

— Eu asta voi face cu ce mai avem din salată, spuse contele, şi cu ceştile.

Carita scoase o exclamaţie:

— Ce extravaganţă! Poate că, dacă le puneţi sub un copac, cineva le va găsi şi le ca lua acasă, unde-i vor fi de folos.

Contele zâmbi şi se ridică în picioare pentru a-i îndeplini propunerea.

Carita se ridică şi ea, dar în clipa aceea dintre copaci apărură doi călăreţi.

Contele aruncă o privire spre ei, apoi înţepeni.

Amândoi aveau partea de jos a feţei acoperită cu câte o eşarfă neagră, lăsând să li se vadă numai ochii.

Fiecare ţinea în mână câte un pistol.

Prea târziu, contele îşi dădu seama că ar fi trebuit să ia şi el o armă asupra lui, într-o călătorie atât de lungă.

Totodată, în graba de a pleca, nu se gândise la nimic altceva decât să scoată banii din sertarul în care-i pusese valetul lui.

Speriată de apariţia tâlharilor, Carita trecu imediat lângă el.

Cei doi hoţi descălecară, iar cel aflat mai aproape spuse cu glas aspru:

— Fă-te-ncoa’ cu tot ce-ai că de nu-ţ’ zbor cleierii!

— Ş-om lua şi caii, adăugă celălalt. Că-s al naibii mai arătoş’ ca a noşti!

— Ie dară, mai încape voroavă?! afirmă primul tâlhar. Aşe că fă ghini şi

dă-i zor, că n-avem vreme di cherdut p-acia!

Celălalt hoţ veni lângă el, în timp ce caii lor începeau să pască.

— La cum s-arată ăştia doi, s-o zâci c-au şi oarece sunători la iei! comentă el. Şi n-aş zâce nu nici la on ţucat di la fătuca di colo!

— Întâi ia paralele! ordonă primul hoţ.

Agitându-şi pistolul pe sub nasul contelui, adăugă:

— N-o hai! Deşartă-ţi jeburile! C-acuma ştii ce voim!

Contele duse mâna la buzunar.

Carita se temea că urmau să i-l ia pe Mercur şi n-avea să-l mai vadă niciodată.

Voia să ţipe, să plângă, să-i implore să nu i-l ia.

Dwr, întrucât contele stătea în continuare tăcut, ştia că şi ea trebuia să dea dovadă de curaj.

În acelaşi timp, când tâlharul spusese că voia s-o sărute, se apropiase instintiv şi mai mult de Darol.

Contele scoase punga din buzunar.

Era la fel de plină ca atunci când Carita o ascunsese în sertarul din dormitor.

Singurii bani pe care-i cheltuise fuseseră cei pentru găzduirea doamnei Johnson.

La vederea pungii, care era mare şi scumpă, ochii primului tâlhar începură să sticlească.

Celălalt se apropie s-o ia.

În acel moment, contele desfăcu băierile pungii şi-i vărsă conţinutul pe pământ.

Când suveranele de aur, scânteind în lumina soarelui, şiroiră pe iarbă ca o cascadă, cei doi le urmăriră cu privirea.

Cât ai clipi, contele, cu o iuţeală incredibilă, îşi repezi mâinile înainte,

înşfăcându-i pe amândoi tâlharii de ceafă.

Îi izbi violent cap în cap.

Lovise cu toată puterea şi, amândoi într-un glas, ţipară de durere.

Apoi, în timp ce primul tâlhar, pe jumătate orbit şi cu sângele curgându-i din nas, se apleca, Darol îi dădu un pumn în vârful bărbiei.

Mişcarea lui avea îndemânarea unui pugilist desăvârşit.

Pumnul îl aruncă prin aer pe tâlhar, care se prăvăli la pământ unde rămase fără cunoştinţă.

Celălalt abia dacă-şi dădea seama ce se întâmpla.

Când deschise ochii, primi mai întâi o lovitură în plex, dată de conte cu pumnul stâng.

Apoi căpătă şi el un pumn în bărbie care-l lăsă complet ameţit.

Amândoi îşi scăpaseră din mâini pistoalele.

Contele le luă şi le aruncă într-un boschet des, puţin mai jos de locul unde stăteau.

Fără să stea pe gânduri, se duse la caii tâlharilor şi le scoase căpestrele.

Îi plesni pe crupe, iar cei doi bidivii se năpustiră la galop în josul pantei, spre vale.

Totul se întâmplă atât de repede, încât Caritei abia dacă-i venea să creadă ce vedea.

În timp ce caii de îndepărtau, fata se aplecă să adune banii.

Contele, însă, o luă de mână şi o trase peste iarbă, spre Jupiter şi Mercur.

La fluieratul lui, Jupiter se apropie la trap de ei.

Ca şi cum ar fi ştiut că şi de el era nevoie, Mercur îl urmă îndeaproape.

Numai când contele se aplecă s-o ia pe Carita în braţe, ca s-o ridice în şa, fata spuse:

— Bani… banii tăi! Darol… i-ai lăsat… acolo!

— Lasă banii! replică el tăios. Hai să plecăm de-aici cât putem de repede!

Întrucât se temea că tâlharii puteau să-şi revină şi să-i ameninţe din nou, Carita nu mai stătu pe gânduri.

Contele porni în galop, iar ea îl urmă.

Călăriră un timp, până când Darol îl opri pe Jupiter.

Apoi, în timp ce ajungea cu Mercur lângă el, Carita întrebă:

— Cum ai putut… să fii… atât de abil… şi puternic… şi atât de minunat… mi-era o frică disperată… să nu mi-l… fure pe… Mercur!

Contele îşi spuse că oricare altă femeie s-ar fi temut pentru ea însăşi.

Îşi dădea seama însă că, în inocenţa ei, Carita nu avusese idee ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu făcu decât să-i spună, în timp ce călăreau mai departe:

— Acum înţelegi de ce nu poţi călători singură, fără nicio protecţie.

— Ai… dreptate… sigur că… ai dreptate, fu Carita de acord. Îţi sunt atât… atât de recunoscătoare că… ai fost… acolo ca să-l salvezi… pe Mercur.

Contele nu răspunse.

În timp ce mergea mai departe, Carita simţi că o lua cu leşin, din cauza şocului prin care trecuseră.

Ştia, însă, că Darol era hotărât să călărească repede spre locul unde aveau să fie în siguranţă, aşa că nu spuse nimic.

Se aplecă numai să-l mângâie pe Mercur pe gât.

Şi înălţă o mică rugăciune de recunoştinţă pentru că nu-i fusese furat.

Conteleţ continuă să-l călărească pe Jupiter cu viteză, până când văzu, chiar în faţă, o pădure aflată la marginea moşiei lui.

Aproape ajunseseră la capătul călătoriei.

Atunci, contele începu să se întrebe dacă ar fi fost bine să se ducă direct la Kelvin Priory.

Calcula că Imogen trebuia să-l fi căutat mai întâi la Londra.

Acum, ar fi avut timp să vină la Kelvin Priory, aşteptându-se să-l

găsească acolo.

De asemenea, se mai întreba dacă nu cumva sosise în vizită cineva dintre rudele lui, care erau întotdeauna binevenite.

Ar fi avut probleme dacă-l vedeau apărând cu o fată atât de frumoasă cum era Carita, neînsoţită.

Ştia prea bine ce-ar fi presupus şi, dacă ruda era o femeie, cum s-ar fi purtat cu Carita.

Fata n-ar fi înţeles, din simplul motiv să nu-i trecea prin minte să se gândească la el ca la un bărbat atrăgător, cu care nu se cădea să fie singură.

Contele ştia că îl considera numai un om bun, care-o salvase de oroarea de a fi capturată de tatăl ei vitreg.

„Trebuie să aflu mai întâi dacă e cineva la Kelvin Priory”, îşi spuse el. „Apoi, am să mă hotărăsc unde s-o duc pe Carita”.

Îşi continuară drumul prin pădure.

Apoi, contele, care-şi cunoştea moşia ca-n palmă, porni spre parcul din faţa casei.

În timp ce ieşeau dintre copaci, Carita văzu cei câţiva stejari uriaşi sub care păşteau câţiva cerbi pătaţi.

Contele văzu şi el o mişcare, undeva departe.

Peste câteva momente, pe alee trecu o trăsură de călătorie.

Avea câte doi călăreţi de escortă pe fiecare parte şi era trasă de patru cai.

Nu era nevoie de mai mult.

Recunoscuse livreaua vizitiului de pe capră şi ştia a cui era trăsura şi cine se afla înăuntru.

De fapt, era unul dintre propriile lui vehicule, pe care şi le ţinea în grajdurile din spatele casei din Berkeley Square.

Ştia prea bine că în trăsură nu putea fi decât Imogen.

Avea să-i informeze pe servitorii lui că voia să-l viziteze la Kelvin Priory.

Gura contelui se strânse într-o linie subţire, în timp ce ochii i se întunecau de furie.

Presupunea că Imogen nu venise singură: cu siguranţă, o însoţeau cei doi fraţi ai ei destrăbălaţi.

Dacă nu-l găseau la Kelvin Priory, aveau să insiste să-i aştepte întoarcerea.

Servitorii, care o mai văzuseră de multe ori pe Imogen, urmau să-i respecte instrucţiunile.

Câteva momente, contele privi drept înainte, fără să vadă nimic şi fără să vorbească.

Apoi, Carita spuse cu voce mică, nervoasă:

— S-a… s-a-ntâmplat… ceva…? Eşti… supărat?

Cu un efort, contele răspunse:

— Mă întrebam numai unde să te duc.

— O… te rog, insistă Carita, dacă te deranjez… am să merg mai departe. Ai fost atât de bun… atât de minunat… de bun cumine… dar n-aş… vreau să fiu… o povară.

Contele o privi atent, ca pentru a se asigura de sinceritatea ei.

Sau ca să se încredinţeze că, după o experienţă atât de înspăimântătoare, încă mai era dispusă să-şi continue drumul singură.

Şi astfel, uitându-se în ochii Caritei, se convinse că nu-l minţea.

Pentru că arăta atât de fermecătoare în lumina soarelui care se infiltra printre copaci, contele îi zâmbi.

— Voi găsi un loc unde să fim amândoi în siguranţă la noapte, spuse el, iar acum m-am gândit unde ne-am putea duce.

— Eşti sigur… că vrei să vin… cu tine? întrebă Carita.

— N-am intenţia să te las pradă şi altor pericole decât cele pe care le-am întâlnit deja.

— Mi-a fost foarte… frică, recunoscu fata, şi cred că, dacă-i luau pe… Jupiter şi Mercur… amândoi am fi fost… foarte nefericiţi!

— Numai eu aş fi fost de vină, spuse contele, pentru că n-am luat la mine un pistol.

— Ai fost absolut… magnific când i-ai… dat pe oamenii aceia doi… cap în cap! Nici nu-mi venea… să cred că… se întâmpla aievea, dar îmi pare foarte… rău că a trebuit să-ţi… laşi acolo… banii.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Desigur, n-ai… uitat că am… la mine bijuteriile mamei… şi deja… îţi datorez… foarte mult.

— Lasă-le-ncolo de datorii, răspunse contele. Trebuie să-ţi dai seama că, în viaţă, întotdeauna plătim pentru greşelile noastre.

— Atunci, nu trebuie să mai facem şi altele, spuse cu onestitate Carita.

Contele ştia că-l credea un om mai puţin înstărit pentru că, deşi călărea un armăsar de soi ca Jupiter, nu avea cu el şi un grăjdar.

Ochii lui licăriră, dar nu spuse nimic.

Porni doar călare spre casa unde se hotărâse s-o ducă pe Carita.

Se afla la marginea parcului şi era cunoscută sub denumirea de Dovecot Cottage, fiind construită sub domnia Reginei Elizabeth.

Contele o considerase întotdeauna una dintre cele mai frumoase case de pe moşia lui.

Era destul de mică.

Pe vremea Reginei Anne, contesa moştenitoare ceruse o casă mai mare şi mai impresionantă.

Pentru ea fusese construită noua Dover House.

Dovecot Cottage le fusese împrumutată pe parcursul anilor altor rude, care fuseseră prea sărace pentru a-şi putea permite să ţină mulţi servitori.

Locuiseră cu mulţumire în casa cea mică.

Era un loc foarte plăcut în care să-şi petreacă ultimii ani de viaţă.

Când încerca să se gândească unde să meargă, contele îşi amintise că sora mamei lui, Martha, murise cu şase luni în urmă.

Îşi trăise ultimul an din viaţă în Dovecot Cottage.

Când mătuşa Martha îl întrebase unde s-ar fi putut duce după moartea soţului ei, contele îi oferise această casă.

Întrucât era bătrână şi debilă, contele îi sugerase fostei lui doici, care încă mai locuia la Kelvin Priory, s-o îngrijească pe mătuşă.

— Ştii, doică, fusese el, sunt gata să-ţi dau orice casă din sat care-ţi place, dar dumneata refuzi să te hotărăşti.

— Ce aştept eu, Domnişorule Darol, răspunsese doica, e să-l iau în braţe pe fiul dumneavoastră şi să-l văd cum umple camerele alea mari unde-aţi stat dumneavoastră când eraţi copil. Mai mare ruşinea că stau goale!

— Mă tem că vei avea mult de aşteptat! replicase ferm contele.

Doica, însă, acceptase s-o îngrijească pe mătuşa lui.

Ţinea gospodăria cu ajutorul a doua fete din sat.

Apoi, după moartea bătrânei, continuase să trăiască acolo singură.

Contele îşi spunea acum că era locul perfect pentru Carita, până când se hotăra cum să procedeze cu Imogen.

Dacă era necesar, se putea ascunde şi el.

Când ajunseră la Dovecot Cottage, Carita scoase o exclamaţie de încântare.

— E minunată! Absolut fermecătoare! Parc-ar fi apărut dintr-o poveste cu zâne!

Contele îi înţelegea prea bine simţămintele.

Soarele de după-amiază încălzea cărămizile roşii care deveniseră roz cu trecerea secolelor şi se oglindea în ferestrele cu ochiuri romboidale.

Aşa cum spusese Carita, casa mică dar cu horn înalt părea într-adevăr

ireală, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un basm.

Potrivit numelui ei, în grădină trăiseră dintotdeauna porumbiţe albe.<$F – Dovecot Cottage = Casa-Porumbar (n.tr.) >

Băteau din aripi zburând pe acoperiş şi înapoi pe vechiul cadran solar din piatră aflat în mijlocul grădinii cu trandafiri.

Contele şi Carita îşi struniră caii şi priviră spre casă, peste un gard de tuia tuns cu grijă.

Apoi, contele spuse:

— Dacă aştepţi aici, voi vedea dacă în casă nu e cineva cu care n-ar fi bine să ne întâlnim. N-am să întârzii mult.

— Voi privi porumbeii, zâmbi Carita.

Contele reflectă că oricare altă femeie i-ar fi cerut să se întoarcă la ea cât mai repede, pentru că avea să-i fie dor de el.

În timp ce pornea înapoi spre poartă, observă că fata se uita într-adevăr la porumbei.

Parcurse scurta alee.

Cotind la stânga, ajunse la micul grajd de lângă casă.

Aşa cum se aşteptase, înăuntru nu erau cai, şi îl băgă pe Jupiter într-o boxă.

Cu acel prilej, văzu că pe jos erau aşternute paie proaspete.

Totul era pregătit, în caz că vreun vizitator dorea să-şi lase calul în grajd cât timp stătea de vorbă cu doica.

Intră pe uşa din spate şi străbătu culoarul care ducea în bucătărie.

Bănuia că doica era acolo.

Bătrâna stătea aşezată la masă, cu o ceaşcă de ceai în faţa ei, tricotând.

Când auzi paşi pe pardoseala pietruită, ridică privirea.

Văzând cine era, scoase o exclamaţie de uimire.

— Domnişorule Darol! De ce-aţi venit pe uşa din dos?

Contele intră în bucătărie.

— Vreau să mă ajuţi, doică, spuse el. Am dat de-un necaz.

— Iar?! întrebă tăios doica.

Apoi, privindu-l în ochi, adăugă:

— Bun-înţeles, ştiu că nu se cade să vorbesc aşa cu Domnia Voastră!

Contele râse.

— Poţi spune orice-ţi place, doică, şi-o ştii foarte bine. Dar am nevoie disperată de ajutorul dumitale. Mai întâi, înainte de a spune orice altceva, te rog să mă numeşti „Domnişorule Darol”, nu „Domnia Voastră”, şi să ţii minte că, pentru moment, numele meu este „Freeman”.

Doica îl privi cu ochi mari.

— Ei, da’ ce se-ntâmplă? Tare-aş mai vrea să ştiu!

Contele se aşeză la masa din bucătărie.

— Asta am să-ţi şi spun, răspunse el. Şi ştii, doică, eşti singura persoană căreia îi pot spune adevărul.

— Aşa nădăjduiesc şi eu! spuse încet bătrâna. Că de nu v-am spus de-o duzină de ori, niciodată nu v-am spus – minciuna, de la Dracu’ în persoană se trage!

Contele râse. Apoi începu:

— Fug, doică, fiindcă am fost cât pe ce să fiu însurat cu forţa, prin înşelătorie, cu Lady Imogen Basset!

— Femeia aia! pufni doica. Dac-aş avea eu un cuvânt de spus, cu una cu ea nici în ruptul capului nu trebui să vă însuraţi.

— Ai perfectă dreptate, încuviinţă contele. Am fost într-o situaţie foarte periculoasă, dar am reuşit să scap. Apoi, pe drum încoace, am avut un accident.

— Primu’ lucru pe care l-am observat la vederea dumneavoastră a fost coaja aia de pe frunte! De ce n-aveţi mai multă grijă de dumneavoastră?

Doica îi vorbea la fel ca pe vremea când era mic, iar contele răspunse:

— Am avut noroc că n-am păţit-o mai rău, şi am fost găsit şi dus la o fermă. Iar în timp ce mă aflam acolo, am cunoscut o tânără domnişoară care fugea şi ea!

Doica îşi ţuguie buzele.

Totuşi, nu spuse nimic, în timp ce contele vorbea mai departe:

— Tatăl ei vitreg încearcă s-o mărite cu de-a sila cu un bătrân care se pare că-şi bate cu biciul caii şi nevestele, iar fata, firesc, e împietrită la gândul că ar putea să devină soţia lui.

— Ba bine că nu! comentă doica.

— În timp ce zăceam leşinat, ea m-a găsit şi i-a convins pe doi băieţi de la o fermă să mă ducă până acasă la ei, cu căruţa. Soţia fermierului a crezut că eram căsătoriţii, temându-se să nu rămână singură, tânăra domnişoară nu i-a spus adevărul.

I se păru că doica arăta cam sceptică, aşa că se grăbi să adauge:

— Carita – aşa se numeşte – este foarte tânără, foarte inocentă şi, în acelaşi timp, a fost foarte curajoasă acum câtva timp, când ne-au atacat tâlharii la drumul mare.

— Tâlharii? Şi mai departe ce-o să faceţi, tare-aş mai vrea să ştiu! exclamă doica.

— Am reuşit să mă descurc cu ei, spuse contele, iar acum am adus-o pe Carita la dumneata, unde ar trebui să fim amândoi în siguranţă, cel puţin până mă hotărăsc cum să rezolv problema cu Lady Imogen. Acum câteva minute, am văzut-o sosind cu trăsura la Kelvin Priory.

— Fără ca dumneavoastră s-o invitaţi? întrebă doica.

— Bineînţeles că fără invitaţia mea şi, deşi ştiu de ce a venit, încă nu sunt prea sigur ce să fac.

— Păui, un lucru-i sigur, Domnişorule Darol, nu-i persoana potrivită ca să vă fie nevastă – nici dumneavoastră, nici altui bărbat, la o adică – de-asta pot

să bag mâna-n foc!

— De ce eşti atât de sigură? se interesă contele, din curizitate.

Imediat, însă, ghici răspunsul, fără ca doica să-i fi spus adevărul.

Servitorii vorbeau, iar doica ştia tot ceea ce făcea el la Londra.

Diverşi servitori îl însoţeau în clătoriile lui.

De asemenea, mai erau şi servitorii de la Kelvin Priory ale căror rude – fraţi şi surori serveau printre ei.

— Ai dreptate, doică, spuse el. În privinţa ei, am făcut o greşeală, dar acum m-ai ajutat să ies basma curată. Dar nimeni, vorbesc foarte serios, nu trebuie să ştie că sunt aici, şi nu vreau să se pună întrebări nici despre domnişoara Carita, pentru ca tatăl ei vitreg să nu-i poată da de urmă.

— Cu mine o să fie-n destulă siguranţă, spuse cu convingere doica. Întâmplător, azi le-am spus fetelor că aicea-s aşa de puţine de făcut, încât îşi pot lua două zile libere ca să-şi viziteze fratele care tocmai s-a întors acasă de pe mare.

— Cu siguranţă, asta ne ajută şi mai mult. Dar eşti sigură că poţi să te descurci fără ele?

Ştiu că o provoca, iar doica îşi aruncă pe spate capul, cu mândrie, replicând:

— Nu-s nici ramolită, nici c-un picior în groapă. Ştiu prea bine ce vă place la cină şi aia o să căpătaţi!

Contele se ridică în picioare.

— Îţi mulţumesc, doică, şi nu uita – dacă domnişoara Carita te întreabă, eu sunt „Domnişorul Darol” şi nu mă pomeneşti în niciun caz cu cuvintele „Domnia Sa”, nici nu-i spui că sunt Contele de Kelvindale.

— N-am crezut s-apuc ziua când să văd că vi-i ruşine de propiu’ dumneavoastră nume! replică doica, mereu hotărâtă să aibă ea ultimul cuvânt.

Contele râse.

— Duc caii în grajd. Cred că Albert va trece pe la dumneata, aşa că spune-i să se îngrijească de ei şi să-şi ţină gura.

Albert era unul dintre oamenii care lucrau în grădină.

De asemenea, contele ştia că îi făcea curte doicii de peste zece ani.

Era un om care niciodată nu vorbea fără rost.

I se dusese vestea că şi la cai se pricepea la fel de bine ca la flori.

Nu exista niciun lucrător mai bun pe toată moşia.

Contele o lăsă pe doică singură şi porni prin grădină.

Carita continua să se uite la porumbei.

Când îl văzu pe conte, ochii i se luminară.

— Totul e-n regulă, îi spuse contele.

Carita intră pe poartă, călare pe Mercur, iar contele îi arătă unde să-l ducă în grajd, lângă Jupiter.

În timp ce începea să scoată şeile şi căpestrele cailor, Carita îl ajută.

De asemenea, puse de mâncare în iesle.

Contele aduse găleţi cu apă proaspătă ca să le dea de băut, apoi închise uşile, în timp ce Carita întreba:

— A cui e casa asta mică şi atât de frumoasă?

— A mea, răspunse contele. Iar înăuntru o vei găsi pe doica mea, care a avut grijă de mine de când m-am născut.

— Cred că ar fi putut să ghicesc.

— De ce? întrebă el curios.

— Fiindcă totul la tine e magic. Nu cred că eşti un om adevărat.

Contele râse, în timp ce Carita continuă:

— Numai un magician ar fi putut să învingă doi tâlhari la drumul mare în acelaşi timp, şi numai cineva cu totul deosebit – în niciun caz un om de rând – ar putea să aibă o casă atât de încântătoare ca asta!

În timp ce contele o conducea pe uşa din faţă, Carita îl mai întrebă:

— Crezi că dacă ating ceva n-o să dispară, ca Aurul Zânelor?

— Sper sincer că nu, răspunse contele, fiindcă sunt pe cât de obosit, pe-atâta de flămând, cum nu mă îndoiesc că eşti şi tu.

— Doar puţin, recunoscu Carita.

În timp ce vorbea, se deschise o uşă şi apăru doica.

— Pofteşte, duduie, o invită ea pe Carita. Domnişorul Darol mi-a vorbit despre dumneata şi-ţi dau cuvântul meu că aici vei fi în deplină siguranţă.

— Mulţumesc, îi răspunse Carita, întinzându-i mâna. Tocmai spuneam că acesta este un loc magic, unde sunt sigură că nimeni… n-ar putea… să se atingă de noi.

— Atâta vreme cât sunt eu aici, nici pomeneală! declară doica răspicat. Socot că ţi-ar plăcea o ceaşcă de ceai, da' mai întâi am să te conduc în dormitorul matale. Văd că ţi-ai adus şi coburii.

Carita îi scosese din spinarea lui Mercur, iar acum doica îi luă în primire.

Urcară scara.

Dovecot Cottage conţinea două dormitoare destul de mari şi două mai mici.

Pe cel mai bun dintre ele, doica îl păstra pentru conte.

Camera de alături era foarte drăguţă şi avea vedere spre grădină.

Avea şi un bovindou, iar lumina soarelui şiroia prin romburile geamului, formând modele aurii pe covorul roz.

— Visez! murmură Carita. Ştiu că visez! O cameră atât de frumoasă ca asta nu poate să existe.

— Acuma ia spală-te matale pe mâini, îi spuse doica, iar eu merg jos să-ţi aduc ceaiul.

După ce doica ieşi, Carita îşi spuse că, fiind atât de încălzită şi plină de praf, ar fi durat doar un moment ca să-şi ia pe ea una dintre rochiile de muselină.

Agăţă în cui mantaua de călărie cu broşele mamei sale cusute în căptuşeală.

Cu un mic fior, se gândi că, dacă tâlharii ar fi ghicit cumva ce avea asupra ei, ar fi putut s-o percheziţioneze.

Nu-şi putea imagina nimic mai îngrozitor decât să fie atinsă de ei.

Apoi îşi spuse că, din fericire, acest lucru nu se întâmplase.

Darol fusese atât de minunat, salvându-i pe amândoi, astfel că acum erau la adăpost, în casa aceea, fermecată.

Prin urmare, nu mai avea niciun motiv de teamă.

Apoi îşi aminti că tatăl ei vitreg continua s-o caute.

— Niciodată… niciodată nu m-ar… găsi aici! Cum să… mă găsească? se întrebă ea cu voce tare.

În glas i se simţea un mic tremur.

Aproape ca şi cum i-ar fi răspuns, auzi porumbiţele albe gângurind liniştitor pe pervazul exterior al ferestrei.

În timp ce se dezbrăca, se uită la ele.

Îşi aminti că erau nişte păsări deosebite, care aparţineau zeilor.

— Sunt sigură că vor avea grijă de mine, murmură ea, la fel cum şi Dumnezeu a avut grijă de mine până acum, şi l-a trimis pe Darol să mă apere.

Dintr-odată, simţi că ardea de nerăbdare să fie cu el şi să-i vorbească.

De fapt, voia să se asigure că era acolo şi nu dispăruse, aşa cum se temea.

După ce-şi luă pe ea una dintre rochiile subţiri de muselină, coborî în fugă scara ca să-l caute.

Aşa cum se aşteptase, Darol se afla într-o cameră cu uşa spre hol.

Era o încăpere foarte atrăgătoare, cu ferestre pe ambele laturi.

Carita, însă, avea ochi numai pentru Darol, care stătea în picioare, uitându-se în grădină.

Se bucura atât de mult să-l revadă, încât o luă la fugă spre el.

Când ajunse, spuse o cu voce slabă şi extaziată care părea oarecum să facă parte din tot ceea ce era în jurul ei:

— Eşti… aici! Eşti cu… adevărat aici! O… îţi mulţumesc… îţi mulţumesc pentru că… ai fost… atât de bun cu mine!

Capitolul 6

Doica pregătise un ceai excelent, în ciuda faptului că nu se aşteptase la vizita contelui şi a Caritei.

Le făcu repede câteva cornuri din cele care-i plăcuseră foarte mult contelui în copilărie.

Mai aduse şi pâine prăjită proaspăt, cu mult unt şi miere pe care s-o întindă deasupra.

De asemenea, mai rămăseseră câteva porţii dintr-una din prăjiturile cu fructe ale doicii.

Contele spuse că prăjitura aceea îi plăcuse toată viaţa.

Carita se gândea cât de plăcut era să ia ceaiul împreună, şi că Darol era atât de bine dispus.

— Ştiu ce ce eşti fericit, îi spuse ea. Fiindcă te-ai întors acasă.

Contele privi în jurul lui, prin încăperea deloc spaţioasă.

— Ai fi fericită într-o casă atât de mică? o întrebă el.

— Cred că oricine ar putea fi fericit aici, răspunse Carita, dar mama obişnuia să spună că nu din cărămizi şi mortar se clădeşte o casă, ci din dragostea care se află în ea.

Contele se gândi că aşa ceva îşi dorise întotdeauna pentru el însuşi.

Nu spuse nimic, dar se ridică în picioare.

— Acum te las, spuse el, dar ştiu că vei fi în siguranţă cu doica. Mă întorc de îndată ce pot. Să nu-ţi faci griji dacă vezi că lipsesc cam o oră, sau puţin mai

mult.

Carita păru neliniştită.

— Nu… n-ai să fii… în niciun pericol? îl întrebă ea.

— Sper că nu, răspunse contele, iar la întoarcere sunt sigur că voi avea o mulţime să-ţi spun.

O privi, reflectând cât era de frumoasă.

Fata îl privea cu faţa ridicată spre a lui şi ochii neliniştiţi.

Contele ştia că, în mod incredibil, nu teama pentru ea însăşi ci pentru el o neliniştea.

Îi zâmbi, apoi intră în bucătărie.

— Îţi mulţumesc pentru ceaiul atât de bun, doică, spuse el. Acum mă duc la Kelvin Priory şi s-ar putea să întârzii câtva timp.

Doica îl privi surprinsă.

— Parcă spuseseăţi că vreţi s-o evitaţi pe Lady Imogen!

— N-am de gând s-o văd, replică el, dar vreau numai să ştiu ce se întâmplă.

— Dacă vă ascundeţi, aşa cum aţi zis, aveţi grijă, îl povăţui doica. Cum bine ştiţi, pretutindeni sunt ochi care vă pândesc.

Contele râse.

— Voi avea grijă, îi promise el.

Ieşi pe uşa din spate şi ezită un moment, întrebându-se dacă să se ducă la Priory călare pe Jupiter.

Apoi îşi spuse că aşa ar fi bătut la ochi prea mult.

În schimb, intră în parc şi porni pe un drum ocolit spre Kelvin Priory.

Trecu mai întâi prin pădure, apoi prin desişuri, evitând grădina.

În sfârşit, ieşi în spatele casei.

Cu mişcări prudente, îşi croi drum până la fereastra pe unde intenţiona să intre.

Era aproape sigur că, în acel moment al zilei, avea să-l găsească pe secretarul lui, maiorul Ward, aşezat la birou.

Maiorul Ward administra nu numai Kelvin Priory şi moşia, ci şi toate celelalte proprietăţi ale contelui.

Avusese o distinsă carieră de comandant secund al „Regimentului familiei", cum îl numise întotdeauna tatăl contelui.

Fusese însă rănit la picior, când servea în Africa, şi spre marea lui deznădejde fusese trecut în rezervă ca invalid.

Acceptase cu încântare funcţia se secretar al Contelui de Kelvindale.

De când venise la Kelvin Priory, se dovedise nepreţuit.

Fereastra era deschisă şi, privind cu prudenţă în cameră, contele îl văzu pe maior la birou, lucând la un teanc de hârtii.

Spre uşurarea lui, era singur.

Cu glas scăzut, spuse:

— Sunt aici, Ward!

Maiorul tresări şi ridică privirea, cu uimire.

— Nu ştiam că Domnia Voastră s-a întors!

— Încuie uşa! ordonă scurt contele.

Maiorul se grăbi să se conformeze.

În timp ce cheia se răsucea în broasca uşii, contele spuse:

— Şi-acum, spune-mi amănunţit ce se întâmplă. Ştiu că Lady Imogen e aici. Mi-am văzut trăsura de voiaj pe alee, aducând-o.

Maiorul Ward păru îngrijorat.

— Domnia Voastră nu se aştepta ca Lady Imogen să vină în vizită?

— N-am invitat-o, răspunse scurt contele, şi nu doresc s-o mai văd niciodată.

Maiorul se nelinişti şi mai mult.

— Domnia Ei a spus…

— Exact asta vreau să ştiu, îl întrerupse contele. Povesteşte-mi în detaliu tot ce s-a întâmplat.

În timp ce vorbea, se aşeză în singurul fotoliu confortabil din cameră, iar maiorul, stând în picioare în faţa lui, începu:

— Acum vreo jumătate de oră, am fost informat că Lady Imogen Basset a sosit de la Londra cu amândoi fraţii ei.

Contele se aşteptase la asta, dar nu spuse nimic, iar maiorul continuă:

— A întrebat dacă sunteţi la Priory, iar când i s-a spus că nu, şi nici nu vă aşteptăm, a spus că va apştepta până sosiţi, indiferent cât de mult veţi întârzia.

Din nou, contele ştiu că aşa ceva ar fi fost de prevăzut.

— A mai cerut, urmă maiorul Ward, cele mai bune camere de oaspeţi pentru ea şi fraţii dumneaei, şi mi-a spus, când m-am dus s-o salut, să trimit imdiat după vicar.

— După vicar?! exclamă contele.

— Aşa am făcut, fără să stau la discuţii, presupunând că era vorba de o înţelegere între Domnia Ei şi Domnia Voastră.

— Şi l-a văzut pe vicar?

— Domnul Anderson este chiar acum la ea, replică maiorul, şi…

Făcu o pauză, iar contele aşteptă până încheie:

— …Domnia Ei a ordonat ca grădinarii să decoreze capela.

Contele tăcu, iar maiorul adăugă:

— Nu pot decât să-mi prezint scuzele, My Lord, dacă aceasta a fost împotriva dorinţelor dumneavoastră, dar Lady Imogen vorbea atât de convingător, încât am fost convins, desigur, că nu făcea decât să vă pună în aplicare instrucţiunile, în absenţa dumneavoastră.

Contele nu spuse nici acum nimic.

Cu o expresie foarte îngrijorată pe chip, maiorul Ward rămase în aşteptare.

De fapt, îi era foarte devotat contelui, la fel cum îi fusese şi tatălui acestuia.

Îi făcuse adeseri griji pentru actualul lui stăpân, ca şi cum ar fi fost propriul său fiu.

Îl văzuse crescând şi ştia ce calităţi alese ascundea tânărul Darol.

În pofida marii sale averi şi a poziţiei însemnate în lumea bună, era totuşi plin de compasiune şi înţelegere faţă de toţi cei care-l slujeau.

Maiorul Ward nu auzise niciodată despre el că ar fi făcut vreun lucru rău sau lipsit de generozitate.

Adeseori îşi spusese că, având în vedere felul cum se ţineau după el femeile de când terminase şcoala, se comportase întotdeauna ca un gentleman.

Acum se întreba ce Dumnezeu se întâmplase.

De ce, întorcându-se în propria lui casă, contele intrase pe fereastră?

De asemenea, maiorul se întreba ce planuri necurate urzea Lady Imogen.

N-o simpatizase niciodată şi ştia că toţi servitorii din casă o detestau.

Contele ar fi fost uimit să afle că maiorul, care mergea cu regularitate la biserică, se ruga în fiecare duminică să nu se însoare cu Lady Imogen.

După o lungă tăcere, contele spuse:

— Aş dori să vorbesc cu vicarul. Poţi aranja să-l aduci aici fără ca Lady Imogen să ştie ce se întâmplă?

— Sigur că da, răspunse maiorul Ward. Le voi spune servitorilor ca, atunci când vicarul va ieşi din salonaşul unde se află în acest moment cu Domnia Ei, să-i spună că doresc să vorbesc cu el într-o problemă parohială.

Contele dădu din cap.

Apoi, maiorul descuie uşa şi ieşi.

După plecarea lui, contele o încuie la loc.

Traversând camera, începu să se uite la hărţile moşiei care erau agăţate pe pereţi.

În timpcele privea, îşi spuse cât noroc avea că poseda o proprietate care făcea atât de mult parte integrantă din istoria familiei lui.

Kelvin Priory însuşi se aflase în posesia lor de la Dizolvarea Mănăstirilor.

Pe măsură ce proprietatea trecea în mâinile fiecărui conte succesor, acesta îi adăugase noi şi noi terenuri.

Fără îndoială, acum era cea mai mare moşie din tot comitatul.

Contele presupunea că, într-o bună zi, avea să i-o dea în primire fiului său.

Ştia însă, că într-o în niciun caz fiul lui nu trebuia să aibă o mamă ca Lady Imogen.

Chiar în timp ce se gândea la ea, auzi în minte vocea argintie şi plină de suflet a Caritei vorbind despre iubire.

Ştia că, pentru ea, iubirea era divină şi provenea de la Dumnezeu.

Ceea ce simţea Imogen pentru el era, ştia prea bine, cu totul diferit.

Dintr-odată, se ruşină de gândul la pasiunile fierbinţi stârnite de ea, care aveau o natură eminamente fizică.

N-aveau nimic în comun cu ceea ce Carita considera iubire.

Constată că speră ca fata să nu trebuiască niciodată în viaţa ei să întâlnească femei ca Imogen.

Nici măcar să ştie despre felul cum se comportau.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Contele bănui că maiorul Ward ştia că încuiase uşa în urma lui.

O descuie din nou şi îl văzu afară pe vicar, care-l privi cu uimire.

— My Lord! exclamă el. Nu ştiam că sunteţi în casă.

— Intraţi, părinte vicar, îl invită contele.

Vicarul se conformă, iar maiorul Ward închise uşa în urma lui.

Contele ştia că, fără a fi nevoie ca el să-i dea vreun ordin, maiorul urma să stea de pază pe coridor, în faţa uşii.

Vicarul, care era un om vârstnic şi capelanul privat al contelui, mai făcu câţiva paşi în cameră, înainte de a spune:

— Nu mai înţeleg nimic, My Lord! Lady Imogen, cu care tocmai am stat de vorbă, mi-a spus că încă nu sosiseră̆ţi. De fapt, chiar ştiu că n-are idee că vă aflaţi în casă!

— Nimeni nu e informat despre acest lucru, decât maiorul Ward, răspunse contele. Şi-acum, luaţi loc, părinte vicar, şi spuneţi-mi exact tot ce v-a spus Lady Imogen.

Vicarul îl privi pe conte cu o expresie nedumerită.

Apoi, dându-şi seama că acesta aştepta, răspunse:

— Domnia Ei mi-a spus că urmează să vă căsătoriţi în momentul sosirii dumneavoastră acasă, chiar dacă veţi ajunge noaptea, târziu.

Văzu expresia de pe chipul contelui şi-şi trase respiraţia, înainte de a continua cu curaj:

— A spus că trebuie să fiu pregătit să vin la capelă imediat ce trimite după mine. Acest lucru mi s-a părut foarte straniu, My Lord, dar am presupus că urma întocmai instrucţiunile dumneavoastră.

— La asta m-am aşteptat şi eu, spuse contele, iar acum, părinte vicar, am să-ţi spun ce doresc.

* * *

După ce contele plecase de la Dovecot Cottage, Carita o ajutase pe doică să strângă masa.

Ar fi ajutat-o şi la spălatul vaselor, dar doica spuse:

— Şi-acum, du-te şi te odihneşte, cât e plecat Domnişorul Darol. Va lipsi un timp şi, dacă te întinzi puţin şi închizi ochii, poate reuşeşti să tragi un pui de somn.

— Eşti sigur că te poţi descurca fără mine? întrebă Carita.

Doica râse.

— Mă descurc singură de-atâţia ani, că le-am şi pierdut şirul, iar acum am atât de puţine de făcut, încât nici nu mai ştiu cum să-mi omor timpul.

Puse ceştile şi farfuriile într-un castron mare, continuând:

— După cum i-am spus Domnişorului Darol de nenumărate ori, nu vreau să ies la pensie. Aştept să am grijă de fiul lui – şi cu cât va avea mai curând unul, cu atât mai bine!

După o scurtă pauză, Carita remarcă:

— Cred că a fost un băieţel foarte atrăgător!

— Ba bine că nu! confirmă doica. Toată lumea-l răsfăţa, şi cine n-ar fi făcut-o? Nu trebuia să zâmbească şi erau gata să-i dea tot ce-şi dorea.

— Sunt sigură că l-ai iubit foarte mult.

— Am vrut să fie fericit, răspunse cu fermitate doica. Şi asta vreau şi acum, dar nu-şi va găsi fericirea cu femei de soiul ălora care aleargă după el de parc-ar fi un vulpoi!

Dintr-odată, Carita simţi o adâncă decepţie.

Avea senzaţia că i se răsucea un jungher în piept.

Desigur, era firesc ca Darol să fi fost râvnit de femei.

Ce-ar fi putut face, când era atât de chipeş, atât de atrăgător şi, în acelaşi timp, atât de bun la suflet?

— Cred c-am să mă duc să mă culc puţin, spuse ea.

— E o canapea comodă în salon, reiplică doica, sau dacă preferi, lungeşte-te în pat.

— Mă duc în salon, răspunse Carita. Vreau să fiu acolo când se întoarce.

Şi, spunând aceasta, ieşi din bucătărie.

Doica se uită după ea cu o expresie care l-ar fi surprins pe conte.

Îşi spunea, cu un uşor oftat, că de-acum Darol era bărbat în toată firea şi

trebuia să se hotărască singur.

Nimic din ce-ar fi spus ea n-ar fi avut nici cea mai mică importanţă.

În acelaşi timp, şi-ar fi dorit ca Darol să fie din nou copil.

L-ar fi zgâlţâit una bună şi i-ar fi spus că ştia ea mai bine care-i era interesul!

* * *

Carita intră în salon şi se gândi din nou cât de frumos era aranjat.

Într-o parte a şemineului se afla o canapea moale.

Pentru că era într-adevăr destul de obosită, fata îşi rezemă capul pe o pernă şi-şi ridică picioarele.

Se odihnea într-o poziţie foarte cmodă.

Prin fereastra deschisă se auzeau gândurelile porumbeilor care se adunau la cuib.

Numai Darol ar fi putut avea o locuinţă atât de încântătoare, îşi spuse ea.

Apoi se întrebă dacă adusese multe femei acolo.

În piept îi reveni durerea dinainte.

Desigur, şi cu ele fusese la fel de bun cum era cu ea.

Poate că, atunci când stătuseră împreună în camera aceea fermecătoare, le sărutase.

Se întrebă cum era să fie sărutată.

Apoi, dorindu-şi ca Darol s-o sărute numai o dată înainte de a trebui să plece, îşi dădu seama că-l iubea.

Îl iubea, dar trebuia să-l părăsească şi n-avea să-l mai vadă niciodată.

„Niciodată… n-am să iubesc… alt bărbat”, îşi spuse ea deznădăjduită, înainte de a adormi.

* * *

Întorcându-se pe acelaşi drum pe unde venise, contele îşi spuse că aranjase totul în modul cel mai mulţumitor.

Vicarul acceptase să facă tot ceea ce-i ceruse el.

După plecarea lui, contele îi dădu maiorului Ward câteva instrucţiuni.

— Nu pot spune, My Lord, răspunse acesta cu sinceritate, că aştept cu nerăbdare ceea ce-mi cereţi să fac.

— Totuşi, ştiu că nu mă vei dezamăgi, spuse contele. Şi în trecut, întotdeauna m-ai scos din încurcături.

În timp ce vorbea, se gândi cât de abil îi rezolvase maiorul Ward „încurcăturile”, când era băiat.

De asemenea, avusese vreo două legături amoroase despre care nu voise ca tatăl lui să afle.

Maiorul îi dăduse mereu sfaturi bune şi adeseori fusese pentru el ca un salvator pentru un om care se îneacă.

— Îmi voi da toată silinţa, My Lord, îi promise el, dar, după cum fără îndoială vă daţi seama, Lady Imogen este o femeie foarte hotărâtă şi foarte periculoasă.

Contele nu răspunse.

Nu făcu decât să iasă din cameră pe aceeaşi cale pe unde intrase – pe fereastră.

În timp ce dispărea în desişuri, maiorul oftă, apoi râse scurt, tăios.

Îşi spunea că numai stăpânul lui putea să dea de necaz atât de uşor, pentru ca apoi să iasă la liman cu aceeaşi uşurinţă.

* * *

Mergând prin pădure, contele simţea cum frumuseţea din jur îi risipea teama.

Precum şi furia care-i arsese în suflet de când plecase de la The Towers.

Era acasă, cu picioarele pe pământul lui.

Ultimele raze de soare străluceau irizat printre ramurile copacilor.

„Ce noroc am”, îşi spuse el, „un noroc miraculos, incredibil! Va trebui să nu uit niciodată să fiu recunoscător pentru asta!”

Se gândea la felul cum se rugase Carita pentru siguranţa lor şi ca să găsească o cale de scăpare.

Rugăciunile ei îşi primiseră răspunsul.

Îşi spunea că rugăciunea făcea parte din fiinţa ei, la fel ca respiraţia.

N-avea nicio legătură cu murmurele convenţionale pe care atât de multe femei i le închinau lui Dumnezeu.

Se duceau duminica la slujbă pentru că aşa se obişnuia.

Contele era acum dispus să creadă, asemenea Caritei, că exista un înger păzitor care avea grijă de fiecare dintre ei.

Poate că, aşa cum credea fata, mama ei şi a lui îşi îndrumau şi ajutau copiii.

Auzea păsările adunându-se la cuiburi în parc.

Unii dintre cerbi adormiseră deja sub copaci.

Când ajunse la Dovecot Cottage, observă mai întâi porumbeii care se agitau speriaţi deasupra acoperişului.

Se întrebă ce-i tulburase.

Privi peste gardurile vii de tuia şi văzu în faţa casei o trăsură.

Contele simţi că înţepenea.

În acelaşi timp, îşi dădu seama că nu mai văzuse niciodată trăsura aceea.

Nu recunoştea nici livrelele lacheilor.

Intră prin poarta grădinii şi merse grăbit spre uşa din faţă.

Aceasta era deschisă şi, când intră în antreu, contele o auzi pe Carita zbierând.

* * *

Carita dormise aproape două ore.

Nu avea idee că doica aruncase o privire în cameră, apoi plecase din nou, pe furiş.

În continuare, doica ieşise în grădină ca să culeagă nişte salată pentru cină.

Privire în jur, căutând şi alte zarzavaturi despre care ştia că-i plăceau Domnişorului Darol.

Prin urmare, nu auzise trăsura sosind în faţa casei, nici bătaia în uşă.

Aceasta, însă, o trezise pe Carita.

Deschizând ochii, fata se întrebă unde era.

Îl visase pe Darol, dar privind prin cameră văzuse că nu era acolo.

Îşi spuse că lipsea de mult timp, sperând să nu se fi întâmplat nimic rău.

Apoi se săltă în capul oaselor, pe canapea.

I se păru că auzea o uşă deschizându-se în hol şi se ridică grăbită în picioare.

Darol se întorsese, iar acum nu mai avea de ce să-şi facă griji pentru el.

Dar, când uşa salonului se deschise, Carita scoase un ţipăt de groază.

Nu Darol apăruse în prag, ci tatăl ei vitreg.

Un moment, nu putu decât să-l privească lung.

Apoi, simţind un fior de teamă ca un fulger bifurcat străbătându-i trupul, îl văzu pornind spre ea, cu o exclamaţie furioasă.

În camera aceea mică, părea să arate şi mai înspăimântător.

Era mai agresiv şi mai nesuferit decât şi-l amintea.

— Deci, aici erai, Carita, spuse el cu glas aspru. Frumos m-ai mai dus de nas!

Se apropie şi mai mult, continuând:

— Cum ai îndrăznit să fugi aşa, mai mare ruşinea! Mari necazuri şi cheltuieli mi-ai pricinuit!

— C-cum m-ai… găsit, tată-vitreg? întrebă Carita.

Avea senzaţia că lumea se prăbuşise în jurul ei, iar tavanul îi căzuse în cap.

Tremura din tot trupul.

— Faci bine că mă-ntrebi! răspunse Sir Mortimer. Oi fi crezut că te poţi ascunde tu de mine ca o hoţomancă, dar nu l-ai putut ascunde şi pe Mercur!

Făcu o pauză, apoi mârâi:

— Nu, fata mea, n-ai fost destul de deşteaptă ca să-l ascunzi şi pe el. De cum am aflat ce spunea unul dintre oamenii mei că văzuse la o anumită fermă, mi-am dat osteneala să mă duc eu însumi acolo.

Carita scoase o uşoară exclamaţie.

Îşi aminti că, în urma propunerii lui Darol, îi lăsase pe Jupiter şi Mercur liberi în ocol, iar acolo putuseră fi văzuţi.

Cum putuse fi atât de neghioabă încât să nu-şi dea seama că doi cai atât de frumoşi ar fi atras atenţia oricărui trecător?

Şi mai ales pe-a unora care o căutau!

— Mi-am dat osteneala să te găsesc – şi, ce-am aflat? continuă Sir Mortimer. Nişte năzbâtii afurisite cum că ai fi fost femeie măritată, şi umblai împreună cu un bărbat! Ce bărbat, şi unde l-ai găsit? Asta vreau să ştiu – şi să fie limpede, am să mă ocup şi de el, la fel cum am să mă ocup de tine!

Carita scoase un uşor ţipăt.

— N-a fost vina… lui, spuse ea. Avusese un accident… era… leşinat. Soţia fermierului… a crezut că eram… soţ şi soţie… şi aşa am putut… să stau

peste noapte… la fermă.

— Şi te-ai crezut destul de deşteaptă ca să scapi de mine şi de Lordul Stilbury!

— Ţi-am spus… tată-vitreg… că nu mă… mărit cu el!

Sir Mortimer râse, cu un sunet de-a dreptul hidos.

— Va să zică, încă mai încerci să mă sfidezi, nu-i aşa? Ei bine, nu va dura mult ca să-ţi aduc mintea la cap – şi să nu zici că nu te-am prevenit!

Se întrerupse un moment, apoi spuse sever:

— Acum ai să vii cu mine înapoi, fato, şi după toate necazurile pe care mi le-ai pricinuit, îţi dau cuvântul meu că vei primi o pedeapsă pe măsură!

Carita tremura.

În acelaşi timp, făcu un ultim efort de a-l desfide:

— Orice-ai spune… orice-ai face… tată-vitreg… n-am să mă mărit… cu Lordul Stilbury!

— Mai vedem noi! replică Sir Mortimer. Şi numai ca să ştii ce te-aşteaptă, am să-ţi dau încă de pe-acum o porţie!

În timp ce vorbea, Carita văzu că ţinea în mână un bici cu şfichiul lung şi subţire.

Era biciul pe care-l folosea pentru cai şi câini.

Încercă să fugă, dar Sir Mortimer o prinse de braţ.

Ridicând biciul deasupra capului, o lovi din răsputeri pe spinare.

Şfichiul biciului sfâşie muselina subţire a rochiei, iar Carita zbieră.

— Cum îţi place? mugi Sir Mortimer. Şi-am de gând să-ţi mai dau îne-o duzină aidoma în fiecare zi, până-mi promiţi că te cununi cu bărbatul pe care ţi l-am ales!

Ridică din nou braţul, iar Carita se chirci şi încercă să se smulgă din mâna lui.

Dar, înainte de a apuca s-o lovească a doua oară, uşa se dădu de perete.

Contele năvăli în cameră.

Când văzu ce se întâmpla, exclamă furios:

— Ce naiba faci aici?!?

Pentru că era atât de impresionant şi vorbea pe un ton autoritar la care Sir Mortimer nu se aşteptase, acesta coborî braţul.

Când strânsoarea celeilalte mâini slăbi, Carita reuşi să se smulgă.

Alergă la conte şi se aruncă în braţele lui.

— Scapă-mă… o, scapă-mă! strigă ea. Tatăl meu vitreg… m-a găsit şi v-vrea… să mă ia cu el!

Se agăţă de braţul contelui, care se uita la Sir Mortimer cu o expresie care-l făcu pe bărbatul mai vârstnic să se simtă cam stânjenit.

Într-un efort de a se impune, spuse:

— Nu ştiu cine eşti, dar mi s-a spus că te-ai dat drept soţul fiicei mele vitrege. Te-aş putea duce în faţa magistraţilor pentru răpirea unei minore!

— I… I-am… spus… începu înnebunită Carita, că n-a… fost… vina ta… că erai… leşinat… n-am vrut… să-ţi facă nimic… dar el zice că mă duce… înapoi să mă m-mărit cu… Lordul Stilbury!

Vorbea aproape fără şir.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, iar urma lovituri de bici pe spinare o durea îngrozitor.

Contele o privi un moment, înainte de a spune:

— Du-te sus în dormitorul tău, Carita. Rezolv eu problema asta.

Vorbea calm, dar pe un ton care o obliga să-l asculte.

Fără să răspundă, Carita alergă la uşă.

O deschise, apoi paşii ei se auziră fugind pe culoar.

— Nu e nevoie să-ţi pierzi vremea, se strâmbă Sir Mortimer. Ştii la fel de bine ca mine că legea e de partea mea, şi am s-o iau cu mine imediat. La nevoie, mă vor ajuta şi servitorii mei!

Contele ştia că Sir Mortimer îşi adusese cu el trei oameni.

În condiţiile unei asemenea inegalităţi, nu avea nicio şansă de a se apăra.

Străbătu camera şi se opri în faţa şemineului.

În acel timp, îşi dădu seama că Sir Mortimer era puţin cam descumpănit de calmul şi stăpânirea lui de sine.

Era clar că se aşteptase ca „Freeman” să tremure de frică în faţa lui, sau cel puţin să fie slugarnic.

— Acum ascultă aici, tinere, spuse el, nu vreau să mai aud prostii de la dumneata! Presupun că fiica mea vitregă ţi-a spus că i-am aranjat o căsătorie. Ce femeie ar putea cere mai mult decât să aibă un soţ nobil şi bogat?

— Mă bucur că spui asta, răspunse contele, pentru că, întâmplător, exact aşa ceva are Carita!

Sir Mortimer se holbă la el.

— Nu înţeleg ce vrei să spui!

— Vreau să spun că m-am însurat cu fiica dumitale vitregă! Te asigur că este soţia mea!

— Nu te cred! izbucni Sir Mortimer. E imposibil să fi făcut una ca asta!

— Dimpotrivă, ne-am căsătorit imediat ce am plecat de la fermă.

— Dar e ilegal! strigă celălalt. Ilegal, fiindcă nu mi-am dat permisiunea, ca tutore al ei! Jur c-am să te-arunc în puşcărie, de unde n-ai să ne mai poţi cauza necazuri, nici mie şi nici Caritei! O s-o păţească pentru ce-a făcut – da, pe toţi sfinţii, rău o s-o mai păţească pentru că mi-a dat atâta bătaie de cap!

Pe chipul lui Sir Mortimer apăruse o expresie rea, iar contelui îi venea să-l lovească.

În schimb, se stăpâni şi spuse, cu acelaşi glas calm şi autoritar:

— Nu poţi face nimic – decât, cred, să-ţi prezinţi cazul în faţa Camerei Lorzilor. Asta te va costa mult timp şi o grămadă de bani.

Sir Mortimer deschisese gura să-l înjure, dar se întrerupse brusc.

— Camera Lorzilor? întrebă el.

— Nu te-ai deranjat să mă întrebi cum mă numesc, deci probabil nu ştii că de fapt sunt Contele de Kelvindale.

Un moment, Sir Mortimer păru ţintuit în podea.

Apoi se bâlbâi:

— Nu… nu cred! Minţi… sigur că… minţi!

— Îţi spun adevărul, replică plictisit contele, şi dacă doreşti o confirmare, îţi va fi foarte uşor s-o obţii de la orice locuitor din satul ăsta, care de fapt îmi aparţine mie.

— Co… Contele de Kelvindale? horcăi Sir Mortimer. Cred că v-am văzut la o cursă!

— Foarte posibil, confirmă contele. Am mai mulţi cai de curse şi, dacă urmăreşti cursele, trebuie să ştii că luna trecută am câştigat cupa de aur la Ascot.

Sir Mortimer rămase uimit.

Se holba la conte ca şi cum ar fi bănuit că încerca să-l păcălească.

În acelaşi timp, nu putea să-şi imagineze cum.

— Cred că… vă recunosc, mormăi el ursuz. Dar de ce naib v-aţi măritat cu fiica mea vitregă?

Contele zâmbi.

— Mă îndoiesc că ai înţelege, chiar dacă ţi-aş spune. Iar acum suntem în luna de miere. Sper că vei avea atâta tact încât să ne laşi în pace. Din câte înţeleg, ai mai speriat-o pe soţia mea în trecut, dar nu vei mai putea face acest lucru şi pe viitor.

— Păi, My Lord, replică Sir Mortimer pe alt ton, dacă v-aţi însurat într-adevăr cu fiica mea vitregă, atunci, desigur, eu…

— După cum a mai spus, îl întrerupse contele, suntem în luna de miere şi cred că până şi bărădanul cel mai gros la obraz ar înţelege că vrem să fim lăsaţi

în pace.

Îl măsură pe Sir Mortimer de sus şi până jos, cu o privire destul de dispreţuitoare, înainte de a adăuga:

— Bună ziua îţi doresc! Nu mai avem nimic să ne spunem.

Buimăcit de uimire, poate încă temându-se să nu fie îmborobodit, Sir Mortimer nu putu decât să se retragă spre uşă.

Umerii i se pleoştiseră.

Un moment, păru să i se fi revărsat tot aerul din trup.

Când ajunse la uşă, se întoarse.

Contele continua să stea în faţa şemineului.

Nu scoase o vorbă, dar ochii lui îi întâlniră pe ai lui Sir Mortimer, iar acesta ştiu că era înfrânt.

Îşi spunea vag că trebuia cumva să-i intre pe sub piele acestui om pe care ar fi fost şi mai încântat să-l numească „ginere – din toate punctele de vedere!”

Însă chiar şi el îşi putea da seama că nu era momentul.

Era foarte conştient de felul cum o lovise pe Carita cu biciul pe care-l ţinea în mână.

Ieşind din cameră, străbătu culoarul şi ajunse în curte.

În timp ce se îndepărta, Sir Mortimer bombănea de unul singur.

O bătuse pe Carita.

Acum se întreba înnebunit ce-ar fi putut face pentru a-l convinge pe Contele de Kelvindale că-şi regreta faptele.

Şi nu putea găsi niciun răspuns.

Capitolul 7

Contele aşteptă până când auzi roţile trăsurii lui Sir Mortimer îndepărtându-se.

Atunci, aruncă o privire pe fereastră şi o văzu pe doică la capătul grădinii.

Era clar că nu ştia nimic despre cele întâmplate.

Ieşi din salon, urcă scara şi deschise uşa de la dormitorul Caritei.

Fata plânsese şi avea o expresie de deznădejde pe faţă.

Când îl auzi intrând, ridică privirea.

Apoi scoase un murmur slab, ca al unui copil necăjit, şi alergă înnebunită spre el.

Când ajunse în faţa lui, îi puse mâinile pe umeri, privindu-l întrebătoare.

Contele îşi dădu seama că se aştepta să-i spună că trebuia să plece cu tatăl ei vitreg.

În schimb, o cuprinse cu braţele, strângând-o la piept, şi-şi pogorî buzele peste ale ei.

Îi simţi tresărirea, după care trupul ei păru să se topească, unindu-se cu al lui.

Gura-i era foarte gingaşă, dulce şi inocentă.

O sărută la început cu blândeţe, dar îi simţea crescând în toată făptura un extaz care părea să treacă prin buzele ei, până în ale lui.

Niciodată nu mai trăise aşa ceva.

O strânse tot mai tare şi mai tare, în timp ce sărutul devenea mai posesiv, mai dornic.

Pentru Carita, parcă s-ar fi deschis porţile paradisului.

Fusese absolut sigură că tatăl ei vitreg avea s-o ia cu el.

Se rugase ca Darol s-o sărute măcar o dată înainte de a pleca, ca să aibă o amintire de la el.

„Va trebui… să mă… omor”, îşi spusese ea. „Nici nu… pot să mă gândesc… cum am s-o… fac, dar… fiindcă îl iubesc pe Darol… nu pot lăsa… niciun alt bărbat… să mă atingă!”

Iar acum, Darol o săruta şi era şi mai minunat, mai perfect decât îşi

imaginase că ar fi fost posibil.

Durerea din piept îi dispăruse.

În schimb, simţea o însufleţire cum niciodată nu mai cunoscuse, care o ridica până-n înaltul cerului.

Darol îşi retrase capul ca s-o privească şi văzu că i se transformase toată faţa.

Niciodată nu-şi imaginase că o că o femeie putea arăta atât de strălucitoare, atât de incredibil de frumoasă.

Ştia, fără să i se spună, că era iubirea vieţii lui.

Fără o vorbă, o sărută din nou, iar acum Carita făcea parte integrantă din el, cum nicio femeie nu mai putuse în trecut.

În sfârşit, când buzele lui i le eliberară din nou pe ale ei, fata spuse cu o voce care părea să fie muzica îngerilor:

— M-am… m-am rugat… şi m-am tot rugat… să mă… săruţi… măcar o dată… înainte de a trebui să… te părăsesc…

— Tatăl tău vitreg a plecat, spuse încet contele.

— F-fără… mine? Trebuie… să-l… urmez?

— Nu va fi nevoie să-l mai vezi niciodată.

Carita îl privi fără să-i vină a crede.

— Vrei să spui…? Nu… înţeleg… cum l-ai putut… face să plece?

— A plecat, răspunse contele, fiindcă i-am spus că suntem căsătoriţi.

— Şi… te-a… crezut?

— L-am convins să mă creadă.

— Dar va afla… că nu-i… adevărat. O… ajută-mă… acum, că am… timp să mă ascund… spune-mi unde pot… să mă duc!

— Cu mine vei fi în deplină siguranţă.

Fata se uită la el cu ochii mari.

— Ar fi… absolut… minunat… dar tatăl meu vitreg… se va întoarce…

iar dacă rămân aici… o să mă… găsească!

— I-am spus că suntem căsătoriţi, repetă contele.

— Ai fost foarte… bun, spunând… asta… dar sunt… sigură că se va… interesa, ca să fie… absolut sigur că e… adevărat.

— Atunci, trebuie să ne asigurăm că a adevărat, şi nu o minciună, răspunse contele.

O simţi pe Carita încremenind.

Apoi, fata întrebă cu voce foarte slabă şi speriată:

— C-ce… vrei ssă… spui?

— Vreau să spun, dragostea mea, că te iubesc, şi cred că şi tu mă iubeşti puţin.

— Te iubesc din… toată inima… cu fiecare… respiraţie… dar nicio clipă… nu m-am gândit… că mă iubeşti… şi tu.

— Şi totuşi, te iubesc! insistă contele. Crezi că ai fi fericită rămânând cu mine tot restul vieţii?

— Să fiu… cu tine… chiar şi pentru scurt timp… ar fi Raiul pe Pământ! răspunse ea. A crezut… când a trebuit… să te părăsesc… că voi mu-muri!

Braţele contelui o cuprinseră strâns.

— N-ai să mori, vei trăi, şi vom avea foarte multe lucruri de făcut.

— O să… o să am grijă de tine, promise Carita, şi voi încerca să… mă asigur că… nimeni nu-ţi va face… niciun rău vreodată!

Contele zâmbi.

— Asta ar trebui să-ţi spun eu ţie! Oricum, amândoi părem să fim siguri, iubita mea, că împreună vom fi foarte fericiţi.

Cu un uşor suspin, Carita îşi ascunse faţa la umărul lui.

— Nu poate… fi adevărat… cu siguranţă… visez!

— Vom visa împreună, spuse contele, dar mai întâi, draga mea, ne vom căsători – foarte, foarte curând. Nu-mi place să mint şi, de asemenea, vreau să

fiu sigur că, dacă tatăl tău vitreg se interesează, va afla că eşti cu adevărat soţia mea şi nu va mai putea face nimic.

— Eşti… sigur… absolut sigur? întrebă Carita.

— Imediat ce ne vom căsători, o asigură contele, lucru care-o să se întâmple peste câteva ore, nu vei mai avea nicio motiv să te temi vreodată.

O sărută cu multă blândeţe, înainte de a adăuga:

— Acum mă duc să vorbesc cu doica, în timp ce tu te vei odihni, până va veni să te-ajute să te îmbraci pentru nuntă.

Carita îl privi ca şi cum abia i-ar fi putut înţelege cuvintele.

Aplecându-se, contele o sărută din nou.

Apoi, ca şi cum n-ar fi putut să se stăpânească, sărutul deveni dornic şi pasional.

Carita avu senzaţia că odaia se învârtea ameţitor în jurul ei.

Contele o luă în braţe şi o depuse pe pat.

— Odihneşte-te, scumpa mea, îi spuse el cu glas nesigur.

Şi, înainte ca fata să-i răspundă, ieşi din cameră.

Abia atunci, simţind că pulsa de pe urma sărutărilor lui şi că-i cântau îngerii, Carita îşi ridică mâinile la faţă.

Repeta la nesfârşit:

— Îţi mulţumesc… Doamne… Îţi mulţumesc… Îţi mulţumesc!

* * *

Contele coborî la bucătărie, unde doica pregătea cina.

— O, v-aţi întors, Domnişorule Darol! exclamă ea.

— M-am întors, doică, încuviinţă contele.

— Păi, mă-ntrebam ce se-ntâmplă…

Contele privi spre un colţ al bucătăriei, unde văzu două valize.

— Maiorul Ward le-a adus, acum câteva minute, îi spuse doica, şi zice: „Astea-s pentru Domnişorul Darol”. De ce v-o fi numind „Domnişorul Darol”, vorbind de parcă v-ar cunoaşte de când eraţi de-o şchioapă?

Contele râse.

— Ţi-am spus că stau ascuns, doică, iar maiorul Ward este singura persoană, în afară de dumneata care ştie unde mă aflu.

Doica păru mai îmbunată, dar spuse:

— Dacă maiorul v-a adus hainele alea de seară, va trebui să vă gătiţi singur! Nu pot şi să prepar cina, şi să vă dau o mână de ajutor!

— Poate te vei mira să auzi, spuse contele cu un zâmbet, că sunt absdolut capabil să mă „gătesc”, cum spui dumneata.

— Mai mult, maiorul mi-a spus, zice, că să deschid geamantanul mic, cât sunteţi dumneavoastră la masă, şi-am să ştiu ce am de făcut. Ce-a vrut să spună cu asta?

— Exact cea ce a spus, răspunse contele. A aplicat instrucţiunile mele.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă, asta-i sigur! declară doica. Nici măcar nu mai sunt sigură dacă-mi stă capul pe umeri!

— Îţi promit că totul va fi foarte clar pentru dumneata, când vei deschide valiza care ţi-a fost lăsată, spuse contele.

Când văzu curiozitatea din ochii doicii, zâmbi şi, luând valiza mai mare, urcă în camera lui.

Nu peste mult, doica îi duse Caritei nişte apă caldă.

Fata stătea culcată pe pat şi arăta atât de fericită încât, un moment, doicii i se tăie respiraţia.

— Dacă vă schimbaţi pentru cină, domnişoară Carita, spuse ea, ar fi bine să vă grăbiţi, altfel se răceşte ce v-am gătit.

— Da, desigur, răspunse Carita.

Se ridică de pe pat şi începu să se dezbrace, în timp ce doica scotea din

dulap o rochie albă.

O călcase recent.

Deşi era foarte simplă, îşi spuse că fata arăta atât de minunat în acel moment, încât niciun conta cuce se îmbrăca.

Adusese cu ea valiza cea mai mică dintre cele două care fuseseră lăsate în bucătărie.

Când o puse jos, Carita întrebă:

— Ce-ai adus acolo, doică.

— Habar n-am! răspunse ursuză doica. Domnişorul a poruncit să n-o deschid până nu coborâţi la cină.

Carita abia dacă asculta, în timp ce doica îi încheia nasturii rochiei.

Nu putu decât să spună:

— Sunt atât de fericită… minunat… minunat de fericită!

Vorbea cu totul altfel decât data trecută când o auzise doica.

Doica o privi în oglindă, înainte de a întreba:

— Ziceai că Domnişorul Darol ţi-a spus ceva deosebit?

— Mă iubeşte! O, doică, mă iubeşte, şi sunt cea mai fericită femeie din întreaga lume!

— I-auzi! exclamă doica. Dacă ăsta nu-i cel mai cu minte lucru pe care l-am auzit de-o bună bucată de vreme…! Asta şi-a dorit el dintotdeauna – o fată ca dumneata, să aibă grijă de el şi să le ţină la distanţă pe toate femeile alea urâcioase.

— Asta voi şi încerca să fac… ştii bine că… aşa voi face.

Terminând de vorbit, Carita o sărută pe doică pe obraz.

Apoi fugi din cameră, ca şi cum n-ar mai fi avut răbdare până-l întâlnea pe bărbatul iubit.

Acesta o aştepta în salon.

Când intră pe uşă şi-l văzu pentru prima dată îmbrăcat în haine de seară,

scoase o uşoară exclamaţie, căci Darol arăta absolut magnific.

Mai observă, cu surprindere, că avea pe pieptul fracului câteva decoraţii.

Totuşi, pentru că Darol deschisese deja braţele, alergă spre el ca şi cum ar fi avut aripi la picioare.

Darol o sărută, şi nu mai avură nevoie să-şi spună nimic.

Numai când doica deschise uşa pentru a-i anunţa că cina era gata, Carita se retrase puţin, privindu-l cu adoraţie.

— Te… iubesc! şopti ea.

— La fel cum te iubesc şi eu! răspunse contele.

Intrară în sufragerie, ţinându-se de mână.

Doica lăsase totul pregătit.

Suprade ciuperci era într-o supieră de porţelan de unde puteau să se servească singuri.

Următorul fel era pui preparat într-un fel anume, care-i plăcuse întotdeauna contelui.

Era servit e un platou de argint pus deasupra unei lumânări, ca să rămână cald.

Carita, însă, era atât de fericită încât nici n-avea idee ce mânca.

Nu se putea gândi decât că urma să se mărite cu cel mai chipeş, mai atrăgător şi mai bun om pe care-l cunoscuse în viaţa ei.

Abia când cina luă sfârşit întrebă, aproape ca şi cum i-ar fi fost teamă să pronunţe cuvintele:

— Chiar ne vom… căsători… în seara asta?

— Caleaşca va sosi în câteva minute, răspunse contele, aşa că du-te la etaj şi vezi ce ţi-a pregătit doica în dormitor.

Carita ezită un moment.

— Eşti… absolut… absolut sigur… că nu vei avea de suferit… în niciun fel… căsătorindu-te cu mine? Dacă…

— Nici eu şi nici tu nu vei avea de suferit! replică ferm contele. Iar dacă ai început să pui întrebări, poate ar trebui să te întreb şi eu dacă eşti pe deplin mulţumită că te măriţi cu mine, nu cu nobilul bogat pe care ţi-l alesese tatăl tău vitreg.

— M-aş mărita cu tine… şi dacă ai fi… măturător… sau miner la cărbune! declară Carita cupasiune. Iar dacă putem locui în căsuţa asta drăgălaşă… atunci niciodată nu voi cere… nimic altceva, fiindcă… împreună cu tine, am să mă simt… ca-n rai!

Contele zâmbi.

Asta-şi dorise dintotdeauna, dar nu crezuse că avea să i se împlinească vreodată.

— Atunci, grăbeşte-te, îi spuse el, căci în curând trăsura va fi aici, şi n-aş vrea să lăsăm caii să aştepte.

— Da… sigur că da, îi dădu dreptate Carita.

Urcă în fugă scara şi năvăli în camera ei, unde doica o aştepta.

Pe pat era întins cel mai magnific voal din dantelă de Bruxelles pe care-l văzuse vreodată.

Doica ţinea în mâini o coroniţă pe care urma s-o poarte pe deasupra.

Florile care urmau să-i încununeze capul erau făcute din diamante.

— Acum voi arăta cu adevărat ca o mireasă! exclamă Carita. Cum s-a putut gândi Darol la ceva atât de… minunat?

Doica îi aranjă vălul, nu peste faţă ci căzând într-o parte şi-n alta, astfel încât aproape atingea podeaua.

Diamantele din cunună scânteiau în lumina lumânărilor.

Abia atunci, Carita îşi aminti de bijuteriile mamei sale.

Se gândi că, în ziua nunţii, trebuia să poarte ceva ce-i aparţinuse mamei ei.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să scoată brăţara din tivul fustei de

călărie.

Doica scoase din căptuşeala mantalei de călărie şi o broşă cu diamante.

— Ia te uită unde le-ai pus! exclamă ea.

— Altfel, ar fi putut să le fure tâlharii la drumul mare, răspunse Carita, dar aşa, Darol ne-a salvat pe amândoi. A fost magnific! Tare-aş mai vrea să fi văzut şi dumneata cum… i-a lăsat pe amândoi… fără cunoştinţă!

— Va trebui să-mi povesteşti altă dată, replică doica.

— Da, nu trebuie să-l lăsăm să aştepte.

— Am să mă rog pentru amândoi, îi promise bătrâna

Pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, îi spuse ea, şi să ai grijă de băiatul meu.

— Ştii bine că… voi avea.

Carita o sărută pe doică, apoi coborî în fugă scara.

Afară aştepta o caleaşcă mică, închisă, cu maiorul Ward aşezat pe capră.

Contele se gândea cât de bine îi îndeplinise ordinele secretarul său.

Ştia că, deşi urma să fie extrem de neplăcut, maiorul n-avea să-l dezmăgească nici a doua zi dimineaţa.

Îi spusese că, atunci când Lady Imogen îşi făcea apariţia, să fie informată că peste o oră o aştepta o trăsură.

Aceasta avea s-o ducă, împreună cu fraţii ei, înapoi la Londra.

Motivul plecării era acela că, mai târziu, contele urma să sosească acasă, împreună cu soţia lui.

I se cerea să înţeleagă că, din moment ce se căsătoriseră foarte recent, nu doreau vizitatori în casă.

— Şi dacă refuză să plece? îl întrebase maiorul pe conte.

— În acel caz, îi poţi spune că vicarul va confirma autenticitatea căsătoriei. Dacă şi atunci refuză să plece, servitorii îi vor pune bagajele în

trăsură, la instrucţiunile dumitale, şi dacă e necesar, îi vor urca şi pe fraţii ei, cu forţa!

Maiorul oftase, ştiind bine cât de nesuferită putea să fie Lady Imogen.

În acelaşi timp, îşi dădea seama că stăpânul lui avea dreptate.

În asemenea împrejurări, i-ar fi fost realmente imposibil să mai rămână.

Contele era sigur şi că i-ar fi fost dificil să stârnească un scandal.

Faptul că fusese dată afară din casa lui, fără niciun motiv întemeiat, putea provoca o anumită simpatie în lumea pestriţă prin care se învârtea ea.

Dar, dacă Imogen făcea o scenă când el se întorcea acasă cu mireasa lui, ar fi ajuns de râsul târgului.

Exiatau destui oameni care ar fi fost încântaţi s-o vadă umilită.

Iar ea ştia bine acest lucru.

Contele era pregătit să-i dea o sumă generoasă de bani, după ce se întorcea la Londra.

Ştia că astfel i-ar fi cumpărat cel puţin tăcerea, dacă nu şi altceva.

În curând, Imogen urma să-şi găsească alt bărbat bogat, chiar dacă nu la fel de distins.

Contele o ajută pe Carita să se urce în trăsură şi, în timp ce porneau, îi luă mâna într-a lui.

Ştia cât de emoţionată era şi începu să-i ridice degetele unul câte unul.

— Toată viaţa ne vom aduce aminte de aventura asta, îi spuse el cu blândeţe.

— Cum am putea-o… uita… vreodată? întrebă Carita.

Merseră în tăcere până când caleaşca se opri în faţa unei case foarte mari.

În timpul drumului, Carita observase că trăsura nu avea felinare.

Vizitiul mâna caii orientându-se la lumina lunii.

Contele o ajută să coboare, iar fata văzu în faţa ei o uşă gotică boltită.

Cotnniuând s-o ţină de mână, contele o conduse înăuntru.

Urmă încă o uşă, iar când aceasta se deschise, ajunseră într-o foarte frumoasă capelă.

Era luminată de zeci de lumânări îşi împodoboită cu o mulţime deflori.

În faţa altarului stătea un pastor, îmbrăcat cu un stihar alb.

Contele o trase uşor pe Carita după el, prin naos.

Fata ştia că acela era cel mai minunat moment din viaţa ei.

Iar Darol se gândea că exact aşa îşi dorise dintotdeauna să se însoare, cu o fată pe care o iubea şi care-l iubea pentru ceea ce era el însuşi.

Nu existau prieteni care să-i critice sau, în cazul lui, să-l invidieze.

„Suntem singuri, numai cu Dumnezeu şi cu îngerii noştri păzitori”, îşi spuse el.

Îi trecu prin minte că un asemenea gând era foarte ciudat.

Aşa cum aranjase, caii fuseseră lăsaţi în seama unui grăjdar bătrân şi de încredere.

Maiorul Ward stătea în uşa capelei.

Era singurul martor al cununiei.

De asemenea, i-ar fi apărat în caz că vizitatorii de la Kelvin Priory încercau să provoace vreun incident.

Capelanul citi frumoasele cuvinte ale slujbei de cununie cu o sinceritate foarte mişcătoare.

Când îi uni pe Darol Alexander şi Carita ca soţ şi soţie, amândoi erau siguri că îngerii cântau.

După ce pastorul îi binecuvântă, stătură un moment nemişcaţi. Apoi, contele o ridică pe Carita în picioare.

Ieşind din capelă împreună cu maiorul Ward, porniră înapoi spre Dovecot Cottage.

În hol ardea lumina, dar doica nu se vedea nicăieri.

Carita bănui că se dusese la culcare, cu tact, ca să-i lase singuri.

Urcară scara împreună, dar când fata ajunse în dreptul camerei ei contele o trase de mână într-a lui.

Carita n-o mai văzuse niciodată.

Acum observă că era mai mare decât cea în care dormise ea.

Patul avea un baldachin sculptat cu îngeri şi porumbei.

Aparţinuse bunicii contelui.

Întrucât nu avuseseră unde să-l pună când aceasta se mutase la Dover House, contele îl trimisese la Dovecot Cottage.

Era cel mai frumos pat pe care-l văzuse Carita vreodată, dar când vru s-o spună, dintr-odată o cuprinse sfiala.

Contele închise uşa.

Apoi îşi scoase fracul cu decoraţii şi îl aruncă pe spătarul unui scaun.

Apoi stătu un moment nemişcat, doar privindu-şi mireasa.

— Soţia mea! spuse el foarte încet.

— Chiar… este… adevărat? întrebă Carita. O… iubitul meu Darol, mi-e atât de… teamă… să nu visez!

— La fel mă simt şi eu, răspunse contele. Te-am căutat şi te-am aşteptat, dar n-am crezut să te găsesc vreodată.

Înainte de a apuca să-i răspundă, începu s-o sărute.

Apoi le fu imposibil să mai vorbească, sau să gândească măcar, putând numai să cunoască exazul şi miracolul dragostei.

* * *

După mult timp, Carita şopti lângă umărul contelui:

— Te iubesc… iar acum ştiu ce înseamnă… o fericire atât de mare… încât nu se poate exprima… în cuvinte!

— Şi eu simt acelaşi lucru, răspunse contele. Mi-e greu să-mi dau seama

cât de binecuvântat am fost găsindu-te.

Carita râse uşor.

— Eu te-am găsit, îl contrazise ea, când zăceai fără cunoştinţă!

— Când am deschis ochii prima dată şi te-am văzut privindu-mă, spuse contele, am crezut că erai un înger şi că ajunsesem în cer!

— Cum aş fi putut să ştiu… cum aş fi putut ghici că erai… viitorul meu soţ? întrebă ea.

Apoi scoase un uşor ţipăt.

— Îţi dai seamnă, întrebă, că ne-am căsătorit, dar dacă nu cumva ţi i-a spus tatăl meu vitreg, nu-mi cunoşti numele complet, după cum nici eu nu-l ştiu pe al tău?

Contele zâmbi.

— Mă întrebam când aveai să mă întrebi asta.

— Totul… s-a întâmplat… atât de repede, spuse Carita, iar doica te numeşte numai „Domnişorul Darol”… Deci cred că… am uitat… că trebuie să mai ai încă un nume.

— Ce-ar fi să mi-l spui pe al tău mai întâi? sugeră contele. Incidental, mâine trebuie să ne înscriem în registrul stării civile, în caz că tatăl tău vitreg, sau alţi curioşi, vor dori să-l vadă.

— Pastorul n-a insistat s-o facem astă seară, îşi aminti Carita.

— L-am asigurat că o vom face mâine, îi explică Darol, şi întrucât este capelanul meu privat, a fost de acord.

Fata făcu ochii mari se uimire, repetând:

— Capelanul tău privat?

— Da, răspunse contele. Ne-am căsătorit în propria mea capelă, care face parte din Kelvin Priory, proprietatea mea.

În tăcere, Carita asimilă aceste veşti.

Apoi întrebă ezitant:

— Atunci… nu… locuieşti… aici?

— Dovecot Cottage îmi aparţine, dar este folosită de rudele mele. Sper însă, iubita mea, că-mi vei îndrăgi adevărata casă la fel de mult ca pe mine.

O simţi pe Carita apropiindu-se de el, ca şi cum i-ar fi fost teamă.

Apoi, fata spuse:

— Am crezut… că erai… sărac… că urma să… trăim aici… iar eu să am… grijă de tine.

— Va trebui să ai grijă de mine oriunde ne-am afla, răspunse contele. De fapt, sunt Contele de Kelvindale, iar Kelvin Priory este una dintre cele mai vechi şi mai frumoase case din comitat.

Din nou se lăsă tăcerea.

În sfârşit, Carita spuse:

— P-poate că… n-ar fi trebuit… să te însori cu mine… ci cu o persoană… mai însemnată.

— M-am măritat cu fiinţa pe care o iubesc din toată inima, replică el, şi cel mai important lucru este că, din câte cred, şi ea mă iubeşte!

— O, dar cât de mult te iubesc… enorm! strigă Carita. Dar, iubitul meu, dacă… eşti atât de… important, şi eu… sunt nedemnă de tine… n-ai să regreţi… că nu te-ai însurat… cu altcineva?

Contele râse cu tandreţe.

— Acum eşti ridicol de modestă, spuse el. Niciodată, Carita, şi ăsta este adevărul, n-am văzut o fată mai frumoasă decât tine, şi nicio femeie nu m-a mai făcut vreodată să mă simt atât de fericit ca în momentul când m-am unit cu tine pentru eternitate.

— Toate astea… chiar sunt… adevărate?

— Îţi jur pe tot ce mi-e sfânt că e adevărul, răspunse contele, şi, iubita mea, chiar tu ai spus că nu din cărămizi şi mortar se clădeşte o casă, ci din iubire!

— Vom umple… acea casă mare… cu atâta iubire, încât… nimic nu va mai avea… nicio importanţă! şoşti Carita.

Contele ştiu că acela era un jurământ.

Era lucrul pe care dorise să-l audă şi după care jinduise atâta.

Era ceva ce n-avea să piardă niciodată.

Se temea numai ca rudele lui, care puteau fi dificile uneori, să n-o considere pe Carita insuficient de distinsă pentru el.

Îşi aminti că tatăl ei vitreg era un om îngrozitor.

Spera ca niciuna dintre mătuşile şi verişoarele lui să nu-l cunoască vreodată.

Dar o iubea pe Carita mai mult ca aerul pe care îl respira.

Din partea lui, nu avea nici cea mai mică importanţă cine fuseseră părinţii ei.

Totuşi, în jurul lor exista o lume căreia la un moment dat trebuia să-i facă faţă.

Dacă el făcea vizite tradiţionle la Curte, acelaşi lucru trebuia să-l facă şi Carita, în calitatea ei de Contesă de Kelvindale.

— Acum, că ştii cine sunt, spuse el cu blândeţe, spune-mi adevărata ta identitate, pe care ai ţinut-o secretă până acum.

— Numai fiindcă mă… ascundeam de… tata-vitreg, răspunse Carita. Tatăl meu a fost căpitanul Richard Wensley.

— Cred că ştiu numele, spuse contele. Desigur, e ciudat că ai atât de puţine rude, cu excepţia unchiului din Norfolk la care doreai să ajungi, desigur.

— Mă temeam… că nu mă va… primi, răspunse Carita, dar a devenit… capul familiei… când a primit titlul.

Contele rămase nemişcat.

— Titlul…? repetă el.

— Da. Unchiul Andrew este Lord Wensley de Wen, iar titlul datează din

secolul al şaptesprezecelea.

Contele închise ochii.

Acum ştia că ar fi fost imposibil ca familia lui s-o critice sau s-o rănească în vreun fel pe Carita.

Nu putea decât să-şi spună că, din nou, norocul fusese de partea lui.

O strânse pe Carita la piept, spunând:

— Acum, că ne-am prezentat cum se cuvine, permite-mi să-ţi spun, frumoasa şi perfecta mea soţioară, că te iubesc şi te ador şi nu doresc decât să fac dragoste cu tine de-acum şi până la sfârşitul zilelor noastre.

Carita îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Asta… Voiam şi… eu să-ţi… spun, şopti ea, şi… iubitule… cum casa… ta e… foarte mare… va trebui să avem… mulţi copii… ca s-o umple.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui, înainte de a continua:

— Mai întâi, desigur… trebuie să avem un fiu… pentru ca doica să aibă grijă de el… şi care va fi… exact ca tine… frumos, deştept şi foarte… foarte… bun.

Îi fu cu neputinţă să spună mai mult, căci contele începuse s-o sărute. Îi săruta ochii, obrajii, buzele, gâtul şi sânii.

Apoi stelele părură să-i învăluie şi fură înălţaţi într-un paradis aparte, numai al lor.

Acolo n-aveau să mai cunoască frica, numai iubirea reală şi adevărată care vine de la Dumnezeu.

Cea pe care o caut toţi bărbaţii şi toate femeile şi pe care o găsesc numai cei curaţi la inimă.

— Sfârşit